

Валентин Йорданов

SOL INVICTUS – НЕПОБЕДИМОТО СЛЪНЦЕ

Епос

за премеждията и великия възход

на Божия син-слънце, наричан в:

Тракия, Елада и Рим – Дионис, Бакхус, Либер, Митрас, Конс;

Египет – Хонсу, Херу, Хорос;

Финикия – Шири, Сири;

Индия – Шива/Сива, Сурья;

Балхара – Сиявуш, сияйният конник;

от българите – Сива бога, Хърс, Хурса;

от славяните – Хорс, Род, Божич, Дажбог, Колад, Ярило

и Святovit, което значи Витяз на светлината

**Исторически роман за сакралните тайни на митологията,
базиран върху античните извори**

Детайли на предната корица:

Горната част от варовикова стела, представляваща фронтон на храм. Централно, между две двойки коне, е разположена увенчана със слънчева корона главата на Митрас Непобедимото слънце (Хор), син на Зевс-Амон и Изида/Йо. Отляво е главата на Якхос, син на Зевс и Персефона, а отдясно – главата на Аполон, син на Зевс и Лето. Археологически музей на гр. Сандански, България.

Златен талант с форма на лабрис, намерен на морското дъно в залива на нос Калиакра, България. Археологически музей на гр. Каварна.

Детайл на задната корица: Мемфис/Су-Анас („Водна птица“), съпругата на Хор (Митрас) плува заедно с дървен модел на патица – водната ѝ ипостаза. Лувъра, Отдел за история на Египет.

Фон на предната и задната корица: Синьото езеро в „Пещерата на Зевс“, належаща се в резервата Мили парк, край античния град Ефес и съвременния град Кушадаси, Турция.

Настоящото художествено повествование, имащо за цел да изложи аргументирана литературна версия за началото на цивилизацията, представлява органичен синтез и е базирано от една страна върху разказите на античните писатели относно дълбоката древност, а от друга – върху митовете, легендите и фолклора на египтяните, шумерите, финикийците, елините, римляните, траките, българите, скитите, келтите, славяните, норманите, персите, арабите, китайците, монголите, японците, инките, маите и други народи.

Валентин Йорданов, автор, 2026

Издателство „Асеновци“, 2026

Калоян Йорданов, корица, 2026

ISBN: 978-619-266-098-7

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Първа глава. Natalis Sol Invictus – Раждането на Непобедимото Слънце /От зачеването до раждането на Божия син. Легендата за Авитохол/. ... 5

1. Младите богове Музей и Хиона. 7
2. Музей, децата и Епосът за Божия син. 9
3. Зевс и Йо: зачатие на Божия син. 11
4. В Египет: заговорът на Сет и коварното убийство на Озирис. 15
5. Усилните мъки на Изиди да погребее с чест останките на Озирис. 21
6. Завръщането на Изиди в роден Пелопонес под името Йо.
Претенцията за съпружество от страна на Арес, син на Хера. 35
7. Бягството на Йо в Тракия и преследването ѝ от Арес. Мойрите ѝ
предоставят убежище на връх Ниса в тракийските планини Пан Гей.
Раждането на Божия син. 45
8. Йо и Микена на път към Босфора. Засадата на Хера и Мурзелея.
Вълкът Сиявуш и еленът-лопатар спасяват Божия син:
легендата за Авитохол. 69

Втора глава. От кърмачеството на Дионис/Хор до юношеството на Бакхус и първите мистерии на Либер. Учредяване в Тракия култа на Божия син. 77

1. Прорицателят Музей, син на Хефест и Кабиро, възпитава сина си
Евмолп, Аполоновия внук Тамирис, и синовете на Силен – Астрей,
Леней, Марон и Фол. Продължение на епоса за Божия син-слънце. 79
2. Неизбежната среща с грифоните край златоносната река
Скамандър. Къпането в пещерата на Евите. Приказният пазар
в Тарс. Раздяла със спътниците в Угарит. 85
3. Отново в Библос. Неочаквани преमेждия и криене от всички.
Отпътуване към Египет със спасителния кораб на Аполон. 95

4. Акостиране на Аполоновия кораб в един от ръкавите на делтата на река Нил. Богиня Лето, майката на Аполон, приютява Изида и божия син в своето светилище край град Буто. Изненадващото посещение на владетеля Сет.	105
5. Изида приема предложението на Сет и заживява при него в двореца му в столицата Он. Хор расте тайно под грижите на Лето, Аполон, Анубис и Тот. Скорпион ужилва юношата Хор, а Тот го спасява. Отплаването на Божия син за родна Тракия.	119
6. В родна Тракия. Мойрите въвеждат и обучават Божия син в магическото знание. Дионис опитомява пчелите, селектира лозата, открива виното и влиза в ролите на Бакхус и Либер. Дионисовата свита: сатирите и вакханките. Дионисовият театър. Божият син учредява своя култ с неговите празници и ритуали: на студеното слънце Колад/Сурья; на горещото слънце Ярило; на оплодотворяващото цялата природа слънце Дажбог с рога на изобилието и на Герман – властелина на вятъра, облаците и дъжда; на времемерното слънце Хорос/Календ – създателя на календара и господар на времето; на непобедимото слънце Митрас, който е Конникът-Херос – водачът на войните със справедлива кауза.	125
 Трета глава. Войната между Хор и Сет за господството над света. ...	
1. Малкият Евмолп се превръща в ябълката на раздора.	161
2. Предродилните тревоги на Нефтида.	169
3. Нефтида ражда дъщеря, но умира при раждането. Изида поема грижата за рожбата на своята приятелка.	173
4. Божият син напуска дивна Тракия и посещава в Едем дядо си Ра.	175
5. Непосредствената подготовка на Хор за войната му със Сет.	189
6. Богините Мемфида и Лилит.	197
7. Войната между Хор и Сет.	203
8. Озаптяване на исполина Ликург в Тракия и възстановяване на Дионисовия култ.	237

Първа глава

NATALIS SOL INVICTUS

или

РАЖДАНЕТО НА НЕПОБЕДИМОТО СЛЪНЦЕ

/ ОТ ЗАЧЕВАНЕТО ДО РАЖДАНЕТО

НА БОЖИЯ СИН.

ЛЕГЕНДАТА ЗА АВИТОХОЛ /

Представата на древните за Чашата-утроба според Хелиополската версия на „Книга на мъртвите“, отразена на стенопис в пирамидите на платото Сакара, т.нар. „Текстове на пирамидите“. Папирусно копие.

Тази сцена съдържа два последователни кадъра:

А. Изида като Семела, облечена в леопардова кожа и държаща в чаша фалоса на Озирис пред неговата мумия;

Б. Зад Семела отново Изида, този път като Хатор – с рога и слънце между тях, държаща чаша, в основата на която се подава главата на Харпократ – малкия Хор.

В първия кадър чашата символизира утробата на Изида с проникналия в нея фалос на Озирис, който я е оплодил и по този начин превърнал в Семела („осеменена“). Вторият кадър, когато от основата на чашата, т.е. вагината на утробата, се подава главата на Харпократ, показва раждането на Баг Хор – „Божия син Хор“. Изида вече става божия майка-кърмачка – Хатор.

1. Младите богове Музей и Хиона.

Мегалитният замък на Хефест и сина му Музей на едно от тепетата в град Пулпудева. Началото на VII-мо хилядолетие преди Христа.

Пламъкът на догарящата свещ ту припламва, ту отслабва, а перото на Музей препуска по гладкия пергамент с бясно посърцване...

Вратата на неговата соба се отвори с размах. Влезе младата му съпруга Хиона. Полите на ления ѝ пеплос я следваха с финеса на леките ѝ стъпки. Тя прегърна отзад наведения над масата мъж. Ефирната милувка на гърдите ѝ по тила и врата му, хладните ѝ пръсти по горещите му рамене, някак си отдалечиха от ума му бързите и напрегнати мисли, които и без това слизаха трудно върху празния пергамент.

- Какво пак твориш, съпруге мой?... Чакай да позная!... Не е ли туй оракулът, предназначен за Хермес, след шумното сутрешно жертвоприношение?
- Не позна, божествена моя! – извика той, обърна се, сграбчи я и я вдигна на коленете си. – Стой мирна, нека да съзра отблизо красивото ти лице! Ах ти!...

Двамата, прегърнати, обвити в призрачен пурпурен ореол, ненаситно се гледаха и изучаваха, като че се виждаха за пръв път. Времето спря, дори свещта угасна, ала те се гледаха и обичаха с очи и ръце, може би леко подпомогнати от един магичен лунен лъч, проникнал в собата през тесния прозорец.

- Оракула вече предадох на чичо ми Хермес! Сега пиша един много интересен епос! – разтърси коси Музей. – Епос за раждането и възхода на Бакхус – херосът на сатирите и трагите, спасителят на нашия свят, – та да не го забравят след време късопаметните потомци!
- Навярно твърде важно е това твое дело, знам, ала бива ли да е празно ложето ни в тази топла пролетна нощ, съпруге мой?!
- О-о, Хиона! Мъдри както винаги са твоите думи! Подай ръка, води ме към брачното ни ложе с покров пъстрозвезден, изтъкан от майка ми Кабиро!
- Ела, любим Музее! Нали предсказа, че син ще ни се роди! Всеки ден сърцето ми копнее за бъдното ни чедо, за светлия ни син, обречен на дела нетленни!
- Да, божествена! И щом роди се той, Евмолп ще го зовем! Евмолп – „Хубаво пеещия“! – отрони замечтан Музей, отпусвайки се на широкото легло.
- Ш, ш,...т! – постави пръст на устните му Хиона. – От този миг да замълчим, защото тайнството започва.

Снежнo-белият пеплос се смъкна от раменете ѝ, за да покрие влюбената двойка. Но и лунният лъч изчезна, закрит от някой загрижен облак. Тъма любовна и топла обгърна брачното ложе с пъстрозвездния покров. Сътворението е незримо тихо тайнство...

2. Музей, децата и Епосът за Божия син.

Замъкът на Музей, седем години по-късно.

В просторния двор на замъка, между сградите и вековните дъбове и секвой, група весели деца играеха на криеница. Глъчката им секна, прекъсната от мощния глас на Музей:

- Деца, хайде да отидем в трапезарията и да седнем на голямата маса!
- Ще ядем ли тате? – попита къркросият Евмолп и погледна към небето, за да види къде е слънцето. – Преполовен ли е денят?
- Още не, сине прекрасен! Мама сега сготвя нещо вкусно, така че скоро ще ядем! – отвърна Музей. – Защото който не яде...?
- ... Меца ще го пребори! – довърши Музеевата загадка Аполоновият внук Тамирис.
- Браво Тамирис, умно момче! – засмя се Музей.
- Щом гостбата не е готова, защо да ходим в трапезарията? – учуди се Евмолп. – Ние тъй хубаво си играем!
- Защото ще имаме занятие, упражнение за младите ви умове! Игрите и гимнастиката закаляват тялото, ала умът също търси своето! Нали не искате да станете глупави момчета?
- Не! – извика Астрей, най-големия син на Силен. – Дядо ми, Хермес, наставлява, че мързеливият ум не е приятел на силното тяло!
- Вярно е рекъл дядо ти Хермес, Астрей! Затуй съм решил: всеки ден ще ви разказвам от една дълга увлекателна история – за раждането и израстването на едно славно момче като вас, за малкия Бакхус, сина на великия Зевс.

Групицката изкачи стълбите към трапезарията и децата насядаха около тежката дъбова маса, която почти изпълваше огромната зала. На масата лежеше разтворена пергаментова книга – завършеният ръкопис на Музей, посветен на божия син.

- Я, това са буквите на дядо ми, Хермес! – извика Астрей. – Ти ли ги изписа върху пергамента?
- Аз! – кимна утвърдително Музей. – А ти можеш ли да ги разчетеш, Астрей?
- Мога, но не всичките! – изчерви се момчето. – Татко бе започнал да ме учи, ама спря! Някакво важно дело му бе възложено!
- Знам за това: татко ти Силен сега трябва да пази розовите градини на Зевс! Пакостни натрапници се появиха там! Ето защо аз ще се заема наздраве с вашето обучение и възпитание. Като приключим с този прелюбопитен епос, ще ви науча да четете и да пишете вълшебните знаци – буквите!
- Еха-а! Тогава ще мога да разбера какво пише в книгите на дядо! – зарадва се Астрей с блеснали очи...

Доволен от разговора със своите питомци, Музей ги огледа:

- Добре, момчета! Всички ли са тук? Виждам Силеновите синове Астрей, Леней, Марон и Фол. Виждам Тамирис, който дядо му Аполон доведе вчера. И, разбира се, моят красавец Евмолп... Е, да видим какво ще ни разкаже сега тази любопитна книга...

3. Зевс и Йо: зачатieto на Божия син.

И така, започвам моята чудна история...

Около хиляда и четиристотин години преди нашето време великият Зевс решил да нагледа едно от личните си владения, а именно Южен или Горен Египет. Там той бил известен под имената Амон и Озирис. Зевс трябвало да пропътува дълъг път: от планината Олимп до град Тива, столицата на Горен Египет. През Елада смятал да пояди един от любимите си бели коне, хем попътено да се срещне с местните обитатели, между които имал много познати и приятели. А разстоянието от Долен до Горен Египет щял да премине с ладия нагоре срещу течението на могъщата река Нил.

И така, Зевс прекосил Тесалия, Беотия и Атика, и навлязъл в Пелопонес, като там възнамерявал да вземе кораб на Аргоското пристанище, който да го откара до делтата на Нил, в Александрия Египетска.

Околностите на град Аргос, Пелопонес: замъкът на Инах. Краят на Х-то хилядолетие преди Христа.

Тъкмо в полето край Аргос Зевс срещнал красивата и добра девойка Йо, дъщеря на речния бог Инах и на нимфата Мелия. Това се случило по време на лятното слънцестоене, когато билките и въобще растенията цъфтят и ухаят най-силно.

Зевс и Йо се разхождали из местната кория, разговаряли и се смеели, упоени от мириса на цялата природа. Тя набрала цветя, а той – горски плодове. Дори се изкъпали в реката, любувайки се един на друг. Неусетно дошла вечерта. Йо пожелала да се прибере в къщи – при родителите си, при сестра си Микена и братята си Аргос, Фороней и Егиалей. Но Зевс не ѝ позволил. Казал ѝ, че никой – бог, хищен звяр и дори вятърът и дъждът – не ще посмее да ѝ навреди, докато той е редом с нея. Наистина кой би подразнил, камо ли да се опълчи срещу великия Зевс – облакогонца и мълниметеца?

Вечерта била тиха и топла, небето чисто, осеяно с едри звезди, а месечината осветявала всичко наоколо. Двамата заситили глада си с ароматни горски плодове, завили се в Зевсовия ямурлук и заспали непробудно.

На сутринта, когато Йо се събудила, намерила до главата си малък венец от свежи жълти еньовчета. И макар че Зевс го нямало, тя не изпитала безпокойство, а напротив разбрала, че се е променила по някакъв необясним, магичен начин. Почувствала в себе си голяма увереност и сила. Грабвайки венчето на Зевс, Йо заподскачала радостно към къщи. Заобиколила спящия още град Аргос. Не я затруднило и изсеченото в отвесните скали стълбище към непристъпния Инахов замък, надвиснал над града.

- Къде беше дъще? Побоях се да те мисля цяла нощ! – почти изплакала майка ѝ Мелия, стояща на полянката пред разтворения портал на замъка. – Тъкмо щяхме да прашахме следотърсачи за тебе!

- Сестричке, ти си дойде! – появила се изневиделица любопитната ѝ сестра Микена. – Жълто венче ли си оплела!
- Не съм го оплела аз, Зевс ми го даде! – отвърнала гордо Йо.
- Зевс ли? – пребледняла майка ѝ. – Зевс ти е дал венец от жълто еньовче?!... Ела дъще! Нека влезем в къщи, да седнем под асмата, че нещо ми прималя!

Щом жените влезнали в просторния двор на замъка, стражите, пазещи портала, дръпнали и залостили с трясък двете му половини, обковани изцяло с бронз, на който откън били изобразени всяващите ужас глави на трите Горгони: Стено, Евриала и Медуза. Майка и дъщери се придвижили до ореховата скамейка под асмата, чиито млади листа и филизи хвърляли рехавя сянка. Сядайки, Мелия тревожно попитала Йо:

- Ти знаеш ли, Йо, на кого дава Зевс венче от еньовче? Това венче е знак!
- Какъв знак, за какво? – учудила се Микена.
- Не знам, мамо, но се досещам! – отвърнала Йо сериозно.
- Не знаеш, а се досещаш... – повторила като ехо Мелия, вглеждайки се дълбоко в очите на дъщеря си. – Да-а, виждам, променила си се ти през тази нощ! Пораснала си! Вече си жена!
- Да, мамо, така е! Усещам в мен голяма сила!
- Тази сила иде от плода на Зевс, който вече тегне в теб! – казала рязко Мелия. – Ти обаче си сгодена за Зевсовия син Арес!... Помози земна майко и ти небесни отче!...
- Годеница съм на Арес, но къде е той! Отиде на края на света, чак в мъгливия Албион, за да се бие с фоморите – гигантски зли демони от Атлантида! Обеща като се върне да ме вземе на Олимп, но го няма никакъв!
- Ех че новина! Ще имаш дете от великия Зевс?! – засмяла се Микена.
- Тихо, Микено! Млъкни веднага! Шът! – облещила се срещу нея Мелия.
- Че защо да млъча, мамо? – прошепнала смутена Микена. – Не е ли туй радостна вест? Вярно, че Йо е сгодена за Арес, ама нали Зевс е най-великият от всички богове? Той ще озактí проклетия си син, този грубиян и побойник!
- Мама казва друго: трябва да се пазим от властната Хера, която мечтае да види сина си Арес на Зевсовия трон! – отговорила Йо вместо майка си.
- Да-а, Хера! – замислено казала Мелия. – На времето тя изпрати вечно гладния Питон да преследва и притеснява Латона, когато бе забременяла от Зевс и носеше в корема си Аполон и Артемида. Тогава Латона се скри чак на остров Делос, за да роди спокойно близнаците си. Подобни мъки изпита и Мая, майката на Хермес...
- Ако се наложи, точно Аполон и Хермес ще ми помогнат, майко!
- Умница си ми ти, Йо! – зарадвала се Мелия. – И знаеш ли кой още ще ти бъде верен съюзник срещу Хера?
- Кой, майко? – попитала Йо.
- Якхос, синът на Персефона! Якхос израстна под закрилата на мрачния Хадес! Вече е силен мъж! И той, като Аполон и Хермес, силно ненавижда Хера и Арес!
- Как се радвам, че ще имаш бебе! – Микена прегърнала Йо, която също ѝ отвърнала, благодарна за нейната подкрепа.

- Момичета, заклевам ви да пазите голяма тайна: на никого нито дума за нашия разговор! Разбрахте ли ме? – погледнала ги строго Мелия.
- Да, мамо! – обещаха те.
- Хубаво! Сега елате в градината, да ми помогнете да свърша нещо!

Мелия тръгнала към градината в другия ъгъл на вътрешния двор на замъка, а дъщерите ѝ я последвали, хванати за ръка.

Тъкмо в този момент на портата се почукало силно. Главният пазвант отворил малкото прозорче и извикал:

- Кой си ти? Покажи се да те видя!
- Ето ме: Зевс Кронид съм аз и с добро идвам! Ала побързай да отвориш, че иначе гнева ми ще изпиташ!
- Господарке? – извикал въпросително пазвантинът към Мелия.
- Отвори де, отвори! – кимнала му тя.

Ето как, най-неочаквано, сияйният Зевс се появил в Инаховия замък. А литналата като стрела Йо, се хвърлила в прегръдката му.

- Дойдох да те взема с мен в Египет; един кораб ме чака долу на пристана! – казал Зевс на Йо, като широка усмивка не слизала от лицето му.
- Чудо стана, Зевсе! – погледнала го със звездните си очи Йо. – Пожелах си пак да се сберем и ти дойде за мен!
- И аз го искам: заедно да бъдем! И заедно ще сме оттук нататък! – помилвал я той по високото чело.
- Вземи я с теб и пази я, велики Зевсе! – поклонила се и изплакала Мелия. – Добричко чедо ми е тя и любимо!
- Прекрасна е щерката твоя! Ала аз дойдох и заради друго: провидях, че синът ми, растящ в Йо, ще наследи моята власт над света!
- Макар кораб да те чака долу, не е ли редно е да те почерпя, Зевсе, поне с чаша наше вино и комат от нашия хляб! Все пак виден гост си ми дошъл, при туй и зет! – казала Мелия и дала знак на Микена, която затърчала към кухнята. След нея изтичала и Йо, само че към горния кат на къщата, за да си вземе най-необходими неща и дрехи.
- Благородният ви дом е много уважаван и скъп за мен! Но ще ме посрещнете и нагостите както подобава между роднини близки, когато с Йо се върнем от Египет!
- Все пак вземете, за да се подкрепите в дългото плаване! – Мелия завързала в престилката си и подала на Зевс стомничката с вино, хляба и буца прясно сирене, донесени от чевръстата Микена.
- Благодаря ти, Мелия за храната и за милото отношение! – пак се засмял Зевс.

Дошла и Йо, носеща вързоп свои дрехи. Последвали прегръдки и сбогуване, след които Зевс и Йо се спуснали по стълбите на стръмния склон под замък. Гледайки подире им, Мелия и Микена избърсали сълзите си – къде от щастие заради късмета на Йо, къде от малко тъга че няма да я видят скоро...

4. В Египет. Заговорът на Сет и коварното убийство на Озирис.

Свещената земя Египет. Средата на лятото, месец Епиф.

Минали почти пет месеца – от Епиф до Атир, – в които Зевс и Йо, тоест Озирис и Изиди, живяли щастливо в Горен Египет. Озирис развел невестата си из своята свещена земя. Попътно той ѝ показал огромния тайнствен лабиринт край езерото Мойрис, дело на Великия Ра, който по-късно послужил за образец на Дедал при построяването на лабиринта на остров Крит, край Кносос. Виждайки мащаба на това архитектурно съоръжение, Изиди останала без дъх: тя изброила дванадесет покрити вътрешни двора с високи каменни скулптури и колони; хиляда и петстотин надземни помещения и хиляда и петстотин подземни, като преплетените проходи между тях е невъзможно да бъдат запомнени; върху подземния вход, който е и изход на лабиринта, била издигната пирамида със страна 72 разтега.

Не по-малко удивителна и огромна била крепостта със сто порти на столицата Тива, построена от Озирис в чест на неговата майка Нут, позната в Тракия и Елада като Рея. Най-величествени в този град били два златни храма: на божествения небесен Зевс, наричан Озирис и на земното му превъплъщение, наричано Зевс-Амон. Забележителни били и храмовете на други богове, на които Озирис определил почести и празници и назначил жреци, които да ги изпълняват...

В средата на месец Атир, по повод посещението на етиопската царица Асо в Долен Египет, Озирис бил поканен от брат му Сет, на организиран в нейна чест бал в двореца в долноегипетската столица Он – „Града на Слънцето“. Тъй като Атир бил първият прохладен месец в Египет, обикновено тогава се правели най-много дипломатически и правителствени мисии. Освен това началото на зимата било добър повод за празненства, защото в Египет тържествено пристигала от Елада Персефона, известна тук като Нефтида – любимата съпруга на Сет и царица на страната.

Въпреки че имал съмнение за заговор на брат му срещу него, с цел узурпиране на властта над света, Озирис решил да отиде на бала, защото не вярвал, че брат му ще посмее да пристъпи установения ред и закон, а освен това разчитал на подкрепата на видните божества, които щели да присъстват там. Той взел със себе си за компания и своята любимка Изиди. И все пак, преди да тръгне от Тива, Озирис се подсигурил като заръчал на дъщеря си, богинята-войн Анат, известна още като Атина, да събере малък отряд и да го последва бързо в Долен Египет.

* * *

На празничната вечер в своя дворец Сет посрещнал Озирис и Изиди уважително, като се отнасял почтително към всичките си гости, дори към по-нисшите божества. Това засилило съмнението на Озирис, защото Сет обикновено се държал грубо, надменно и цинично, без да се притеснява какво ще говорят после за него. От друга страна Озирис се успокоявал вътрешно, че Сет би могъл най-много да му устрои някоя пиперлива шега, скеч или анекдот,

осмивайки желанието за доминация на по-големия си брат. Пък и вероятно дъщеря му Анат всеки момент щяла да нахълта в залата, придружена от дузина отборни юнаци. Озирис не знаел, че Анат се била поувлякла да събере повече войска, което забавило нейната мисия.

Впрочем хубавото вино, обилната храна и красивата обстановка допринесли за ведрото настроение на красиво пременените богини и богове. Те танцували под трелите на виртуозните музиканти или разговаряли помежду си на важни теми. Никой не подозирал, че коварният Сет отново е подготвил пъклено престъпление, този път срещу собствения му брат – великия Озирис.

Съзаклятниците на Сет били седемдесет и двама: по-голямата част, облечени като гости, стоели разпределени на различни места в балната зала, за да контролират положението, а по-малката – пазели за всеки случай около двореца. Сет предварително бил поръчал при изкусен дърводелец направата на удивителен сандък, инкрустиран със злато и скъпоценни камъни. Майсторът спазил мерките на тялото на Озирис, които Сет знаел точно.

Когато, в разгара на тържеството, внесли красивия сандък, всички ахнали и обиколили тази невероятна вещ. Едни били поразени от блясъка на скъпоценните камъни, а други – от изобразените на него символи, свързани със сътворението на света:

- Каква невероятна красота?! – възкликнала титулярката на празничната вечер, етиопската царица Асо.
- Вижте двойната брадва, прикрепена в средата на капака! Дръжката е златна, дясното острие – от рубин, а лявото – от сапфир! – удивила се Нефтида, съпругата на Сет, която не знаела нищо за подготовката на тази изненада.
- Червеният рубин символизира Небесния отец-слънце, а синият сапфир – Богинята-майка земя-вода! – мъдро пояснил божественият знаток Енки. – Единението на отца и майката е дало началото на божествената раса; затова възцарилите се с тяхното благоволение носят лабриса като знак за власт!
- Странно откъде се появи този чуден кивот? Изглежда старинен... – полюбопитствала Изида.
- Открихме го съвсем случайно в подземията на Голямата пирамида! – небрежно отвърнал Сет.
- А издълбаните на капака руни какво говорят? – озадачено попитала царица Асо.
- Чрез руните е написано послание... – Енки прокара пръсти по релефните букви. – „Този кивот е по мярка на един-единствен велик мъж: владетеля на нашия свят Ат, както и на отвъдния свят Дуат“! Това пише тук.
- Че кой ли ще е загадъчният велик мъж? – огледала се Асо.
- Можем да узнаем само ако присъстващите пробват да се съберат вътре! – засмял се Сет. – Момци, отворете кивота!

Капакът бил отместен, публиката отново ахнала.

- Подплатен е с мека вълна, покрита с пурпурна свила! – погалила плата Нефтида.
- Това е явна покана за царствен и непобедим мъж! – каза Асо.

- Но какво чакате, силни богове, влизайте един по един в кивота, че да видим кой е владетелят на Ат и Дуат! – извикала подканващо и нетърпеливо една от богините.

В празното поле около магнетичния сандък най-сетне нерешително пристъпил един от присъстващите – високият шест-седем лакти исполин Ликург, владетелят на Тракия. Последвал гръмогласен смях.

- Прости ме Ликург, ама ти няма как да се събереш вътре! – отбелязал Сет.
- Може да влезе, стига да се сгъне на две! – реагирал с насмешка някой от боговете.
- Това е несериозно! Не само на дължина, но и на ширина Ликург е големичък за този кивот! – казал мъдрият Енки. – Очевидно друг би трябвало да се пробва!
- Добре си е похапвал младежът! – солено се пошегувал още някой от тълпата.

Ликург се отдръпнал смутен и изчервен. На негово място застанал красавецът Адонис, любимец на повечето от присъстващите богини. Той смело легнал в сандъка, обаче веднага проличало, че фините му телесни форми не могат да запълнят неговата просторна вътрешност. Откъм женската половина се разнесла неудовлетворителна въздишка.

Тогава най-после царица Асо сякаш получила прозрение, но всъщност тя разигравала един театър, предварително договорен и режисиран между нея и главния заговорник Сет. Асо отпредила и задържала зора си върху Озирис, което сторили след нея и останалите:

- Ама че сме недосетливи! Та нали великият Озирис е нашият водач и господар?! Навярно този чуден кивот е по негова мярка?
- Озирис! Озирис! Озирис! – завикали усърдно всички, наваксвайки досегашната си недосетливост.
- Не отивай мили! – прошепнала Изида на Озирис. – Имам лошо предчувствие!

Но опиянен от виното, Озирис направил крачка към сандъка. Поколебал се за миг, погледвайки с надежда към портала на залата. Анат обаче още я нямало.

Той си помислил: „Може би скъпата ми щерка вече е пред прага на двореца! Аз ще вляза в проклетия кивот, пък ако нещо лошо ми се случи, тя ще ме спаси! Но дори да не е дошла още, залата е пълна с добри богове; те не биха стояли безучастно, ако Сет въобще посмее да ми направи нещо лошо – все пак ми е брат?!... Освен туй Морфос и Хипнос ме завладяват сякаш, а от вино аз не се опивам лесно?!“

Объркан от противоречиви въпроси, Озирис доближил сандъка и се отпуснал в него. Той, разбира се, му бил по мярка. Последвали бурни аплодисменти и адмирации. Озирис направил опит да стане и да благодари на всички за доброто им отношение, но в този миг видял надвесения над него Сет, който стоварил тежката си длан върху гърдите му:

- Почакай, братко, не бързай да ставаш от твоето удобно ложе! След като властва цели 450 години над нашия свят Ат, дойде време да господстваш над отвъдния свят Дуат! – казвайки това, Сет ловко издърпал от широкия ръкав на обезсиления от отровното вино Озирис, скрития там негов перун – страшното му оръжие за светкавици.

- Какво си намислил, братко Сет? – запазил самообладание Озирис, макар да разбрал, че в този миг се сбъдват най-лошите му съмнения. – Ако посмееш да ми сториш зло, да пролееш свещена кръв, какво бъдеще смяташ, че те очаква? Как ще реагират те – божественото общество?!
- Как ще реагират те?! – изсмял му се Сет. – Тъй ще им взема страха, че ще ми се повинуват с радост и трепет! Мой ред е вече, братко, да управлявам този грешен свят, а ти отивай там горе – в селенията небесни на Дуат!
- А когато вестта за злокобно ти деяние достигне до Джазира, в замъка на Ра, нашия светъл отец...? – използвал Озирис последния си коз.
- Отецът ни, Ра, е вече толкова стар! Някои казват, че е надживял две хиляди години! Но какво ще ми каже той, който при изворите на Тигър и Ефрат е погубил своя отец Атон, за да седне на трона му? Пък и ти самият не го ли прогони в немилост, заради същия този трон?... Не ме омайвай, братко; приеми съдбата, която си заслужил! – казал мрачно Сет.

По знак на Сет, съмишлениците му, които държали в готовност тежкия капак, го пуснали отгоре. И докато четирима от тях затискали четирите му ъгъла, двама други бързо го заковали, а един, който изчаквал отстрани с един странен съд, от чучура на който излизала пара, ловко и бързо залял с разтопен асфалт цепнатината между основата и капака на сандъка.

Красивият сандък се оказал погребален ковчег, защото плътно затвореният вътре Озирис останал без въздух и се задушил.

В гримаси се превърнали усмивките на боговете и богините, станали неволни свидетели на неочакван развой. Те проумели, че са подведени да участват в коварен план. Изпитали паника от ужасната смърт на своя любим лидер и страх от злия му брат Сет. По-смелите понечили да попречат на заговорниците и да го спасят, но двадесет от последните им преградили пътя с извадени двуостри мечове. Други тридесет заговорници, прикрити досега, също извадили мечове и се построили в двойна колона. Те само очаквали знак от Сет, за да започнат масово клане. Между другото, домакинът се бил погрижил гостите от мъжки пол да оставят оръжията си при влизане в двореца.

- Подъл убиец! – изплакала гневно Изида, вън от себе си. – Днес ти си сложи печата на най-черния демон – враг на Свещената кръв и на Вечния живот! Един ден твоето Ба и твоето Ка ще напуснат мизерното ти косматото тяло, и, преобразени в Саху, ще литнат към Небесните порти и ще поискат да влязат в Двойния палат на Сътворението в Селенията Небесни. Но не ще те пуснат тогава пазачите на Небесните порти! Падение пълно те очаква!... Много скоро ще започнат Сатан да те наричат и господар на злото!

Сет погледнал бегло към Изида. Бе постигнал целта си и сега трябваше да успокои обстановката, доколкото бе възможно. Разумно бе да прояви снизхождение към жената на своя брат. Мрачното му лице насила се разведрило и дори усмихнало:

- Благородни мои гости! Душата на скъпия ми брат Озирис скоро ще полети към Дуат! От днес аз поемам кормилото на нашия земен свят, за добро или за зло! Така че бъдете

добри да отнесете тази вест в царствата, от които сте дошли и които управлявате като добри пастири!

- Двучлен подъл убиец! – изкрещяла Изида и тръгнала с бързи крачки към портала, последвана от няколко млади богини. Никой не ги спрял.
- Изисквам от всички вас пълно подчинение! – повишил глас Сет, а усмивката му изчезнала, поради безсилието му пред непокорните богини, ала вулканичен гняв отново напирал в него. – Ако някой още не го е разбрал, ще си има работа с мен!

При тези думи Сет бавно надянал кожена ръкавица и извадил своя нов трофей – перуна на Зевс, който приличал на гира, в краищата на която стърчали две тройни вилки. Хванал дръжката, леко притиснал стърчащото на нея свързващо лостче и тогава между вилките блеснала с пукот яркосиня искра. Всички в залата го гледали хипнотизирани.

Сега Сет насочил перуна към един от младежите, който преди малко бил повел няколко други към сандъка в опит да спаси затворения вътре Озирис. Този път след силен натиск на лостчето вместо пукот треснал гръм, а от перуна изтекла ослепителна вълновидна светкавица, която ударила момъка. Само за миг той пламнал, почернял и рухнал като ударено от гръм дърво на цветните ромбоидни плочи, покриващи пода. Агония на тялото, струяща от него топла пара и остра миризма на изгоряла плът завършили тази ужасяваща картина.

Това било ясното послание на новия владетел към всяка евентуална опозиция...

По заповед на господаря си Сетовите слуги изнесли ковчега с тялото на Озирис и го хвърлили в най-близкия ръкав на делтата – Таниския. Това се случило на 17-я ден на Атир – четвъртия месец на Сотическата година.*

* 13 Ноември – по съвременния Григориански календар.

5. Усилните мъки на Изида да погребее с чест останките на Озирис.

Египет: в Он и после в Абидос до четиридесетия ден след убийството.

Когато Изида излязла от двореца на Сет, съпроводена от няколко млади богини, сред тях вървяла и Нефтида, също толкова млада, своенравна и свободолюбива. Изида и Нефтида, тоест Йо и Персефона, били приятелки още от деца. Те израснали в Елада като принцеси на две съседни и близки царства. Майката на Персефона – Деметра – заселила, облагородила и управлявала земите на Елевзина и Коринт, а Мелия и Инах – разположения на юг Източен Пелопонес, където най-прочути били градовете Аргос и Микена.

Сега Нефтида трябвало да успокои плачещата Изида. Същото се опитвали да сторят и други две богини. Нефтида ги поканила в зимната си вила край столицата, където тя се оттегляла обикновено след тежък и остър спор с грубия си съпруг Сет. Тя дала знак и носачите им ги понесли към края на града с два забулени паланкина: нейния и на Изида.

Пристигнали на вилата, която белеела на издигнато място на десния бряг на Нил, обгърнато от високи туфи гъста зелена растителност. Минали по алеята на китна градина, заобиколили грамаден шадраван, с изригващи от него безброй фонтани. Виждайки господарката си, пъргави слугини отворили входната врата на къщата. Още с влизането си Нефтида тихо им наредила да стоплят чиста вода и да ѝ донесат билки за успокоение и сън, както и да се погрижат добре за носачите.

Скоро след поднесените питиета Изида спряла да плаче и се унесла. Пренесли я на леглото на Нефтида и я оставили да почива.

Нефтида поканила двете добри богини – Ренут и Тамира – в стаята за гости, като поръчала на една от слугините да донесе изстудена бира, а на друга, поради смрачаването – да запали петролните светилници. Разположили се на меките дивани; трябвало да се успокоят след преживения кошмар в двореца на Сет.

- Как ще живеем сега? – завайкала се Тамира. – Страх ме е, че Сет може да убие и моя мъж, който бе привърженик на Озирис, а мен да ме зароби в своя харем!
- А ти, Нефтис, не знаеше ли какво е намислил мъжът ти? – обърнала се Ренут към домакинята.
- Какво говориш? Ако знаех, това нямаше да се случи! На мига щях да предупредя баща ми Озирис чрез милата ми приятелка Изис, с която почти винаги сме заедно! – отвърнала ядосана Нефтида, подавайки на гостенките големите керамични халби със студена бира, които слугинята донесла от избата.
- Слава на небето, че тя можа да заспи! Инак можеше да полудее! – казала Тамира.
- Не вярвам точно сега Сет да посегне на друго! – заявила Нефтида на Тамира. – Той ще обяви, че Озирис го е дебнел с цел да го затвори в подземията на Тартар, което е принудило Сет да прибегне до самозащита!

- Смяташ, че Сет ще търси подкрепа сред боговете, за да приемат властта му? – попитала колебливо Тамира.
- Абсолютно! – отвърнала Нефтида. – Съветът на боговете, начело с Ра, трябва да приеме промяната и да одобри новия пастир.
- Вярно, че по произхода си Сет трябва да унаследи трона, но как ще оцени Съветът ужасното убийство, извършено от него? – зачудила се Ренут.
- Нали току-що ви казах! – реагира емоционално Нефтида. – Единствения начин е Сет да представи смъртта на Озирис като нещастен случай: уж че, за да се защити от него, е искал да го плени в красивия сандък, ала погрешка го е задушил.
- А младият Нергал, когото Сет изпече жестоко с перуна на Озирис? Всички видяха с очите си това грозно убийство, извършено при това с противна наслада от Сет!
- Да, относно това си деяние трудно ще се оправдае. – замислила се Нефтида. – Но тук ще му помогне страхът, предизвикан от него и витаещ вече около нас. Мисля, че ако Съветът реши да разпита свидетели, страхът и парите на Сет ще му помогнат в този случай.
- Право разсъждаваш! – съгласила се Ренут. – Обаче ако Съветът отхвърли Сет като претендент за трона, поради убийствата и скверния му характер, въпреки че той има най-важното предимство – генеалогията?
- Тогава не смея да мисля какво може да се случи! – прехапала устни Нефтида. – Сет ще бъде напълно обладан от злия гений, който понякога се проявява в него! Ще настане хаос и смъртта ще извади острата си коса! Тогава наистина, мила Тамира, мъжът ти, както и всички други добри мъже ще трябва бързо да напуснат Египет и то заедно със семействата си!
- Мъдрият Ра едва ли ще позволи това да се случи! – каза Ренут.
- Моят дядо Ра е вече много стар и слаб, но все още уважава Съвета! Ако случайно някой разгневен член на Съвета избере пътя на конфронтация със Сет, Ра ще успокои страстите, търсейки мирно решение.
- Според теб, ако Сет настоятелно поиска трона, Ра не ще може да му откаже? – задала най-сетне Ренут измъчващия я въпрос.
- Така излиза! – потвърдила Нефтида. – Ако Сет е много настъпателен и неотстъпчив, Ра и Съветът нямат изход: те ще го одобрят за върховен владетел на мястото на Озирис! Надявам се все пак, че опитният ми дядо Ра, предавайки властта на Сет, ще поиска от него да провежда управление, при което да бъдат гарантирани мирът и доброто обществено поведение на всички богове, включително и особено на Сетовите съмишленици.
- Господарке, Анубис дойде! – влязла една от слугините и прекъснала интересния разговор, а почти веднага след нея се появил и самият той – синът на Нефтида.

Анубис влязъл в гостната и тя сякаш станала по-светла и приветлива. Той бил албинос – толкова бял, че чак прозрачен. Там, където плътта му не била покрита от дреха, се виждали сините му вени, а някъде и червените му артерии. Очите му също били червени, но не от попаднал в тях пясък, а от кръвоносните съдове. Неговата кожа никак не хващала тен, а само се покривала с лунички. Така че страшичко изглеждал Анубис между останалите богове,

по-малко или по-много почернели от жаркото египетско слънце. Обаче всички обичали младежа заради добрия му нрав, защото той отзивчиво помагал на нуждаещите се.

Дори жестокият Сет, който нямал страх от нищо, се плашел от Анубис заради вида му и не смеел да му посегне, даже когато бил малък и беззащитен. Заради белотата му Сет му дал прякора „живата мумия“, тъй като ленените ленти, с които увивали телата на починалите, били оцветявани с бели багрила. Оттам и тръгнала мълвата, че Анубис хем е жив, хем е дух и можел да преминава в света на душите Дуат.

Около Анубис витаела строго пазена тайна. Той се явявал плод на кръвосмешение между Нефтида и нейния баща Озирис, станало при това по време на брака ѝ със Сет. Тя разбира се представила на Сет детето като негово и то отраснало в неговия дом.

Всъщност особеното качество на Анубис се дължало именно на това близко смесване на кръвта, така или иначе влизащо в рязко противоречие с древната матриархална традиция. Тя позволявала бракове между близки роднини, но не по-близки от братя и сестри, и то когато било търсено постигане на по-високо положение в божествената йерархия. По-високият ранг зависел от генеалогичната близост със Земната майка и Небесния отец, като предимство получавали потомците на първородните сестри. Затова братята в едно семейство се борели за сърцето на най-голямата си сестра, пренебрегвайки първоначално останалите. Това правило било спазвано в Тракия, Египет, Индия и в някои други стари цивилизации...

Анубис очевидно носел някаква вест. Още с влизането си хвърлил поглед към гостенките и преценил, че може да говори открито:

- Къде е Изис, мале? Съобщиха ми, че копоите на Сет са хвърлили кивота с тялото на Озирис в Таниския ръкав на делтата!
- Бързо да събудим Изис! – скочила Тамира.
- В никакъв случай, Тамира, та ние едва я успокоихме! – възразила Ренут.
- Съгласна съм с Ренут! – казала Нефтида. – Нека поспи! Тялото на Озирис ще намерим утре и ще подготвим за мумифициране!
- Бирата е чудесна! – пресушил с големи глътки Анубис донесената му халба. – Е, аз излизам, мале!
- Къде така скоро, сине? Ела, приседни при нас!
- Отивам в дома на Бентесикúме, която ме очаква!
- Коя е тази Бентесикúме? Добро момиче ли е? – попитала Ренут.
- Много добро! – засияла Нефтида. – Дъщеря е на Нанар Син, когото на север наричат Посейдон.
- Зная го това девойче – голяма красавица е! – оживила се Тамира.
- Пу-пу! Живи и здрави да са ти децата! Пък и скоро да се сберат и много радости да натворят! – занаричала Ренут.
- Благодаря ти, скъпа Ренут и на теб, мила Тамира! Благодаря ви за помощта в този труден момент! – казала Нефтида. – Късно е вече, затова ви каня да преспите в моята вила; не ми отказвайте, имам достатъчно спални соби!
- Да, ще останем; сърдечно благодарим! – усмихнала се Ренут.

- Наистина е късно! – съгласила се Тамира. – Но утре сутрин, когато Изис се събуди, ние желаем да участваме в издирването на кивота!
- Оценявам жеста и ценя вашата подкрепа, мили мои приятелки! – прегърнала ги Нефтида. – А сега нека да поспим; момичето, което чака до вратата, ще ви покаже собите и ще ви настани! Ако имате нужда от нещо, обърнете се към нея!

Трите благородни жени се разделили, макар и в лоното на Нефтидиния дом. След малко свещите угаснали и нощната тишина се възцарила в малкия зелен оазис на вилата. Долу се чувал единствено монотонният приспивен ромон на дълбоките води на Нил.

* * *

Утрото на 18 Атир* пак събрало богините Нефтида, Ренут и Тамира. Докато закусвали и пиели чай, те намислили да оставят Изида да поспи още малко, хем и слугите да подготвят необходимото за из път. Тя обаче се появила изненадващо. Днешната Изида била поразително спокойна и сериозна – пълен антипод на вчерашната Изида.

- Изис, какво си сторила с косата си? – попитала я Нефтида, забелязвайки липсата на няколко кичура от лявата страна на главата.
- Аз съм в траур по моя съпруг и в знак на това срязах част от косата си! – отвърнала Изида със сухи очи и попитала. – А дали ти се намира черна рокля, Нефтис?
- Черна рокля нямам, но имам черен плат.
- Ще свърши работа; от него ще скроя набързо нещо.
- И ние ще ти помогнем! – заявила Тамира. – Аз съм добра кройчка, а Ренут я бива в шиенето!
- Най-важното е, Изис, че имаме за теб добра новина! – погледнала Нефтида към Изида. – Снощи мина син ми Анубис и каза, че Сетовите хора са изхвърлили в реката кивота с тялото на Озирис...
- Наистина! Сет си е позволил да пренебрегне и този древен обичай?! – разширили се очите на Изида. – И къде са пуснали кивота? Сигурно недалеч от двореца?
- Да, в Таниския ръкав!
- Ами да побързаме тогава! Щом Сет не желае да мумифицира и погребее своя брат Озирис, ще го направя аз в правото си на негова съпруга!
- Вече се разпоредих. Слугите са подготвили двата паланкина. – казала Нефтида.
- Тогава да ушим бързо черната рокля и да тръгваме! – умолително казала Изида.
- Най-удобно ще ни бъде в работната ми соба. Елате! – поканила ги домакинята и богините тръгнали след нея.

Не минал и час, когато малката процесия потеглила от вилата. В царския паланкин на Нефтида се настанили тя и Изида, а в царския паланкин на Изида – Тамира и Ренут. Всеки паланкин се носел от четирима яки мъже-войни, с къси махайри на кръста. Макар и малко

* 14 Ноември.

на брой, тези специално обучени войни умеели да се справят с дръзки и опасни врагове и гарантирали на цариците надеждна защита. Но и самите царски знаци на Озирис и Сет, с които били украсени паланкините на техните съпруги, сплашвали предостатъчно лошите очи и злите помисли и намерения.

Спуснали се надолу по крайречния път и скоро пристигнали в Он. Шумната тълпа, изпълваща улиците на града, смилено сторвала път на царската процесия. Предупредени от Нефтида, носачите заобиколили двореца на Сет и наближили Таниския ръкав. Неочаквано след един завой ги пресрещнали войници на Сет, носещи къси копия. Офицерът им навел копие то си с цел да им препречи пътя, но може би неволно го насочил към покрива на паланкина и извикал:

- Стой! Оттук не се минава, върнете се обратно!
- Как смееш ни да спираш! Не виждаш ли на царския паланкин знаците на Сет и на царицата? – водачът Менес погледнал остро офицера, а другарите му носачи по негов жест поставили носилката на земята.
- Кой си ти, че да ми държиш такъв тон?! – облещил се офицерът, изтегляйки своя бич от колана си.

Той разбира се не успял да вдигне бича си, защото Менес скочил светкавично срещу него. Само за миг офицерът бил проснат по гръб на земята, а копие то му се озовало в десницата на Менес, вдигнато за удар в гръдния кош на противника. В същия този кратък миг хората на Менес успяли да поставят остриите си махайри върху гърлата на войниците. В следващия миг всички те щели да бъдат мъртви.

- Спри, Менес! – Нефтида навреме бе вдигнала завесата и втрещена видяла нелепия сблъсък.
- Но, господарке, този мерзък пес насочи копие то си към твоя паланкин!
- Какво си говорихме с теб?...
- ... Че кръв се пролива единствено при крайна необходимост! – изрецитирал през зъби Менес и ядно забил трофейното копие в земята до поваления си противник.
- Браво, Менес! Сега ти пощади тези грешни души, с което добави още едно стъпало към твоята небесна стълба!
- Да, господарке! Думата ти е закон за мен! – Менес дал знак на хората си, които върнали своите махайри в ножниците им, а войниците въздъхнали облекчено, радвайки се на своето спасение.
- О, височайши Менес! – окопитил се уплашеният офицер. – Благодаря ти, че не ми отне живота! Направих фатална грешка, че не те познах в тези одежди на носач! Навярно изпълняваш тайна мисия, възложена от господаря Сет?
- Аз изпълнявам заповед да пазя господарката Нефтида, така че ней благодарим!...

След краткото, но опасно спречкване, процесията на цариците продължила необезпокоявана по пътя край Таниския ръкав. Надявали се бързо и лесно да открият бляскавия ковчег под яркото слънце. Там, където тръстиките били по-гъсти и високи, групата спирала и мъжете нагазвали във водата, за да пресеят камъша. Помагали си с пръти, които отсекли от попятно дърво.

Изида, Нефтида и помощниците им не знаели, че същите онези войници ги следяли дискретно и отдалеч. Защото по-рано, когато процесията се била отдалечила от военния пост, офицерът бързо прибягнал до двореца и докладвал за случката на Сет, който му заповядал да се върне на реката, да последва скришом и да наблюдава зорко какво правят цариците, след което да му разкаже най-подробно за всичко.

Диренето на ковчега продължило чак до здрач, обаче от него нямало и следа. Търсачите стигнали чак до морето, но се отказали заради приближаването на нощта.

Уморени, те потеглили обратно към Он. Там се разделили: смелите девойки Ренут и Тамира се прибрали по домовете си, при своите родители, а Нефтида и Изида, заедно с техните придружители – в Нефтидината вила. Трябвало да пренощуват и да се подкрепят, за да могат да продължат търсенето на следващия ден.

* * *

Рано на 19 Атир* Нефтида и Изида отново потеглили с надеждата да успеят в своята мисия – да открият ковчега с тялото на Озирис. Погребението трябвало да се извърши до четиридесетия ден от смъртта, а им оставали тридесет и осем дни, като поне десет от тях били необходими за възможно най-съкратеното мумифициране.

Сега те взели само единия паланкин – този на Нефтида, – с четиримата ѝ носачи и пазители. Носачите на Изида също се присъединили към групата, с оглед изваждането и носенето на ковчега, като двама от тях нарамили на гръб кошове за плодове и зеленчуци, защото богините решили да се отбият пътьом на пазара в столицата.

Скоро пристигнали на пазара, изпълнен с хора. Както вчера, така и днес тълпата отстъпвала смирено, давайки път на царския паланкин. От него, без да се показва и през пердето, Нефтида избирала хубава и разнообразна стока, която единият от хората на Изида заплащал, а другите двама нареждали в своите кошове.

По едно време Изида докоснала увлечената в пазаруването Нефтида, посочвайки ѝ две забрадени жени, които разговаряли оживено край близкия павилион, на който се предлагала прясно уловена риба. Нефтида веднага надала ухо, за да чуе думите им.

- ... Чуй какво ти хортувам: много скъп кивот, целият в злато, адаманти, смарагди и сапфири – блести като слънце! – казала едната.
- Туй трябва да е кивотът, в който Сет е подмамил горкия Озирис?! Тъй говори мълвата! – отвърнала другата.
- Тъй-тъй! Ама кивотът не потънал, а доплувал чак до Библос, в Левант, където се заплел в корените на една стара смокиня, на самия бряг!
- Никой ли не го е взел, пустия кивот? Поне да откъртят скъпоценностите!
- Що думаш! Кой е луд да пипа царския кивот?! Знаеш ли какво ще му стори после Сет?! Може и да го опече и изяде!

* 15 Ноември.

- Право думаш: Сет е самия Сатан – най-черното зло! Страшно е даже да го споменава човек! – казала втората жена и като се огледали, двете изчезнали бързо в пъстроцветната тълпа.

Неволно чутият разговор неочаквано дал на Нефтида и Изида така необходимата информация: крайбрежното течение е завлякло ковчега чак в Левант. Наложило се да променят плана си на действие, но обсъждането на новия план не можело да стане на улицата; богините се досетили, че из града навярно слухтят агенти на Сет. Така че трябвало да се приберат обратно.

Тръгнали нагоре към вилата и тогава интуитивният Менес, който носел единия от задните пръти на паланкина, усетил откъм гърба си чуждо присъствие. Извил внезапно глава и видял съвсем ясно натрапника, при което она се метнал зад храста до него.

„Не ще да е сам! По-назад сигурно вървят още неколцина?“, помислил си опитният Менес. „Щом се приберем, ще предупредя царицата!“ Сега Менес си спомнил, че сутринта, когато се спускали към града, пак бе мярнал някого с края на окото си, но тогава бе решил, че е случаен пътник. „Следвал ни е същият човек?“, заключил той.

Завърнали се в зеления оазис на вилата тъкмо когато напичало обедното слънце. Изида и Нефтида тръгнали към гостната, за да обсъдят пътуването до Левант. Последната повикала като съветник и Менес, поради опита му в дългите военни походи.

- Смятам да вземем две покрити талиги с резервни четири коня. – обърнала се Нефтида към Изида. – Мисля че трябва да ни придружат и моите и твоите момци, както и две слугини...
- Прощавай, господарке! – прекъснал я Менес. – Трябва да знаеш, че са ни прикрепени група Сетови копои и то опитни!
- Какво ми казваш, Менес? Сигурен ли си?
- Абсолютно! Следват ни постоянно от сутринта, първо от вилата до града, а после – от града до вилата! Значи, дошли са на вилата още през нощта, със заповед да не ни изпускат от очи. Държат се на разстояние, така, че да не ги забележим!
- Видя ли! – реагирала емоционално Изида. – Аз усетих нещо нечисто около нас на пазара, затова ти казах да не разговаряме за намеренията си там, а да се приберем.
- Но значи ли това, че Сет не желае ти да намериш тялото на Озирис и да извършиш погребение с изискуемите ритуали? – попитала я Нефтида.
- Сет уби тялото на Озирис, явно е замислил да попречи да се извърши ритуално погребение, и с това да убие и душата му! – отговорила ѝ Изида.
- Какво да правим тогава? – разтревожила се Нефтида.
- Спокойно, аз знам как да постъпим! – обадил се пак Менес. – Цялата група ще потеглим с вашите покрити талиги по крайнилския път, а след това ще хванем пътя по морския бряг до границата с Левант. Копоите на Сет ще ни следват предпазливо, а ние ще се правим, че не ги виждаме и чуваме. Но щом минем границата и влезем в Левант, аз и войните ми ще им устроим засада...
- Искаш да ги избиеш всичките, нали? – погледнала го укоряващо Нефтида.

- А има ли друг начин, господарке? Вчера ги пуснах, както наредихте и те веднага донесоха на Сет, че дириш нещо в тръстиките по реката. Така Сет разбра, че търсим кивота и им нареди да ни следят неотклонно...
- Прав е Менес! – подкрепила го Изида. – Аз също ненавиждам да се пролива кръв, но, съгласи се Нефтис, ние не бива да позволим да бъде погубена старата душа на Озирис! Според теб на колко човешки души се равнява всеотдайната душа на Великия Озирис, този, който мечтаеше да преобрази Земята в Рай, да я доближи колкото е възможно до Небесния мир на Великия Ра!
- Да, не можем да позволим това! Душата на Великия Озирис е несъизмерима с нищо в нашия свят! – съгласила се Нефтида.
- ... Та да довърша своя план. – продължил Менес. – Щом се отгървем от чакалите на Сет, ще минем спокойно покрай крайбрежните градове Сидон, Тир, Угарит и ще пристигнем в Библос. Само че вие, господарките, трябва тогава да замените царските одежди с по-обикновени. На чужда земя не бива да привличаме вниманието на местните, още по-малко – на разбойниците.
- Планът е добър, засега! – Изида одобрително погледнала Менес. – Е, ще го променим ако възникнат някакви препятствия по пътя!...

* * *

И така, потеглили от вилата почти на обяд, извършвайки внимателни последни приготовления. Групата се състояла от двете богини, придружени от две слугини и осемте верни войни-охранители. Качили се на двете покрити талиги, теглени от по два коня, като отзад на втората талига били привързани с въжета още четири резервни коня за смяна. На първата талига се качили и седнали на удобни седалки богините и войните на Нефтида, като Менес поел поводите на конете; на втората – слугините и войните на Изида, като техния офицер поел там поводите. В денкове били подредени необходимите неща: оръжие, дрехи, храна, вода и дори светилници за през нощта...

След три дневни прехода достигнали левантийската граница. В онези времена границите не били пазени, просто било определено докъде свършва земята на Египет и започва Левантийската територия. Последната не била обединена в единна държава: в нея големите полиси, управлявани от самостоятелни царе, притежавали околните им земи.

Пустата и безлюдна гранична местност осигурила на Менес идеални условия за засада. Когато талигите навлезли в една крайпътна горичка, мъжете незабележимо скочили от тях и станали невидими, а процесията си продължила напред по полския път. Талигите се скрили и спрели зад близкия хълм, за да изчакат там присъединяването на мъжете.

Те се появили скоро, весели от успешната схватка, но без да я обсъждат с жените. Последното им било наредено от Менес, за да се спестят излишни емоции и обвинения. Все пак единият младеж бил леко ранен: имал дълга, но плитка порезна рана на гърдите. Изида му направила кръвоспираща превръзка, като използвала билката слез, която за щастие растяла на това място край самия път.

- Благодаря ти, Изис! – казал Менес. – Явно си опитна в билкарството и в превързването на рани!
- Научих се от майка ми Мелия, защото братята ми лудееха много като момчета и се нараняваха често! Особено Фороней и Аргос! А като отраснаха, започнаха да се правят на войници – целеха се един друг с притъпени стрели или пък с камъни, които мятаха с прашки...
- И сега, Менес, какъв беше твоя план? – попитала Нефтида. – Докато ви чакахме, ние се преоблякохме, както ти бе заръчал.
- Добре сте направили, за да не губим време. Сега трябва да се престорим на обикновено семейство, или пък, по-добре – на две семейства. – огледал той присъстващите. – Аз, като най-възрастен, ще бъда уж главата на едното, а офицерът на Изис – Хитос – на другото. Подчинените ни, доста по-млади от нас, тъкмо изглеждат като наши синове!
- Аз и Изис ли ще бъдем твои съпруги? – подсмихнала се Нефтида.
- Да, господарке, а слугините – на Хитос! Но нали това е наужким? – изчервил се Менес.
- Добре, добре! – успокоила го Изидида. – По две съпруги на всеки офицер бива, обаче е съмнително и в двете семейства да имаме по трима синове и все левенти?
- Така е, господарке Изис! Но единият от вашите пазванти, може да мине при нас в първата талига. – предложил находчиво Менес.

* * *

Потеглили отново и с по-добро настроение, защото вече никой не ги следял. След още два дневни прехода, без особени произшествия по пътя, стигнали най-сетне нарочения град Библос. Там обаче късметът им изневерил, защото пред градската порта се сблъскали с излизащ в колона боен отряд. Менес сръчно отбил от пътя пред моста на рова и може би точно умелата му маневра привлякла вниманието на един от главните офицери, водещи отряда. Офицерът пришпорил коня си, довел го пред талигата на Менес и навел глава, за да види по-добре впечатлилия го талигар. Лъскавият му шлем, украсен с дълги бели пера, проблясвал на слънцето.

- Кой си ти, откъде и защо идваш в Библос? – извикал строго офицерът, оглеждайки с опитно око хубавите коне на пришълците.
- Ние идем от юг, от Палестина. – отговорил спокойно Менес. – Пожар изпепели домовете ни, затуй си търсим нова родина!
- Не каза откъде сте? – попитал отново офицерът, търсейки да открие нещо нередно.
- От едно селце на брега край град Сидон.
- Кое селце, как се зове?
- То бе от няколко къщи на хълма край Сидон. Викаха му „Махалата“, ама го няма вече – изгоря миналата седмица в пожара, който пламна заради голямата суша!
- Стотник! – извикал офицерът, поглеждайки към минаващата колона. – Арестувам тези пришълци! Вземи една бага войници и ги отведи при коменданта на крепостта! Комендантът да затвори мъжете в подземие!

- А талигите къде да откарам? В двора на коменданта няма вече място? – попитал стотникът.
- Талигите, конете и жените откарай в моя двор! Там да се погрижат за тях!
- Слушам, господарю!
- Моля ви, господарю! Пуснете ни да си вървим по пътя, ние сме мирни хора! – опитала Нефтида да излезе от недобрия обрат на съдбата, докато Менес мълчал, за да не влоши положението.

Военачалникът изгледал високомерно, но и с любопитство Нефтида, която се била показала отпред, до Менес, но въобще не я удостоил с отговор. Дали пък красивата богиня не била причина за този внезапен арест? Подкарвайки коня си към челото на колоната, той викнал през рамо:

- Изпълнявай заповедта ми, стотник! И после бързо да догоните своята военна част!

В същото време Изида, като подразбрала намерението на подозрителния военачалник, извадила от своя багаж една кожена кесия, натъпкана със самородни златни слитъци, скрила я в пазвата си и дала знак на нейния войник, който единствен пътувал в първата талига. Двамата надигнали леко задния саван и се спуснали тихо от талигата, от дясната ѝ страна – невидима за вражите офицери. Късмет, че там край пътя имало малък, зашумен от храсти овраг, в който те тихо се спуснали, снишили и притаили.

Скоро двете талиги изтрополили към отворената градска порта. В същото време голямата военна колона се изнизала шумно и отдалечила от града. Когато стихнали подвикванията на офицерите и глъчката на военния строй, Изида и Рамис – така се казвал войникът – излезли на пътя и се присъединили към една приближила ги група местни жители, които се прибирали в града, изморени от земеделска работа в крайградските си полски стопанства, примесени с няколко търговци, които извозвали на талиги стоки и товари от недалечния морски пристан. Всички бързали, защото скоро щял да настъпи часът за нощното затваряне на портата.

* * *

Изида и Рамис прекарали нощта в един от градските ханове, където се представили и били настанени като майка и син. А на сутринта те били между първите, които напуснали града, още с отварянето на портата.

- Какво ще стане с господарката Нефтис, водача Менес и останалите? – попитал Рамис, когато поизостанали от впряговете, които бързали към морския пристан. – Няма ли да им помогнем, за да ги освободят?
- Ще им помогнем, като разберем на кого симпатизира царят на Библос – на Озирис или на Сет. Ако е привърженик на бившия господар Озирис, аз ще се разкрия пред него, за да ходатайствам за освобождаването на нашите хора; ако пък желае да служи на новия господар Сет, тогава ще му се разкрие Нефтис.
- Аха, разбрах! – кимнал Рамис доволен, явно притеснен за другарите си. – Много мъдро сте наумили, господарке Изис!

- Най-първо обаче искам да обиколим брега на юг от пристана, където са видели кивота на Озирис! Искam само да се уверя, че е там! После веднага ще се върнем в града и ще помогнем на нашите приятели. И без това царят едва ли ще приеме преди обяд молители като нас!
- Отличен план, господарке! – съгласил се младият Рамис.

Изида и Рамис не знаели, че отново са следени от съгледвачи на Сет. Войници от втора потеря, изпратена след първата, се били отбили по нужда в онази малка попътна горичка и попаднали случайно на телата на войните от първата потеря, набързо покрити с клони от Менес. Сетовите съгледвачи, които също пренощували в града, дебнели от ранни зори край градската порта. Те лесно различили Изида по ръста, стойката и походката, макар че носела местно облекло. Сега осемте мъже, преоблечени като работници, ги следвали на около петдесет-шестдесет *растега**. За жалост нямало го опитния Менес, който щял несъмнено да види тези преследвачи.

Доближили пристана и видели морето. Хора и талиги продължили по десния път, където долу се полюлявали мачтите на закотвени кораби и лодки. Изида и Рамис хванали по левия път, който също се спускал надолу към морския бряг. Тяхната „компания“ ги последвала, като увеличила дистанцията на около двеста *растега*, а сега започнали и да се прикриват. Никой друг не тръгнал по този път.

Брегът бил висок, стръмен и открит. Морските вълни миели каменистия бряг, който обаче бил пуст. Затова вървели бързо, но забавили ход, когато доближили един малък нос, обрасъл с гъста смокинова гора. Щом стигнали до върха на носа и се прехвърлили на южния му склон, Рамис, който се спускал по стръмнините, за да оглежда отвесните скатове между смокиновите туфи, забелязал ковчега в едно закътано заливче.

- Тук е, господарке, видях го! – извикал щастливо той. – Наистина е заклещен между коренака на една стара смокиня!
- Къде е, покажи ми го! – засияла Изида.
- Не идвайте, тук е опасно! – спрял я момъкът. – Елате да минем оттам! – посочил той към по-полегата просека, спускаща се надолу.

Слезли на брега и доближили ковчега. Здрав и непокътнат той се поклащал, потънал наполовина във водата, обгърнат от няколко корена, оголени от морските вълни. Рамис нагазил във водата, възнамерявайки да го издърпа от корените, но Изида извикала:

- Почакай, Рамис, не ще можеш сам; не ще се справим и двамата! Кивотът сигурно е доста натежал от водата! Трябва да доведем цялата група!
- Вярно, господарке! – съгласил се младежът и се върнал при нея. – Като гледам, най-трудно ще е изнасянето му нагоре по стръмния бряг! А и талигите трябва да са с нас.
- Хайде да се върнем в Библос, за да освободим нашите приятели! Тук кивотът е добре скрит, трудно може да бъде видян и откъм морето, освен ако нарочно не се взираш в брега!

* Един *царски растег* се равнявал на 2.13 метра.

Изкачили стръмния бряг и бързо поели обратно по пътя към града. Поради своята неопитност те не забелязали прикриващите се наблизко съгледвачи на Сет. Последните ги изчакали да се отдалечат и бързо се спуснали надолу по склона. Още щом съзрял ковчега, командирът им изпроводил един от войниците си на пристана: там чакали още четири човека от групата им със собствена покрита талига. Всъщност втората потеря била изпратена от Сет с друга заповед: да проследят Изида, само докато тя ги отведе при ковчега с тялото на Озирис; сетне задължително трябва да му го докарат обратно в Египет.

Създалата се ситуация била благоприятна за хората на Сет и те се възползвали от нея. Иначе трябвало да се сражават със спътниците на Нефтида и Изида, при това без да причинят вреда на двете богини. Осъзнавайки това, командирът на втората Сетова потеря бързо организирал хората си: едните извадили ковчега от водата и го изнесли горе, а другите докарали талигата от пристана. Качили важния товар на покритата талига, пришпорили конете и препуснали по крайбрежния път към недалечния пристан. Шест войни се сместили на талигата (двама отпред и четирима вътре), а останалите шест възседнали резервните коне.

В това време, вече в града, Изида подразбрала от ханджията, че новият световен владетел Сет е недолюбван от царя на Библос, който се оказал Адонис. Чрез бучка злато един от чиновниците на последния ѝ уредил бърза аудиенция. Влязла в приемната зала на царя, който погледнал пренебрежително дрехата ѝ, ала бил впечатлен от красотата на лицето и от лазурно-звездните ѝ очи.

- Коя сте вие и защо сте настояли за среща с мен? – попитал царят.
- Помня ви, благородни Адонис! Вие бяхте в палата на Сет, когато той нагло погуби моя съпруг, Великия Озирис! – промълвила слисана Изида, щом познала царя.
- Вие май сте прекрасната Изис?! – смутил се на свой ред Адонис. – Но освен красивото ви лице, което аз може би съм мярнал на онзи печален бал, обаче за жалост не съм запомнил добре, имате ли друго доказателство за вашата личност?
- Аз съм всичко, което е, което е било и което ще бъде, а плодът, който нося в мен, е Слънцето! – заявила патетично Изида, в стила на жрица, посветена в тайнствата на боговете. – Ето го моят личен знак, подарен ми от Озирис! Никога не го свалям от шията си!

Изида издърпала от пазвата си дебела кожена връзка; в дланта ѝ ослепително засиял едър златен скарабей, покрит със зелен емайл, а в средата му греело червеното око на звездата Сотис над пирамида, изобразена с яркосин лазурит.

- О, господарке Изис, простете моята глупост, че не ви се доверих веднага! – поклонил се ниско царят на Библос.
- Изправи се, драги Адонис! Как мога да ти се сърдя в тези объркани времена на лъжа и измама? Дошла съм да те помоля да освободиш моите спътници от твоята царска тъмница, попаднали погрешка там!
- Разбира се, веднага ще го сторя за вас! А кои са те?
- Приятелката ми Нефтис и няколко мъже, наша охрана!
- Нефтис, съпругата на злия Сет?! О, всевишни боже! Но как е станало това? Аз не желая да влизам в конфликт със Сет! – приседнал царят, поразен от тази новина.

- Успокойте се, Адонис! Обещавам ви, че Сет няма да научи за станалото! Нито аз ще му кажа, нито Нефтис!
- Благодаря ви, най-смирено, господарке! Пращам веднага секретаря си, за да освободи вашите приятели! – царят взел звънеца, но размислил. – Не, не, сам ще слеза и ще се погрижа! Та аз трябва лично да се извиня на великолепната Нефтис!
- Бъдете спокоен, Нефтис е добра и ще ви прости! – казала Изида докато се спускали по витата стълба от кулата на царя. – Вие нямате вина, а един млад нахакан офицер снощи при влизането ни в Библос, когато се сблъскахме с колона войници!
- О, небесни боже! Това е синът ми Гладис – този глупав щур петел, дето обича да си играе на война! – ядосал се царят.
- Добро ви е момчето, но още зелено; не го укорявайте много! – засмяла се Изида. – Мисля, че той нямаше лоши намерения; дори мисля, че всичко стана заради неподправената красота на приятелката ми Нефтис!
- Моят Гладис е харесал Нефтис?! О, светли боже! – завайкал се пак царят. – Каква беля натворì синът ми и я стовари наврòх моята угрижена глава!

Спуснали се в приемната зала, където царят посрещал видни гости. Адонис изпратил с кратки наставления секретаря си. След малко пъргави слугини отрупали масата с ястия, плодове и вино, и тъкмо се дръпнали чинно встрани, секретарят довел затворниците от подземие. Изида прегърнала Нефтида, а Рамис – бойните си другари.

След бурните извинения, които Библоският цар поднесъл на царица Нефтида, цялата гладна компания нападнала и почти унищожила сервираната храна. Всички бързали, защото Изида им съобщила, че е установила местонахождението на ковчега. Всеки взел вещите си, които царят се погрижил да им бъдат върнати. Излезли на двора и се качили на колите си, които, заедно с резервните коне, своевременно били докарани пред входа на замък, при това натоварени с прясна вода, продукти и други необходими неща, любезно предложени от царя. Взели си сбогом с добрия домакин и излезли от крепостта.

Много скоро двете коли пристигнали на морския бряг и групата се спуснала по стръмния склон. Но какво било изумлението на Изида и Рамис: ковчегът липсвал. Очевидно това било още едно подло дело на Сет.

Сломена от поредния си неуспех, Изида приседнала на един пън и горко заридала. Тя нямало как да знае, че в същия миг един търговски кораб, на който бил натоварен злополучният ковчег, отплавал от недалечния пристан в посока запад – към делтата на Нил. Такова решение взел офицерът на втората Сетова потеря, защото се опасявал, че ако тръгнат с колите си по сухоземния път, ще бъдат преследвани и нападнати, и най-вероятно няма да изпълнят поставената им задача.

Групата на Изида и Нефтида потеглила по най-прекия – крайбрежния път. Менес и хората му оседлали резервните коне и препуснали напред, с надеждата да настигнат крадците на ковчега. От тях обаче нямало и следа...

* * *

Богините и техните придружители се завърнали в Долен Египет след няколко дни с празни ръце. Тук ги посрещнала нова изумителна мълва: Сет бил насякъл тялото на Озирис на четиринадесет парчета, които заповядал да бъдат разхвърляни из най-отдалечените кътчета на страната.

Вече били минали тринадесет дни от смъртта на Великия Озирис. Оставали двадесет и седем дни, в които съпругата му Изида трябвало да намери и събере частите на неговото тяло, да съшие мумията и да изпълни ритуала по мумифицирането.

За тази цел, освен приятелките си, Нефтида повикала на помощ сина си Анубис, а той – неговите приятели. Призовани били и всички добри познати, които се пръснали да търсят ковчега из цялата страна. Невероятно, но те се справили, не без помощта на добросъвестни местни хора, които ги осведомявали за местата, където хората на Сет били изхвърлили или укрили частите от тялото на Озирис. Ала това отнело още седем дни. Така им останали само двадесет дни, в които се налагало бързо мумифициране и погребение, преди четиридесетия ден от физическата смърт на Озирис, който се паднал на 26-я ден на месец Хояк *, за да може душата на великия бог успешно да се въздигне в Селенията небесни.

Щом Изида и Нефтида започнали мумифицирането, на помощ им се притекли младите богини Тамира и Ренут, които впрочем били участвали преди това в издирването на частите на тялото. Семейството на Ренут подарило за случая прекрасно ленено платно, а семейството на Тамира – качествени дъски за ковчега. Мумийото, използвано като дезифенфектант и консервант се приготвяло от нефтена утайка, процеждаща се в скалите около находищата на това земно масло и гориво. Тези специални качества на мумийото били открити от Нефтида; тя въвела използването му при изготвянето на мумиите с оглед на доброто им съхранение; а по нейното име земното масло било наречено нефт.

За Озирис имало отдавна подготвена гробница, издълбана дълбоко в скалата под Сфинкса на платото Сакара и облицована вътре с червен и зелен мрамор. Но Изида се опасявала от поругаване на тази гробница от страна на Сет, затова избрала да положи мумията на Озирис в неговия храм в южния град Абидос.

Четири богини постигнали много бързо мумифициране – само за осем дни, като на двадесет и деветия ден процесията с ковчега пътувала и пристигнала в Абидос, а на тридесетия – 16 Хояк ** – било извършено самото тържествено полагане на мумията. Опечалените присъстващи забелязали, че очите на Изида са пресъхнали от плач. Цялата нощ срещу погребението богинята не се отделила от тялото на любимия си съпруг Озирис, прощавайки се и съветвайки се с присъстващото около него негово Ба относно предстоящото раждане на техния син и отредената му съдба.

В Египет враг на Изида бил злият Сет, а в Елада – властната Хера. Има ли кътче на света, където тя да роди спокойно Божия син и да опази неговия живот, чест и достойнство? И как ще изпълни повелята на Озирис: техният син да наследи трона на света?...

* 22 Декември.

** 12 Декември.

6. Завръщането на Изида в роден Пелопонес под името Йо. Претенцията за съпружество от страна на Арес, син на Хера.

Пелопонес: Аргос, Микена и Коринт.

В град Аргос Мелия и Микена пазели от всички дълбоката тайна, че Йо има дете от Зевс. Това не знаели дори мъжете в семейството: Инах, Аргос, Фороней и Егиалей. Двете жени се пазели от скришен доносник на хитрата и безскрупулна Хера, която, освен това, умеела да омайва твърде лесно мъжете.

Една сутрин аргоски търговци, които докарали от Египет осем кораба с отлично едро жито, донесли вестта, че Озирис, тоест Зевс, е убит от брат му Сет, тоест Хадес, който в злобата си разрязал тялото му на парчета и ги разхвърлял из цял Египет.

Разбира се аргосци помислили тази ужасна новина за грозен слух, ала търговците се кълнели, че това е самата истина. Че въпреки пречките, създавани от Сет, Изида, с помощта на добри египтяни намерила частите от тялото, съшила ги, подготвила мумията и погребала Великия Озирис най-тържествено, с необходимите почести. А цял Египет е потънал все още в огромен траур и безпокойство за неясното бъдеще.

Почти заедно с печалната вест в Инаховия замък изненадващо пристигнала Йо, облечена като знатна египтянка, но плътно забулена. Придружавал я млад египетски бог, който се оказал Анубис, синът на Нефтида. Той често пребивавал в Елада под името Якхос, познат тук като син на Кора/Персефона и внук на Деметра. Негови любими места били Коринт и Елевзина: там били изключително почитани Деметра, Кора и потомците им, като създатели и покровители на земеделието и въобще на вегетацията.

Научавайки неприятната новина за нелепата смърт на Зевс, Мелия дискретно повикала дъщеря си Микена в своята соба, където вече бе приела Йо и Якхос:

- Знаете, деца мои, че след гибелта на Зевс Йо е в голяма беда, защото носи в себе си Зевсовия наследник! Тя е успяла да избяга от Египет, но и тук в Елада никак не е безопасно за нея!
- Да, мамо, помним, какво ни разказа за Хера: как изпратеният от нея Питон е преследвал бременната Латона! – бойко рекла Микена.
- Ами ако хитрата Хера изпрати някой да погуби Йо? – не спряла да се безпокои Мелия. – Някой убиец-главорез или някоя измамна отровителка? Йо трябва веднага да бъде скрита, но къде? Не можем да се доверим на никой аргосец, като не знаем кой от тях е съгледвач на всесилната Хера!
- Тогава да изпратим верен човек в Делфи, при Аполон! – предложила Йо.
- Със сигурност знам, че стрелометецът е поканил в Делфи божествения строител Хермес, египетския Тот – създателя на алгебрата и геометрията, архитекта на пирамиди и храмове. – успокоил трите жени Якхос. – По архитектурния план на Хермес Аполон е започнал строежа на свой собствен храм край пещерата на

Делфийската прорицателка Пития, в който да бъдат посрещани и приемани желаещите да узнаят съдбата си, както и да се складират щедрите дарове за прорицалището.

- Яххосе, ти сигурно си в добри отношения с Аполон и Хермес? – погледнала го Мелия.
– Все пак сте братя по баща, макар да имате различни майки!
- Братството не винаги гарантира приятелството, но в нашия случай – да, – ние сме верни приятели и много си помагаме!
- Значи ти ще бъдеш нашият таен пратеник! Трябва да предадеш на Аполон и Хермес нашата молба: възможно най-скоро да откарат оттук застрашената Йо с кораба на Аполон!
- Да, Аполон обикновено закотвя кораба си в Коринтския залив, в подножието на Парнас, близо до Делфи, за да му е под ръка. – потвърдил Яххос.
- Къде да ме откарат, мамо? – попитала озадачена Йо.
- Знам къде Хера няма власт: при траките! – грейнала щастлива усмивка на угриженото досега лице на Мелия. – Трябва да те откарат до залива на Тесал, в земите на траките Хедони, близо до Халкидики.
- Аполон го знае добре този залив, често пътешества до там и от там, заедно с Деветте музи, към тракийските острови Тасос, Лемнос, Имброс, Самотраки! – казал Яххос.
- Там ли да избягам от Хера? – продължила да се интересува Йо.
- Като прекосиш земите на Хедоните към север, ще се скриеш след безбройните върхове и била на планините Пан Гея, където господстват непобедимите *сатири* и *кикони*. Но не при тях ще идеш ти! Твоята цел е древното светилище на богиня Гея – майката на всички богове. Днес то принадлежи на трите мойри – богините на съдбата Клото, Лахесис и Атропа. Те се славят като безупречни акушерки и ще ти помогнат да родиш детето си – сина на Зевс. Освен това, ако се случи да бъдеш преследвана, те не допускат там мъже, само по изключение – ако някой бог смирено ги помоли да му предскажат бъдещето. Но това рядко се случва, защото боговете се страхуват от съдбата, както и от нейните служителки, мойрите.
- А как да открия светилището, мамо?
- Това вече не знам. Трябва да се справиш сама, да питаш някой тамшен жител. Но не разкривай коя си, защото Хера ще те търси упорито! Но щом те приемат мойрите, ще си в безопасност, защото те дават убежище и закрила на преследваните жени, особено на бременните!
- И аз ще замина с нея, мамо! – скочила наперено Микена. – Йо ще има нужда от мен!
- Права си за това! Макар че аз не исках така да стане: и двете ми дъщери да се скитат сами из далечни и непознати места!
- Те няма да бъдат сами! – възразил Яххос. – Нали аз, Аполон и Хермес ще бъдем с тях непрекъснато! Е, поне до входа на Пангейското светилище!

Мелия замълчала. Сетне отворила една от двете големи ракли под прозореца на собата и извадила от нея кат мъжки дрехи:

- Облечи тази тукашна носия, Яххос! Трябва да не се набиваш на очи! А ако те попитат накъде си тръгнал и по каква работа...

- Че аз всяка година си идвам от Египет тук – в земята на баба Деметра и на майка ми Персефона. – прекъснал я младежът. – И всеки път посещавам брата ми Аполон в съседния Делфи!
- Bravo: значи ти си идеалният куриер за тази мисия! – зарадвала се Мелия.

* * *

Веднага след заминаването на Якхос, Микена и Йо, изслушвайки наставленията на майка си Мелия, също се преоблекли и отпавили към съседния пелопонески град, определен от стария Инах за наследство на дъщеря му Микена и назван на нейното име. Жителите на град Микена обичали принцесата – тяхната патронка. Мелия преценила, че там Йо ще бъде по-добре защитена, отколкото в родния ѝ град Аргос, защото досетливата Хера би я потърсила най-първо именно в Аргос.

Мелия не знаела, че Хера отдавна е задействала своя план: когато Йо се завърне от Египет у дома, да бъде пленена и отведена на Олимп. Там Хера щяла да обвини Йо, че е блудна невеста, която нагло прелъстила свекъра си Зевс. нарушавайки брачния си оброк с Арес. По този начин Хера се надявала да превърне Йо в своя пленница. Така би могла лесно да осуети раждането на последния син на Зевс, посочен от него за престолонаследник и явяващ се пречка за възцаряването на сина ѝ Арес. Хера вече се виждала в примамливата роля на царица-майка и на реална владетелка на света, уж в сянката на своя син.

Но кой би могъл да бъде местният таен съюзник на Хера, готов да извърши такова пъклено предателство?

Аргос – братът на Йо и на Микена, – на когото баща им Инах бил завещал своя собствен град, като променил названието му от Инахос на Аргос.

Хера подкупила алчния Аргос с обещанието да го направи цар на богатия град Атина. За това щял да му помогне Арес с неговите добре въоръжени и обучени войници. Всъщност Хера целяла да прогони от Елада богиня Атина и сина ѝ Ерехтоний, поставяйки Аргос като свой верен васал в стратегическия град Атина.

Още от раждането си Аргос се прочул с един дефект: на тила си нямал коса, а подобие на лице, на което обаче светел още един чифт очи. Така че първородният син на Инах и Мелия виждал едновременно напред и назад, а периферно – и настрани. Затова му лепнали прякора Многоокия, който в по-далечните краища на Елада мълвата префасонира в Стоокия. Освен това се говорело, че дори когато спи той не затваря всичките си очи, следейки всичко наоколо.

Разбира се зоркият Аргос не пропуснал пристигането на Йо от Египет. Когато тя и придружителят ѝ се качили горе в собата на майка им, той си намерил някаква работа из вътрешния двор на замъка, следейки портата и надявайки се да получи възможност да плени сестра си, а такава му се отворила по-скоро, отколкото очаквал.

Първо напуснал замъка египетският спътник на Йо, преоблечен в местни дрехи и яздейц дадената му от Мелия пъргава дореста кобила. Якхос препуснал по най-прекия път – покрай

град Микена, в долината между планините Арахнеон и Килена, като през Коринтския провлак трябвало да прекоси Атика и Беотия, за да стигне до Делфи.

След него се изнизали навън Йо и Микена, изпроводени от майка им Мелия. Аргос спокойно изчакал майка му да се прибере и тръгнал след сестрите си смело, без да се крие. Те поели по същия удобен път, от който щели да се отбият към близкия град Микена.

- Момичета, чакайте ме! – викнал им той, подтичвайки след тях.
- Аргос! Ти що дириш след нас? – обърнали се изненадани те.
- Къде така сами? Искате ли да ви съпроводя? – невинно попитал той. – И без това си нямам друга работа!
- Тъкмо ще сме по-спокойни с тебе, братко! – кимнала добродушната Йо.
- Ела, щом нямаш друга работа! – съгласила се и Микена. – Тръгнали сме към моя град! Отдавна не съм си наглеждала там къщичката!

Повървяли по пътя и стигнали до Кравешкия хълм, някъде по средата, точно край тройния кръстопът между градовете Аргос, Микена и Коринт. На върха на хълма стърчало ясеново дърво с голяма и листата корона. Под сянката му обикновено си почивала Микена, когато изминавала този път. И сега седнали да отдъхнат. Аргос извадил от торбичката си малък кожен мях с отлежало и гъсто вино. Изтеглил тапата и уж отпил от виното, мляскайки шумно:

- Ох, че сладко винце си имам!
- Бате, дай и на мене! – протегнала ръка ожаднялата Микена.
- И аз искам, бате! – намесила се Йо.

Двете сестри не подозирали, че неволно влизат в коварния план на Аргос, подмамани да изгубят свободата си. Защото брат им бе добавил в ароматното питие сладка приспивна билка, която би могла да отведе в света на Морфей цял бик или крава, камо ли две млади и наивни жени.

- Стига толкова, сестричке! – дръпнал Аргос мяха си от пиещата Микена. – Остави винце и за Йо! Тя не е ли жадна?
- Съжалявам! – извинила се сконфузена Микена и полегнала на моравата до дървото. – Ама наистина е сладко това твоє вино!

Йо изгълтала остатъка от ароматното питие, облизала устни и се отпуснала по гръб до сестра си. А Аргос напипал въжето, навито в торбата му и се огледал; трябвало само да почака малко – плячката му била напълно сигурна.

Когато сестрите му заспали непробудно той изтеглил отпуснатите им тела до ствола на ясена, облегал ги на него и ги омотал здраво с въжето. После измъкнал от тайното си джобче парче тънък египетски папирус и малък въглен. Бързо надраскал една примитивна, но четлива карта с градовете Аргос и Коринт, пътя между тях, отклонението към град Микена и хълма с голямото ясеново дърво, до което дебело начертал кръст. Накрая извадил от рехавата си торба пощенския гълъб, даден му от Хера с оглед на неговата задача. Навил

папируса, завързал го за крачето на гълъба и освободил птицата. Пляскайки нетърпеливо със силните си криле, гълъбът се издигнал нагоре като стрела.

„Плениш ли Йо, пусни този гълъб да литне волно в небето! Той ще долети при своята клетка на близкия остров Егина, в двореца на царя на Егина. Синът ми Арес ще чака там. Когато гълъбът кацне пред клетката си, това ще е знак за сина ми, че си заловил невестата му Йо. Няма да мине дори ден и Арес ще дотаса при теб в Арголида, на мястото, което му посочиш, за да си вземе жената!“ – изгледала го самуверено Хера.

* * *

По същото време когато Аргос доволно оглеждал с четири очи плячката си – спящите му сестри, – Якхос влизал в град Коринт. Вместо да премине по моста над Коринтския канал, наложило се да се отбие до града при известния тук ковач Сидерос, за да му подкове кобилата, която ненадейно започнала да накуцва с левия преден крак. И, както казват: „Всяко зло – за добро!“ Не щеш ли, влизайки в ковачницата, Якхос съзрял край свистящия мях и жежкото огнище на Сидерос своите мили братя Хермес и Аполон.

- Каква славна среща! Що дирите тука? – удивен извикал Якхос.
- Сидерос ни кове бронзови скоби за свързване на мегалитните блокове и други, помалки, за дървените стълбове и греди! – отвърнал засмян Аполон. – Нали знаеш, че с Хермес градим на Делфи моя храм!
- Знам, Аполоне! Забрави ли, че миналата година идвах на строежа ти? – съгласил се Якхос. – Чуйте ме сега: самата съдба ни събра в тази славна ковачница, обсипана с огнени искри! Аз препусках към Делфи, при вас, за нещо важно, но кобилата ми закуца! И ето, отбих се при Сидерос, а вие двамата по чудо сте тук!
- Станало ли е нещо? – попитал Хермес със сериозно изражение.
- Да излезем навън и ще ви разкажа! – отговорил Якхос.

Извън ковачницата Якхос набързо посветил братята си в случилото се.

- Ами да отидем да приберем Йо! При мен в Делфи тя ще бъде напълно защитена! – казал Аполон, милвайки натегнатата тетива на своя лък, подаващ се над рамото му.
- Не, Аполоне! Хера е пратила Арес, който обикаля някъде наблизо, а той винаги води със себе си отряд обучени войни, за които проливането на кръв е ежедневие! – възразил разумно Хермес.
- Мелия иска да отведем Йо на сигурно място в Тракия! – споделил Якхос. – В планините Пан Гей, където страховити сатири пазят прорицалището на мойрите!
- Права е Мелия! – рекъл Хермес. – Ще сторим следното! Аполоне, вземи Якхос, качете се на кораба и минете по Коринтския канал на изток, в Сароническия залив. Още щом излезете от канала, пуснете котва и се оглеждайте към брега – за мен и Йо! Пък аз ще яхна кобилата на Якхос и ще доведа момичето!
- Първо кобилата трябва да бъде подкована! – напомнил Якхос.
- Добре! Вие вървете на кораба, а в туй време Сидерос бързо ще подкове моето конче! Помнете, че трябва да сме бързи; Арес е наблизо – надушвам го! – казал Хермес и се втурнал към ковачницата.

- Хайде Якх, да слизаме към пристана! – настоял Аполон.
- Дано имаме попътен вятър?! – огледал Якхос небето.
- Вятърът е безсилен в тесния канал! – отвърнал Аполон. – Ще работим с веслата!

След малко в двора на ковачницата на Сидерос се чул тропот; от портата излетял Хермес, ниско приведен над кобилката и потънал в планинското дефиле, обгърнато от короните на столетни дъбове. Когато излязъл от дефилето, Хермес укротил животното и поели в тръс. На кобилката била нужна почивка, но без да спират хода си.

По навик оглеждайки околността, на разклона между трите града Хермес забелязал и познал високия на ръст и едроглав Аргос, който се разхождал около клонатия ясен горе на конусовидния хълм. Хермес познал също така по характерната червена и бухнала коса Микена – сестрата на Аргос. Тя седяла облежната на стъблото и сякаш спяла. От пътя, гледайки отдолу, Хермес не можел да види, че от другата страна седи по същия начин Йо – онази, която той търсел.

Макар да бързал, интуитивният Хермес решил да се отбие при Аргос, да го попита дали знае къде е другата му сестра Йо. Скочил от кобилката и я затеглил нагоре, по стръмния склон на хълма. Когато се изкачил, видял с изненада и Йо – от другата страна на стъблото, но още по-изненадан бил от това, че двете сестри се оказали привързани там.

„Дали клетият Аргос не помага на Арес?“ – помислил съобразителният Хермес. „Но защо да прави това? Освен ако хитрата Хера не му е обещала нещо! Значи аз трябва да подходя внимателно към този див великан, че да не ме изненада!“

- Здравей, многооки Аргос! – извикал силно Хермес, за да провери колко дълбоко спят двете момичета. – Какво им е на сестрите ти?
- Пиха от моето вино и се успаха! Силно е за тях! – отвърнал с неудобство Аргос, старейки се да запази спокойствие, но честото му премигване го издавало.
- А защо си ги вързал така здраво? – извикал отново Хермес, забелязвайки с удовлетворение, че те се размърдват и отлепват клепки.
- За всеки случай – да не паднат на главите си, като се събудят! – чудел се Аргос какво да измисли.
- Браво, много си грижовен! – похвалил го Хермес, за да приспи неговата бдителност; очевидно Аргос чакал някого тук, за да му предаде сестрите си срещу някаква награда и сега този някой, навярно Арес, идва насам да ги прибере.
- Мале мила, какво си намерих тук! – Хермес застанал до близкия храст и подхвърлил незабелязано зад него яркозеления смарагд, който винаги носел със себе си, за кадем. – Ослепителен е! Ела да го видиш!
- Я, какво, къде? – трепнал алчният Аргос.
- Ето го тука! Ако искаш, вземи го ти; на мен не ми трябва! – засмял се Хермес.
- Но това е изумруд! Такъв голям не съм виждал! – удивил се Аргос. – За мен ли е?
- Вземи го, твой е! – насърчил го Хермес и заразказвал. – Аз имам от татко ми Зевс цяла делва с адаманти, рубини, сапфири и изумруди. Имам и един розов халцедон, с форма и големина на патешко яйце!...

Успокоен от усмивката и благия тон на Хермес, и привлечен от магичния зелен блясък на едрия смарагд, Аргос привел огромното си тяло и протегнал ръка да го вземе. Този кратък миг очаквал Хермес, който незабележимо бил извадил наполовина от канията своя крив остър меч. Малко се стреснал, защото когато се надвесил над Аргос, от тила си последният го погледнал със своя втори чифт очи. Но късно. Тези очи ужасени съзрели блясъка на стоманата, а чрез нея и сянката на смъртта. Отделената от тялото глава се търкулнала по склона, но нямало време за погребение...

Грабвайки смарагда си, Хермес избърсал кръвта от своя меч. Междувременно момичетата, разсънени и учудени защо са завързани за дървото, се разговорили:

- Ах, Аргосе, ела тук! Защо си ни вързал, подлецо? – изкрещяла емоционално Микена.
- Мама беше права! Аргос е човекът на Хера, предателят в нашия дом! – осъзнала Йо жестоката истина.
- Виното! – досетила се Микена. – Той ни опи с онова вино и ни е вързал!
- Сигурно е отишъл да доведе моя годеник Арес, на когото ще ме предаде! Горко ми! – заплакала Йо. – Докога ще съм толкова доверчива!...

Каква била изненадата им, когато се появил Хермес, сякаш от нищото. Те онемели.

- Спокойно Йо, спокойно Микена! Никой няма да ви плени, защото аз сега ще ви освободя от тези въжета... – Хермес изтеглил пак острия си косер от канията и срязал въжето. – ... и ще ви отведе оттук. В Сароническия залив ни чака Аполон на своя бързоходен кораб! При него е и добрият Якхос!
- Якхос..., толкова бързо? – осмисляла Йо добрата вест. – Но как е възможно?
- Това някакво чудо ли е? – попитала Микена, разтривайки схванатите си ръце.
- Тримата се намерихме в Коринт, в ковачницата на Сидерос! Якхос доведе там тази прекрасна кобилка за подковаване, а ние с Аполон тъкмо бяхме му поръчали да изкове няколко дузини бронзови скоби за строежа на храма в Делфи!
- И сега, как ще стигнем до Сароникос? – попитала Йо.
- Вие две сестрички ще яздите тази здрава кобилка, а пък аз ще тичам с вас! Все пак съм прочут като бързоногият Хермес, нали? – и добавил. – Трябва обаче веднага да напуснем това място, защото тук навярно скоро ще дойде за вас, предполагам, вашия тиран Арес!
- Да се махаме тогава! – изведнъж се разбързали Микена и Йо.

Спуснали се надолу по склона, като Хермес ги извел така, че да не забележат обезглавеното тяло на Аргос зад гъстолистия храст. Щом се намерили на равния път, той им помогнал да възседнат отпочиналата кобилка и я плеснал силно по задницата. Тя препуснала в тръс, а Хермес затичал без никакво усилие до нея. След няколко мига те изчезнали в дефилето към град Коринт.

Тъкмо в този момент се чул тропот в другото дефиле, откъм град Аргос. След малко се появил на грамаден черен жребец Арес, а след него, също на коне, отрядът му, наброяващ около сто войни, най-свирепи убийци.

Арес държал пред очи парчето папирус, изпратено му чрез пощенския гълъб.

- Това ли е отклонението за града Микена? – попитал той местния си водач, който яздел зад него.
- Да, господарю, това е пътят за града Микена! – потвърдил водачът.
- Това пък е начертаният до тройния кръстопът хълм с клонатото дърво? – погледнал го Арес.
- Да, точно така, господарю! – кимнал водачът.
- А къде е проклетият Аргос? Къде е годеницата ми Йо? – вдигнал Арес ръка към хълма, проследена мигом от сатрапите му.
- Не ги виждам, господарю? – уплашено отвърнал водачът.
- Мордус и Кил, качете се горе, претърсете и ми кажете има ли нещо там! – обърнал се назад Арес.
- Да, господарю! – пришпорили конете си първите двама от колоната.
- Не така! Слезте от конете и се изкачете пеш! – наредил властно Арес. – Няма да мъчите животните!

Войниците тежко изтичали до горе, дрънкайки с оръжията си.

- Няма никой! – извикал единият.
- Има! Тук зад храста! – извикал другият. – Само че му липсва главата, някой я е резнал!
- Опиши ми го! – викнал Арес.
- Висок, едър мъж..., носи широки гащи, пристегнати с хубав кожен колан...
- Достатъчно, слизайте долу! Това е нашият човек – Аргос! – разпоредил се Арес. – Ще хванем пътя за Микена, дано са поели натам!

Арес и хората му се отклонили към град Микена. Заобикаляйки хълма обаче, колоната отново спряла. От крайпътния овраг ги гледала с четири побелели очи главата на нещастния Аргос. Всички я наблюдавали онемели.

- Тръгваме към Микена! – махнал с десница Арес. – И никой да не пипа тази глава!

Докато яздели той обмислял действията си: „Верният ми Аргос е мъртъв. Ако по пътя не открия бегълката Йо, никак не мога да вляза и да претърся Микена. Разбира се с тези сто главореза бих могъл да превзема града с изненада, но това ще вдигне срещу мен цяла Арголида, нещо за което не съм подготвен. Ех, ако майка ми Хера бе вербувала някого от града Микена, това сега щеше да ми свърши работа.“

* * *

По същото време Хермес, Йо и Микена стигнали Коринт, но заобиколили града и поели покрай Коринтския канал и по крайбрежния път на Сароническия залив. Скоро съзрели кораба на Аполон, закотвен недалеч от брега. Аполон оправял платната, но ги забелязал Якхос, който следял какво става на брега. Котвата била вдигната и осем гребла се задвижили. Малкият кораб акостирал с кърмата си към брега; тук водата била достатъчно дълбока за него.

Хермес хванал и задържал въжето, подхвърлено му от Якхос. Йо и Микена спуснали наочниците на дорестата кобила и, водейки я, се качили на борда. След тях се качил и Хермес. Аполон, който тъкмо бил подредил платната, ги вдигнал едно след друго, защото вече бил преценил, че чичо му Посейдон им е предоставил подходящия вятър за тяхната посока – на север.

Гребците изтеглили своевременно греблата в корабния корпус, защото поривът на вятъра мигновено издул платната и дръпнал кораба така, че двете му мачти изскърцали напевно. Поели бързо на север, към свободна Тракия, земята на независимите *сатири*, които се подчинявали само и единствено на Кронос и на сина му Зевс.

След толкова времеждия Йо и Микена получили заслужен отдых. Те се наслаждавали на почти безшумното плъзгане на бързия Аполонов кораб. До тях седели верните им хранители Хермес, Аполон и Якхос, за които опазването на бременната богиня Йо се превърнало във велика и отговорна мисия.

Дали хатор Изида или кравата Йо ще бъде приютена във волна Тракия, за да роди там поредния божи син – сина на Зевс, явяващ се внук на Кронос?

7. Бягството на Йо в Тракия и преследването ѝ от Арес. Мойрите ѝ предоставят убежище на връх Ниса в тракийските планини Пан Гея. Раждането на Божия син.

Тракия: залив на Тесал; планината на Перун (Орбел); връх Ниса или Сутка в планинския масив Пан Гея.

Виждайки се незает с работа, Аполон извадил от складовата каюта едно сандъче и го отворил. То било пълно с върхове на стрели, изковани от споменатия Сидерос. Те били вече изработени от ковача и ги взели, докато строителните скоби останали за после. Тези стрели не били бронзови, а от изключително твърд и жилав метал, който Хермес, или Тот, донесъл от Египет в ковачницата на Коринт. Чудният метал бил събиран сутрин по пясъците, където се виждал добре. Този звезден дар паднал на обгорели късове от небето, затова го наричали „небесен адамас“, а също „кост на Ра“. Не се намирал лесно и в количество, и бил скъп. Стопявали го трудно – на много силен и жарък огън, обаче острие, изработено от него, минавало през бронзова броня като топъл нож през масло.

Хермес, славещ се покрай другото и като оръжен майстор, бил подготвил цял сноп от прави дървени стволоче. Сега той и Аполон разполагали с необходимото време за да монтират на стволовете тежките и твърди адамасови върхове, а в задния край на стрелите закрепвали кръстачки от твърди пера, осигуряващи прав полет и точно попадение.

Якхос оставил другарите си и отишъл да поседне върху една каца за вода, оставена на широката кърма, непосредствено до корабното кормило и кормчията. Налегнала го тъга за слънчева Елевзина. По това време на годината той прекарвал около месец там, в двореца на баба си Деметра, където обгрижвал една от нейните градини – тази с цитрусите. Загледан с меланхолия назад през морския простор, той изведнъж осъзнал, че на хоризонта зад тях има нещо. Той фокусирал зрението си, а то било много специално. Една от особеностите на Анупис, тоест Якхос, била, че той виждал както денем, така и нощем. Притежавал сякаш очи на хищен звяр – лъв, тигър, леопард, вълк, хиена. Заради особеното му зрение и бялата му кожа вярвали, че той провижда и може да минава в отвъдния свят, а неговото животинско превъплъщение било кучето.

„Да, това е кораб, кораб с черни платна!“ – установил Якхос и извикал:

- Братя елате на кърмата!
- Какво има Якхосе? – дошли те при него.
- Следва ни кораб с черни платна! – посочил той назад в далечината.
- Как го видя? Там има само черна точка! – учудил се Аполон.
- Вярвам му, Аполоне! – казал сериозно Хермес. – Якхос вижда много по-добре от нас! А този кораб е на прасето Арес!

- Корабът на прасето Арес е тежък и не може да настигне моя светлокрыл бързоход! – казал гордо Аполон.
- По вода не могат да ни стигнат, но като слезем на брега... – замислил се Хермес. – Това са млади яки мъже, които лесно ще ни догонят!
- Момците на Арес са обременени с оръжия; едва ли ще вървят по-бързо от нас!
- От нас тримата да, но от момичетата! – погледнал Хермес към Йо и Микена, които усмихнати обсъждали нещо; още не знаели за черния кораб. – Те са наша тежба и наша отговорност! Освен това Йо е бременна!
- Разбира се, че няма да ги дадем на изверга Арес! – казал разпалено Якхос.
- Ще ги победим, макар да сме само трима! – заканил се стрелометецът Аполон.
- Съгласен съм с вас, братя, но има само един начин да успеем: като съчетаем нашата сила, ловкост и боен опит с военна хитрост и тактика! – казал Хермес.
- Ти си по тактиките, а аз по точната стрелба! – отвърнал Аполон.
- Добре, така е! – съгласил се Хермес. – Като доплаваме до залива на Тесал и стъпим в земята на Хедоните, ще ви кажа как да постъпим и отде да минем! Досетих се как ще намалим броя на Аресовите сатрапи!

Захванали се за работа: Хермес, Аполон, Якхос, Йо и Микена, както и седем гребци от Аполоновия екипаж; осмият дежурел на корабното кормило. Събрали наличните оръжия и ги разпределили между мъжете. За всеки индивидуално бил подготвен багаж: малко храна, мях с вода, дебели ямурлуци, калпаци-гугли. По това време тракийските планини били затрупани със сняг; там вилнеела люта зима.

* * *

Пристигнали в залива на Тесал тъкмо на свечеряване. Аполон подшушнал на своя кормчия как, използвайки вечерния бриз, да отведе кораба в едно закътано заливче наблизо, да побере платната и да го чака до неговото завръщане.

Останалите грабнали определения им товар и бързо се отдалечили от брега, стопявайки се в здрача и във вечерната мъгла, макар луната да опитвала да пробие облаците. Уверено ги водел Хермес, който познавал отлично тукашните земи, където бил отраснал. Нещо повече, още в юношеските му години неговият баща Зевс му подарил на северозапад оттук земята на областта Девол, където младият Хермес построил първата си къща, подпомогнат от неколцина работници.

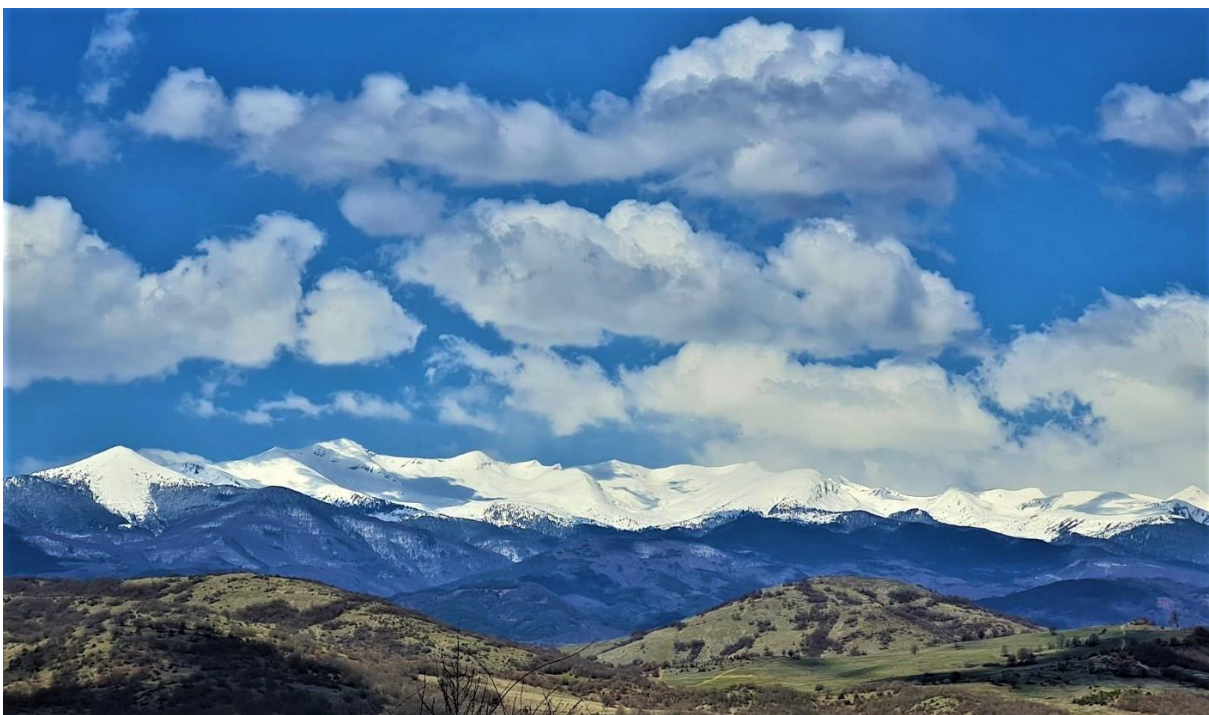
Отпочинали добре на кораба и изпълнени със сили, дванадесетте бегълци – пет божества и седем гребци – пресекли равнината още през нощта. По изгрев слънце започнали да катерят източния склон на Перун или Перин планина, преименувана след време на Орбел.

Хермес нарочно заобикалял села и махали, защото знаел, че, воден от следите, Арес ще изтормози местните, разпитвайки ги за Йо. Спирали за отдих на необитаеми места; вода си доливали от попътните изворчета. Хранителните им запаси били с малък обем, но питателни: пъстърма, кашкавал и сухари, които взели одеде от добре заредения трюм на Аполоновия кораб.

И наистина, Арес не изпускал следата. Той много разумно взел със себе си Хирос – водача му в Арголида, защото последният се славел като опитен ловец и следотърсач. Хирос запомнил определени характерни отпечатащи от обувките на бегълците още на самия Тесалски бряг и ги следвал безпроблемно, а когато отрядът на Арес стигнал склона на Перин, снегът улеснил допълнително работата му.

Преди да слезе от своя кораб, Арес свалил тежките си бойни доспехи, като оставил на себе си само тънката, но здрава плетена ризница. Сега, влизайки в ролята на ловец на плячка, той се маскирал като ужасен, грозен стършел – една зооморфна униформа, която носел за всеки случай на кораба си.

В същото време, тоест ранния след обяд, Дванадесетте достигнали високите остри и дълги хребети на Перин – чисти гранитни скали, побелели зиме от снега. Денем яркото слънце стопявало частично снега, ала нощем водата и кишата замръзвали; така острите гранитни зъбери обледенявали, а върху леда натрупвал още сняг. За тази опасност ги предупредил опитният Хермес, тъй като планинската пътека минавала тъкмо по острото било на хребета; ширината и била някъде две, а някъде само една педя. Една невнимателна стъпка встрани и политаш в бездънната пропаст.

Точно това обстоятелство имал предвид Хермес, избирайки маршрута: хем най-прекия път към прорицалището на мойрите, хем най-опасния – за тежко въоръжените и неподготвени войници на Арес.

А каква била гаранцията за спътниците на Хермес? Той имал решение и на този проблем: взел от Аполоновия кораб дълго въже, с което Дванадесетте да се обвържат в колективна верига. Ако случайно някой се подхлъзне и пропадне от пътеката, другарите му да го издърпат обратно горе.

Преди обаче да хванат смъртоносната пътека по билото на първия хребет, Хермес завел другарите си при скалата, където преди много години баща му Зевс бил оковал с дебели бронзови вериги Прометей, затова че издал на хората тайната на огъня. Последният още стоял там: над неговата скала имало друга, като стряха, която все пак го пазела от снеговете, бурите и дъждовете, а лете – от изгарящото слънце.

Прометей бил син на титана Япет и океанидата Климена. Негов брат бил Атлант, чиято дъщеря Мая родила на Зевс палавия, бързоног и остроумен Хермес. Така че братята Прометей и Атлант се явявали свързващото генеалогично звено между божествените кланове на титаните Океан и Япет, а като внук на Атлант и син на Зевс, Хермес свързвал тези два клана с трети: клана на Кронос.

Когато чули стенанията на Прометей, дори преди да го видят, Хермесовите спътници се стреснали. Но Хермес ги успокоил и отвел при него, на завет под скалата.

- Здравей, вуйчо! – извикал Хермес и добавил към другите. – Това е вуйчо ми Прометей, сигурно сте чували за неговата трагична съдба?
- Добре дошъл, Хермес! – отговорил Прометей. – Добре сте ми дошли, мили младежи! Отдавна не се е вясвала тука жива душа!
- Вуйчо, намислил съм да те освободя от тази верига! – казал Хермес и погледнал към Аполон. – Бях казал да вземете от кораба един чук?
- Зарион, дай чука! – наредил Аполон на един от своите хора.
- Хермес, какво правиш, не бива да нарушаваш заповедта на баща си, Великия Зевс! – стреснал се Прометей. – Ще имаш големи неприятности!
- Уви, татко е мъртъв; скоро ще станат четиридесет дни от гибелта му! – казал мрачно Хермес.
- Как мъртъв, та той е в разцвета на силите си! – възкликнал Прометей.
- Лукавият му брат Хадес го погуби чрез коварство, вуйчо! Но после ще ти разкажа тази печална история!

Хермес вдигнал високо тежкия чук и го стоварил със замах върху клина, забит в скалата вдясно от възрастния титан. Клинът рухнал долу и веригата се свлякла от измъченото тяло на Прометей. Той изправил снага, костите му изпукали силно, а очите му светнали с най-лъчезарния блясък.

- Благодаря ти, Хермес! Длъжник съм ти! – Прометей прегърнал трогателно своя племенник. – Никога няма да забравя добрината, която ми стори!
- Да знаеш, вуйчо, че аз не одобрявах решението на баща ми да те прикове тук, но едва сега, след неговата смърт, можах да премахна тази ужасна несправедливост!

Двамата отново се прегърнали, а Йо и Микена заплакали трогнати от добрината на Хермес, както и от неподправеното щастие на Прометей. Другите присъстващи мъже усетили влага в очите си.

- Ти си Йо: онази която ще роди следващия владетел на света?! – изведнъж казал Прометей, когато пуснал Хермес от прегръдката си. Прометей забелязал светлия ореол около младата богиня; той имал такава способност.
- Да, аз съм Йо – любимата на Зевс и нося в себе си неговия наследник! – отвърнала Йо, изненадана; тя не познавала Прометей, нито пък той нея.
- Знам, знам, виждам сиянието! Голяма сила струи от теб!... – титанът направил дълга пауза. – Мога да ти кажа какво ти предстои: доброто няма да дойде лесно, а с тежка борба! Сега виждам как един безмилостен стършел идва насам и точи жилото си...
- Арес ли виждаш, вуйчо? – попитал Хермес.
- Той, същия! Облякъл е крилата пелерина, надянал е черна рогата маска – досущ като стършел!
- Помогни ни, вуйчо! Ако дебнат и други врагове, кажи ни! – помолил Хермес.
- Разбира се, че ще ви помогна! Не само защото ти ме отърва от оковите, Хермес, а и затова, че светът трябва да бъде спасен от злото, олицетворено от Арес и Хадес! А Спасителят расте сега в нейната утроба! – Прометей посочил Йо. – Иначе нямате други врагове, ама и тези ви стигат!
- Ще ви бъда много признателна, ако ни упътите? – помолила Йо. – Ние дойдохме в Тракия по съвета на майка ми Мелия, но не сме съвсем сигурни дали това е правилното място?
- Браво на Мелия! Посоката е вярна, а светилището на мойрите е за теб единственото надеждно кътче! Ще ти разкрия сега целия ти път: следвай го и ще успееш да изпълниш своята мисия! – казал Прометей и седнал на близката скала.
- Нямаме време за това, уважаеми Прометей? – казал Аполон, оглеждайки склона, който Дванадесетте изкачили преди малко; за щастие там все още нямало никой.
- Имате време, Арес е далеч! – отвърнал Прометей. – Ти обаче си прав, Аполоне: аз ще бъда кратък, за да може вашата група да запази преднината си!
- Аполоне! – намесил се Хермес. – Нека изслушаме Прометей! Важно е!
- Чуйте и запомнете думите ми! – започнал Прометей. – Тези дни, след зимното слънцестоене, голямо събитие ще се случи: кравата Йо ще роди Божия син! Затуй трите планини – Перин, Рила и Пан Гей, – които ограждат котловината, дето я виждате долу, ще получат името Кау-Каз или „Утробата на Кравата“. Кау е кравата Йо, а утробата Каз – котловината. Там долу, по- на изток, към Пан Гей, се издигат два безименни върха, почти близнаци. На по-високия е прорицалището на трите мойри – Клото, Лахесис и Атропа. Там ще родиш, Йо, син невръстен, но велик, а споменатите добри жени ще ти помогнат...
- Но защо?! – прекъснала разказа на Прометей уплашената Йо. – Не трябва ли детето да се появи след девет месеца на белия свят? След няколко дни ще се навършат едва шест месеца?
- Така е, Йо, ала това провиждам аз! Виждам те като щастлива майка, държаща мъничко, но здраво бебе! Имай вяра на мойрите: само те умеят да четат обърканата плетеница на съдбата! – успокоил я Прометей и продължил. – ... Та в котловината на раждането Каз, която е вдлъбнатия символ на майчина утроба, се издига върхът на раждането, който е изпъкналият символ на майчина утроба. Този връх ще получи

името Ниса и още името Сутис или Сутка. С последното ще нарекат и звездното ти превъплъщение, мила Йо, зована още Изис – звездата Сотис, – защото всяка сутрин на източния хоризонт ти, Небесна майко, ще раждаш Божия син – слънцето. По името Ниса на върха, където се е родил, малкият бог ще бъде наречен Дио-Нис, или „Богът от Ниса“. А след хиляди години, когато култът на Дионис се разпространи по цивилизования свят, няколко народа – Египтяни, Етиопци, Левантийци, Индийци, – ще си наименоуват планини със същото име и всеки от тях ще твърди, че Божият син произхожда от неговата земя. Освен това от думите „вакха“ и „митра“, също значещи „утроба“, божията майка и кърмачка Йо ще получи името Вакханка, а синът ѝ още две славни имена – Вакхус и Митрас.

- Кажи ни, Прометей, за пътя, който ни предстои! – подсетил Хермес стария титан.
- Вие, мъжката свита, ще проводите двете богини само до светилището на мойрите. По пътя дотам ще изтрепете повечето люде на Арес, като и аз ще ви помогна. А там, докато той дебне и чака Йо да излезе от пещерата, ще довършите останалите. Сетне се прибирайте! Йо ще се справи сама!... А ти Йо ще се спуснеш на север по заоблените върхове на просторната Пан Гея. Като слезеш в северната долина, обитавана от траките-беси и стигнеш до реката Хеброс, извираща от Рила – най-високата част на Кау-Каз, не се мъчи да я преминаваш, защото сега е дълбока, а покрай нея се спусни на изток към страната на Амазонките! Там ще прецапаш през плиткия проток, който в твоя чест ще нарекат Кравешки или Босфор. После дълго ще скиташ из Анатолия, където живеят смъртоносните Горгони, на главите на които вместо коси се извиват змии! Пази се от тях! И също от ужасните грифони и от еднооките аримаспии; и тях ще срещнеш по пътя си! Накрая ще стигнеш в свещената земя Египет и в делтата на Нил ще намериш най-сетне покой!...
- В Египет? Че аз едва избягах оттам, от подозрителния Сет?
- Знам, Йо! Но тогава синът ти бе в теб, а след седмица ще е извън теб! Латона, майката на този-тук хубавец Аполон, ще крие детето в убежището си в един от ръкавите на делтата и ще се грижи за него. Тот и Анубис ще ѝ помагат. – погледнал ги Прометей и те кимнали утвърдително. – А ти ще се представиш на Сет и ще го залъжеш, че изобщо нямаш син от Зевс, и че хората си фантазират небивалици за някакъв несъществуващ негов син...
- Благодаря ти, благородни Прометей, че ми предсказа бъдещето! – ниско се поклонила Йо.
- Хермес, дали нямаш един излишен бял ямурлук, като твоя? – попитал Прометей.
- Имам вуйчо! – отвърнал Хермес. – Нося един, за да се завият жените, ако стегне голям студ! Ама те и без туй са добре облечени, така че вземи го, заповядай! Гледам, че дрехите ти са изгнили на гърба ти за толкоз години плен, пък и май наближава буря!
- Благодаря ти, мило момче! – прегърнал го отново Прометей.
- Трябва да тръгваме! – настоял пак Аполон.
- Добре, да тръгваме! – съгласил се Хермес. – Аз ще водя колоната, а Якхос и Аполон да вървят последни, с натегнати лъкове! Останалите се завържете здраво един за друг, като момичетата бъдат по средата! Разбрахте ли ме?
- Да-а! – бил колективният отговор.

- Потегляме полека и внимавайте! – извикал бодро Хермес и стъпил на тясното било, напипвайки скалата под снега.

Скоро те изчезнали в бялата мъгла на един внезапно появил се огромен облак, сякаш Небесният отец им го пратил, за да ги скрие.

* * *

Прометей, усещайки приближаването на Арес, облякъл белия ямурлук и се притаил в своята скалиста ниша. Ето преследвачите дошли и делово минали над неговото място, заслепени от бързо носещите се вълм̀а на облака. Арес бързал напред, издавайки тихи, но резки команди, а войните му го следвали в нишка.

Щом дрънкането на оръжията им се отдалечило, Прометей изскочил от скривалището си и се спуснал след тях, под прикритието на гъстата белота. Но той дори не ги бил доближил, когато се чул отчаян и пронизителен вик – един нещастник полетял в снежната бездна.

- Какво стана, идиоти? – това бил изнервеният глас на Арес.
- Ейней се хлъзна и пропадна! – докладвал виновно някой.
- Трябва да вървим по-бавно, господарю! – предложил един от помощниците му.
- Не може по-бавно, баби такива! – разкрещял се Арес. – Тук, в Перин трябва да ги хванем! Мушнат ли се в безбрежните дебри на Пан Гея, иди ги търси!

Войниците волю-неволю продължили след водача си. А след тях безшумно се промъквал Прометей, невидим в бялата си дреха. Не заради студа я поискал той; с планинския студ отдавна били станали добри приятели; ямурлукът бил отлично прикритие в пояса на мъглите. Прометей искал да погуби част от войниците на Арес, за да помогне на Дванадесетте.

И наистина титанът скоро настигнал последния в колоната, който и без това бил изостанал, защото мъкнел едно тежко и дълго копие. В един миг войникът се обърнал назад, но не смогнал да се защити; само видял надвесването на огромна бяла сянка. Прометей лесно го свалил в пропастта, като обаче успял да му издърпа копието. Викът на този нещастник отекнал още по-силно, обаче никой от преследвачите не смеел да спре хода на нишката и да се обърне, защото господарят им следял да се поддържа темпото.

Прометей се навел в снега, изчаквайки изтеглянето на войниците. След малко обаче, той, почти невидим, настигнал следващите последни двама нещастници. Този път си послужил с трофейното дълго копие, но без да мушка, за да не остави кървави следи, а просто ги ударил и двамата, странично и със сила, отнасяйки ги в леденото небитие. Никой не заподозрял неговото вредно присъствие, защото в същия момент се подхлъзнал напред в проточилата се колона и друг от хората на Арес, а след малко и още един – в самото ѝ начало.

Арес забавил ход и дори спрял, но не заради честите произшествия зад него, а тъй като забелязал през носещите се бели талази група тъмни скали, вероятно върхът на този хребет. Дали не ни очакват тук и да ни изненадат, гадаел той. Докато се чудел, усетил силен удар по кожата си шлем – „главата“ на стършела. За негов късмет лъкът, изстрелял тази стрела

не бил достатъчно силен и тя рикоширала от дебелината на шлема. Но последвал втори удар – той бил по-могън и дори го свалил по гръб, добре че тук пътеката била малко по-широка. Арес изпищял от болка: тежката втора стрела минала през кожената броня на гърдите му, а върхът ѝ пробил и ризницата му отдолу, като се забил в плътта... Първата стрела бил изстрелял Якхос, а втората Аполон.

– Лягай всички долу! Обстрелват ни! – креснал панически Арес.

Но докато хората му реагират, се чуло свистенето на още две стрели. Първата попаднала в окото на следотърсача Хирос, който вървял зад Арес, а втората пронизала изцяло гърдите на единия му помощник. Двамата издъхнали на мига. Останалите войници се проснали долу.

В това време Аполон и Якхос, прикрити от скалите, продължили бързо напред, за да настигнат групата си. Били постигнали своята цел: да забавят Арес, знаейки, че преследвачите им още известно време няма да посмеят да вдигнат глави.

Групата ги чакала на една площадка, съединяваща изминатия и следващия още по-висок хребет, с още по-остър гребен и по-тясна пътека.

- Какво стана? – попитал ги Хермес, доволен, че идват живи и здрави.
- Утрепахме със сигурност двама! – отвърнал Аполон. – Бива си ги новите стрели от небесен адамас!
- Аполон улучи Арес! – похвалил Якхос другаря си.
- И...? – Хермес погледнал изпитателно Аполон.
- Мисля че само го раних, макар че стрелата би трябвало да го пониже, както стана с оня след него! – казал честно Аполон.
- Не, не, уби го! – оспорил думите му Якхос. – Моята стрела отскочи от шлема му, ала твоята се заби в гърдите му! Той падна назад и изпищя като ужилен!
- Точно защото падна назад, мисля, че и моята стрела не го прониза! Докато мъжът зад него остана прав, когато втората ми стрела го прониза и чак после грохна долу!
- Аполон е прав! – казал Хермес. – Арес щеше да е мъртъв, ако не носеше под бронята си една лека плетена ризница от същия адамас! Лично му я направих в Албион, когато водехме войната с Атлантите!
- Изяснихме значи и тази мистерия! – Аполон метнал назад златокосия си перчем. – Стрелата е минала през бронята, но е спряла в ризницата; като върхът ѝ е убол сина на Хера, а силният удар го е проснал по гръб!
- Група, тръгваме нагоре! Запазете същия строй! – изкомандвал Хермес, прекъсвайки разговора.

В същото време Арес, който успял да издърпа острата стрела от ризницата си и надушвайки, че опасността е отминала, се надигнал, за да поведе отново хората си.

- Господарю, стойте! Нека аз да отида пръв при онези скали! – предложил му войникът, лежащ зад убития му помощник.
- Добре Горгиос, иди ти! Онези плъхове сигурно са офейкали, ама за всеки случай навеждай се ниско!

Щом се разбрало, че противниците са избягали от скалното си прикритие, Арес скочил, дал нови кратки напътствия и потерята потеглила напред с възможно най-бързия си ход. След малко стигнали до широката площадка, огледали следите на Дванадесетте и пак тръгнали в нишка нагоре, по гребена на следващия хребет. Този път Арес извикал зад себе си двама стрелци, предполагайки че при удобен случай пак ще бъде подложен на обстрел.

С изкачването преодолели въздушния слой на облаците. Когато минали над тях, ги напекло ярко слънце. Кристалният въздух осигурявал видимост надалеч и пред тях блеснала невероятна панорама – ослепително бели върхове и хребети, като тук-таме чернеели гранитни зъбери, пробили ледено-снежната кора.

Прикривайки с ръка очите си, Арес погледнал нагоре по пътеката, виеща се по рида. В далечината едва-едва съзрял бегълците – едни малки точки, пълзящи в безбрежната белота. „Защо не мога да ги стигна, защо всичко е толкова трудно?“ – помислил той.

- Ау-у-у! – отзад, посред колоната, стряскащо проехтял и отекнал болезненият вик на някой от хората му; чул се грохота на сриващи се скали и лед.
- Внимавайте баби такива, сега поне имате видимост! – раздразнено се обърнал и им се скарал Арес; после посочил нагоре. – Ето ги там нашите жертви! Хайде да ги хванем!
- Да ги хванем, опечем и изядем! – пошегувал се някой.
- Е-е, Квазимед е огладнял горкият? – апострофирал го друг.
- Боговете не бива, ама смъртните стават за ядене, особено по-младичките! – казал трети, обръщайки се към втория. – Ти не би ли хапнал, Терекид, една печена плешка, сочна и благоуханна?
- Аз да не съм проклет канибал като тебе Потатос, или пък като Квазимед? – отвърнал с насмешка вторият на третия.
- Като дрънкате, бавите колоната! Изостанали сте от мен! – раздразнил се пак Арес.
- Идем като хрътки господарю! Нямай грижа! – отговорил Квазимед.

В този момент обаче Арес спрял колоната. Отпред и малко по-нависоко, очевидно на върха на този хребет, чернеели няколко остри големи зъбера.

- Дали са ни организирали засада и тука? – прошепнал Зелей, единия от стрелците.
- След малко ще разберем! – казал мрачно другарят му Станик, напипвайки своя колчан. – Сега сме им като на длан!
- Квазимед и Потатос! – викнал Арес. – Прескочете внимателно стрелците и отидете да видите има ли някой на зъбера! Вървете наведени!
- Веднага, господарю! – тръгнал приведен Квазимед.
- Идвам и аз, господарю! – придвижил се след него Потатос, но напук изправен в цял ръст. – Аз мисля, че едва ли в това ясно време ще посмеят да ни се изпречат...

Той възнамерявал да изрече и други фукливи думи, ала тънко бръмнала стрела и задавила гърлото му, пронизвайки дебелия му врат. Това била стрелата на Якхос, който с отличното си зрение се мерел и улучил адамовата ябълка на нахалния Потатос. Почти веднага бръмнала по звънко втора стрела – тази на Аполон. Тя се забила почти до перата в черепа на наведения Квазимед, а върхът ѝ вероятно влязъл през гърлото в гръдния му кош.

Едва сега Арес и хората му залегнали, толкова внезапни и бързи били първите две стрели. Стрелците Зелей и Станик в легнало положение заредили стрели на своите тетиви, но сред зъберите не се виждал никой. Зелей, не издържайки, дръзнал да се изправи на коляно, готов за стрелба. Фатална грешка, защото между зъберите се мярнала сянка, чуло се отново тънкото свистене и стрелата на Якхос пронизала самонадеяния храбрец. Другарят му Станик пусал своята стрела по онази сянка, но как да улучиш някого, който се подава за миг, стреля и се скрива? Стрелата на Станик просто се ударила в черната скала и паднала безпомощно.

Ето че се чуло и по-звънкото жужене. От него се боял Арес, боял се повече за себе, защото лъкът на Аполон бил мощен, а стрелите му тежки и безпогрешни. За радост Аполоновата стрела отминала назад: рухнал исполинът Морганис, който не можал да издържи лежането по очи и се надигнал. Може би той разчитал на своята отдалеченост от опасните зъбери; разстоянието до тях било повече от двеста разтега. Само че това разстояние не било проблем за Аполоновия двусъставен лък, който другият му брат, божественият ковач Хефест, му изковал преди време от същия челичен метал – Небесния Адамас, достъпен само на малцина посветени.

- Стойте долу и никой да не мърда! – разкрещял се Арес към хората си и веднага попитал стрелеца. – Видя ли го, Станик?
- Този път никой не се показва дори! – оправдал се Станик.
- Сигурно ги пуска от някоя пролука в скалите? – предположил Арес.
- Те са по-високо от нас, господарю! Отдолу ние не виждаме всичко! – казал Станик.
- Ще лежим и ще чакаме да се оттеглят! – казал Арес, вътрешно вбесен от нелепата ситуация. – Никой не може да се изправи и да мине през толкова добри стрелци, дори ако носехме щитовете си!
- Уви, вярно казано, господарю! – съгласил се Станик.

Противниците им заспали долу в преспите; нямайки живи мишени, Аполон и Якхос напуснали своята засада в сянката на зъберите. Изнизали се тихо оттам, внимавайки да не съборят някоя скала и шумът да издаде движението им. Техните другари навярно били набрали голяма преднина и трябвало да ги настигнат.

* * *

След още един дълъг и опасен рид, Дванадесетте преодолели Божия връх – първенеца на Перин планина, – и започнали да се спускат полека, по ридовете, водещи към следващите хребети – на Рила планина. Междувременно, когато се върнали в пояса на облаците и планинските мъгли, Аполон и Якх устроили трета сполучлива засада, при която успели да погубят още петима Аресови бойци. Гъстата бяла мъгла помогнала и на действащия в ариергарда Прометей, който успял да свали в пропастта трима врагове, а други двама си пропадали самостоятелно, без ничия чужда намеса.

Групата направила кратък отдих в Юн-Долъ – „Долът на Юницата“, т.е. Кравата Изиди, на завет между високите върхове на великанския масив Рила...

Когато слезли долу в равнината Кавказ, бойците на Арес наброявали седемдесет и седем – все още твърде много, за да могат да им устоят Дванадесетте. Освен това преднината на последните бързо се топяла; макар и тежко въоръжени, преследвачите били млади и силни.

Скоро Дванадесетте достигнали до сводестия каменен мост над пълноводната река Нехтеница, накратко Нехта, виеща се наскре котловината. Този мост бил единствен. Хермес решил да пусне Йо и Микена, за да вземат нова преднина, като им посочил добре видимия връх, на който се намирало прорицалището на мойрите. Той се качил на моста и огледал всички съмишленици.

- Мъже, предстои ни да водим неравна битка тук, на този мост! – започнал Хермес окуражаващото си слово. – Вие чухте какво предрече Прометей! Ако Йо се добере до върха на мойрите, там ще се роди Божият син, който ще донесе мир и слава на нашата цивилизация! Мисията ни се оказа опасна, а възможно и смъртоносна!... Кажете ми, ще изпълним ли дълга си като закрилници на Богинята-майка Йо?!
- Да, Хермес! Да! Да! Да! Това е свещеният ни дълг! – извикали вкупом Якхос, Аполон, както и гребците на последния.
- Отлично! – засиял Хермес, нахъсан за битка. – Да покажем на мършоядите истински бой! Копнея да чуя пак детското пищене и да видя уплахата на страхливия Арес, изживяващ се като най-великия войн на света!

Виждайки приближаването на потерята в бялото поле, Хермес разположил бойците и прегледал оръжията им, давайки им конкретни наставления. Аполон и Якхос застанали на стрелкови позиции в тила, от двете страни след моста. Там, между тях, на самия път образували редица четирима от гребците, имащи мечове, а другите трима, имащи копия и мечове, застанали като преграда на самия мост. На три крачки пред тях се изправил водачът им Хермес.

Ето Арес спрял задъхан в подхода към моста и наредил тихо на помощника си:

- Чуй ме добре, Ретил! Хермес ми е брат по баща, макар сега да е мой враг, по стечение на обстоятелствата! Никой от вас, смъртни, да не е посмял да го докосне!
- Разбрано, господарю! – напрегнато отвърнал Ретил.
- Докато трае двубоят ми с Хермес, ще чакате, без да мърдате! Само след като той падне, ранен или убит, или пък аз падна, втурвате се и посичате всички наред!...
- Разбрано, господарю!

Арес минал напред и стъпил на моста.

- Братко Хермес? – започнал да преговаря Арес. – Йо, моята невеста, бяга от мен, а ти ѝ помагаш! Та нали аз и Йо сключихме годежен оброк и разменихме пръстени!
- Знам, братко Арес! Но този оброк е сключен против волята на Йо, от майка ти Хера и от нейния баща Инах! – отговорил Хермес. – Йо не желае да бъде твоя съпруга! Тя помоли за защита мен, Аполон и Якх, и ние ще изпълним дълга си!

- Бъди разумен, Хермес! Откажи се! Нямах шанс срещу мен и моите бойци! – направил още един опит Арес. – Направи го в името на бойната ни дружба в Албион, когато споделяхме заедно, по братски, и победите и пораженията!
- Тогава имахме обща кауза – да отблъснем агресията на Атлантите! Сега проблемът е морален и личен – честта на богиня Йо! – казал Хермес и попитал. – Кажи ми прямо Арес, ако татко ни Зевс беше жив, щеше ли търчиш след Йо като един долен насилник?
- Извади си меча, Хермес! Приказките бяха дотук! – казал ядно Арес и издърпал тежкия си бронзов меч от канията.

Хермес отговорно изтеглил своя крив меч от адамас – непобедим и ослепителен като полирано сребро. Виждайки страшното оръжие, Арес трепнал, но жребият бил вече хвърлен. Той вдигнал и стоварил меча си с всичка сила, обаче Хермес го отбил ловко встрани. На свой ред Хермес замахнал рязко; имал за цел не да поразии противника си, а меча му. И действително, много изненадващо за всички, бронзовият меч на Арес се строшил на две от бързия напречен сечащ удар на Хермес.

Хората на Арес се спогледали с почуда, а тези на Хермес извикали радостно. Сега, използвайки предимството на изненадата, Хермес мушнал острието си в гърдите на Арес, но леко, така, че да опре в ризницата му отдолу. Едновременно с това той протегнал крак, за да го спъне и го блъснал назад. Арес се проснал по гръб, а Хермес надвиснал над него.

- Предаваш ли се, братко? – попитал той с усмивка.

Арес, изчервен от отчаяние и гняв, не отговорил, но в този момент помощникът му Ретил, изпълнявайки предварителните му заповеди, дал на своите бойци знак за атака. Опитните копиеносци на Ретил скочили на моста, минали покрай боговете Хермес и Арес, и само след миг помели с дългите си копия стоящите там трима гребци на Аполон. Тук обаче те били заковани от бързите стрели на Аполон и Якх – първите четирима нападатели рухнали на моста, стъписвайки напращащите зад тях.

- Напред, бързо, бързо! – закрещял Ретил. – Двама стрелци не могат да спрат седемдесет здрави мъже! Напред! Напред!

Нападателите се юрнали отново през моста, но отново бръмнали бързите невидими пратеници на смъртта. Въпреки затрупването на тесния мост с мъртви тела, брони и стърчащи в разни посоки копия, все пак десетина врагове успели да минат отвъд. Аполон и Якх оставили лъковете си. Заедно с малката фаланга от четирима гребци, те посрещнали с мечове налитащите нападатели.

Сега, неочаквано за двата фронта, последвала друга изненада. Изневиделица в тила на нападателите се появил титанът Прометей. Той ги разбутал на бърз ход с едрото си тяло и с мощните си ръце и на свой ред излязъл и застанал на моста, спирайки с дългото си копие вълната на прииждащите бойци на Арес.

- Хвърляйте копията! Убийте го! – извикал Ретил, осъзнавайки, че в близък бой никой смъртен не би могъл да преодолее огромния силен и дългорък титан.

Мъдрият Прометей обаче имал свой план. Той застанал в най-високата точка на моста, върху ключовия камък, усмихвайки се хитро. Заподскачал ритмично със стъпките на бърза ръченица, сякаш искал да позабавлява присъстващите. Прометей знаел, че този тип мостов градеж, иначе много здрав, се разпада мигновено при монотонна вибрация.

Хермес разбрал какво възнамерява да стори старият титан. Изоставил пленника си Арес и се шмугнал покрай Прометей при своите. Миг преди десетки копия да полетят към него, Прометей подскочил високо и стоварил тежкото си тяло върху ключовия камък. Мостът рухнал, а с него в дълбоките ледени води на Нехтеница се стоварили Прометей и Арес, както и труповете на убитите бойци. Хвърлените копия прелетели нахалост в празния въздух.

На другия бряг продължавали да се бият шестима защитници срещу десет нападатели, без превес за никоя от страните. Обаче везната натежала в полза на защитниците, когато долетял от рухналия мост Хермес. Той се врязъл в тила на враговете, пронизвайки в движение с меч си единия от тях през бронзовата му броня. От този момент Аполон и Якхос, а сега и Хермес, надделяли в схватките и се справили с тази група. За жалост в битката тук загинали още двама от саможертвените гребци.

Важно обаче било, че останките от отряда на Арес – неуспелите да се включат в боя тридесет и шест бойци – били отрязани отвъд пълноводната и ледена река. Те съумяли да измъкнат от бързите, мътни и ледени води господаря си Арес, благодарение на това, че паднал близо до брега и се закачил за провисналите клони на една върба, а и чули неистовото му пищене, поради измръзването му. От Прометей обаче нямало и следа...

* * *

Бидейки вече в безопасност, оцелелите петима защитници – трима богове и двама смъртни – се запътили към свещения връх на мойрите. Отначало вървели по пътя, но на един завой, покрай огромен древен дъб, се отбили и хванали едва забележимата пътечка, виеща се към върха.

Отдалеч било видно, че върхът на мойрите наистина имал свещената форма на конус – на утроба и фалос в едно, – както им казал Прометей. Един почти съвършен конус, създаден от природата, покрит със смесена гора – широколистна и иглолистна, покрита сега с бялата пелена на снега. Той и неговият малко по-нисък близък докосвали небето; били високи почти колкото първенеца на Перин планина.

Тъкмо започнали да катерят стръмния склон, когато Якхос им дал знак да запазят тишина. Явно освен с отлично зрение, той бил надарен и с невероятен слух. Групата „замръзнала“.

- Чувам нашите момичета! – казал Якхос.
- Къде? – огледал Хермес околността.
- Малко по-нагоре от нас и по-вдясно! – вдигнал показалец Якхос.

Групата тръгнала в указаната посока и скоро всички дочули виковете на Микена:

- Помощ! Помощ!

Доближили още и чули вече по-ясно:

– Помощ! Спасете ни от този звяр!

Мъжете се спогледали учудени, защото свързали думата „звяр“ с Арес. Но Арес нямало как да се окаже тук преди тях; тогава кой би могъл да бъде този „звяр“?

Излезли на една сравнително равна полянка и разбрали какво се случва. Йо и Микена се намирали в короната на клонест дъб, около дънера на който обикалял с изплезен език огромен сив вълк. Аполон светкавично свалил от рамо натегнатия лък, а с другата ръка поставил на тетивата стрела, но Якхос го възспрял:

- Моля те, Аполоне! Не убивай красивото животно!
- Якхосе, ти като куче, да не би да откажеш с лаене този звяр от плячката му?! – казал подигравателно Аполон, но се съдържал от повече нападки заради Хермес.
- Нека Якхос да опита каквото е намислил, Аполоне! – кимнал възпиращо Хермес. – Така или иначе момичетата са в безопасност горе на дървото!
- Добре де, разбрах! – сопнал се недоволен Аполон и спуснал лъка; само преди малко предвкусвал как ще попълни сбирката си с главата и кожата на този прекрасен екземпляр.

Прекратил обиколките на дървото, вълкът застанал наежен към приближаващия го Якхос. Говорейки му нещо с мелодичен глас, Якхос спрял на две крачки от него. Гледали се втренчено и с любопитство. Якхос вдигнал лявата си ръка и посегнал бавно; това предизвикало ръмжене. Мъжът обаче отново заговорил и ръмженето спряло. Ръката му леко погалила челото на хищното животно, спуснала се по тила и зад ушите. Вълкът клекнал на задни лапи и се оставил на ласките на Якхос.

Всички гледали като втрещени: мъжете в края на поляната, но и жените на дървото. Този Якхос действително притежавал чудни умения. А той бързо шепнел в ухото на вълка, сочейки му към долината. Сякаш в отговор на думите му, хищникът излял силно, като куче, скочил и бегом се спуснал надолу между дърветата.

- Що му рече, бре Якхосе? – промълвил Аполон, слисан от видяното.
- Прошепнах му, че отдолу иде един много лош и добре охранен човек на име Ретий... – мъжете прихнали да се смеят, прекъсвайки Якхос, но той продължил невъзмутимо.
- ... казах му да издебне Ретий някъде насаме и да си го изхруска!
- Ама, наистина, това ли му каза? – попитал Аполон, давейки се от смях.
- Смей се ти, Аполоне, но този вълк ме разбра! Той е много специален! Мисля, че в негово лице придобихме съюзник! – съвсем сериозно отговорил Якхос.

Докато Аполон и Якхос разговаряли за вълка, Хермес помогнал на Микена и Йо да слязат от дървото и извикал:

- Якхосе, Аполоне, тръгваме! Арес и хората му сигурно са намерили брод, за да пресекат реката, и скоро ще ни дишат във вратовете! Битката ни не е приключила още!

Седмината поели бързо нагоре между отрупаните със сняг борове. Мълчали и вървяли съсредоточено, стремейки се да не се подхлъзнат и търкулнат надолу. След известно време стигнали до високи стръмни скали. Тръгнали покрай тях, обаче установили, че те опасват непристъпно върха и сякаш няма в тях никакъв проход...

Все пак имало проход, намерили го от другата – източната страна на върха, когато задъхани и уморени, били започнали да се отчайват. В този тесен проход между две високи скали били грубо издялани стъпала, свидетелстващи за човешко присъствие. Но още в началото му стояла изправена плоча с издялана върху нея възпираща вдигната ръка: „Спри дотук, ако ти е мил животът!“ Този знак обикновено бил поставян на подходите към свещени места, забранени за простосмъртните.

Заизкачвали импровизираната стълба, начело с Хермес, но само след няколко крачки ги стреснал дрезгав глас:

- Спри веднага!
- Кой говори? – Хермес вдигнал глава нагоре, не съзирайки никого.
- А кой пита? – отвърнал гласът.
- Аз съм Хермес, син на Зевс и внук на Кронос! – представил се гордо Хермес. – А твоят глас май ми е познат?

Размърдал се един снежен храст в горния край на стълбата и от него изскочил едър мъж, облечен в рунтава мечка кожа, надянал мечка маска на главата си. Мъжът слязъл няколко стъпала и издърпал нагоре надянатата мечка глава. Показала се огромната му глава, от която се спускали разрошени кестеняви къдрави кичури. Сините му очи греели.

- Добре дошъл, татко!
- Силене, що дириш тука? – удивил се Хермес.
- А ти, татко, що дириш тука? – смеел се Силен.
- Това е първородният ми син! – обърнал се Хермес към другарите си. – Той би трябвало да е в земята на Хедоните и да пази там розовите градини на Зевс!
- Като се стопли времето, татко! Сега що да им пазя на розите? Виж, напролет, като нацъфтят, пазач ще им е много нужен!
- Сине, водя при мойрите Йо, последната жена на Зевс, а също водя и сестра ѝ Микена! Йо се нуждае от подслон, закрила и специални грижи...
- Знам всичко, Хермес! – иззад широкия гръб на Хермес се показала възрастна жена. – Аз съм Клото, Голямата мойра!
- Зад нас идат... – опитал се да продължи Хермес.
- Не чу ли: аз знам всичко! Срещу теб е Голямата мойра! – повторила тя натъртено.
- Прощавай, Клото! Но трудно мога да възприема това, което ми каза! Сигурно наистина знаеш всичко! – извинил се Хермес.
- Добре, добре! Свикнала съм да не ми вярват!... Ако не беше Прометей да ви упъти към нас, че и да ви помогне, не щяхте ли досега да сте мъртви?
- Вярно казваш! – отговорил чинно Хермес.
- А сега си отворете ушите и каквото ви кажа, това да правите! – разпоредила се прорицателката.

- Казвай, Клото! – отговорил Хермес още по-примирено.
- Първо се качете горе при нас; долу никой да не остава!... Да знаеш, Хермес, че виждам намерението ти, но този план, ако го изпълниш, ще приключи с горчив край! – нервно извикала мойрата.
- Няма вече да ти противореча, дори наум! Съжалявам, Клото, но такава ми е природата! Оттук-нататък ти ръководи действията ни! – извинил се пак той.
- Мъжете подгответе оръжията си; Силен и хората му ще ви сложат на удобните места, а който няма лък, ще получи! Арес и бандата му ще са тука след малко; трепете ги отгоре, без да слизате при тях! Чухте ли ме?! – пак извикала тя.
- Чухме, чухме! – отвърнали ѝ всички, катерейки се по снежните стъпала; Йо и Микена вече били горе, в прегръдките на две по-млади жени, вероятно Средната и Малката мойра.
- За момите ние ще се погрижим! – продължила Клото. – А момците, след като избие мръсните псета, ще ви нагостим с топла храна и веднага ще напуснете святия ни дом!... Ще хванете пътя покрай реката, тя ще ви изведе до морето, оттам по морския бряг ще стигнете до залива на Тесал, при вашия кораб!
- Да, госпожо! Благодарим за предоставеното ни убежище! – поклонил се Хермес, който последен се качил на равното плато при Голямата мойра и сина си Силен.
- И аз ви благодаря, че опазихте Йо, младата майка, в чиято утроба расте Светлия Божи син! Хермес, Аполон и Якхос, синове на Зевс: вие изпълнихте завета на отца си и дълга си към нашия свят! Затова ви благодаря! – поклонила се на свой ред Клото.

Жените се прибрали в пещерата под самия връх, а мъжете разпределили помежду си най-подходящите за всеки оръжия. Силен ръководел отряд от дванадесет здрави и добре обучени мъже. Облечени били в дълги тракийски зейри от бяла аба, изрисувани с геометрични мотиви, разположени в напречни пояси. На главите си носели рунтави шапки от лисича кожа, а краката им били обути в ботуши от еленова кожа. Аполон и Якхос имали лъкове и достатъчно стрели в колчаните си. Двамата гребци на Аполон получили добри лъкове, а момците на Силен си имали.

- Давам ти един от моите лъкове, татко! – казал Силен, подавайки на баща си и колчан с дълги стрели. – Големичък е и труден, пробвай го!
- Ще се справя, сине, благодаря ти! – опънал пробно тетивата Хермес.
- Елате, да ви покажа къде да застанете! – повел Силен гостите; неговите бойци си имали определени места.
- Аполон и Якхос постави на най-удобните пусии! – посъветвал Хермес сина си.
- Добре, татко! Досещам се, че те двамата са най-точни с лъка! – съгласил се Силен и заговорил на бойците. – Щом заемете местата си, не мърдайте, сякаш гората спи зимния си сън! Чакайте повече врагове да навлязат в прохода! Чакайте търпеливо аз да подам сигнала, който е кукане на кукувица!... И нито една стрела да не излети преди моето кукане!... А сега запазете вече пълна тишина!...

Настанала тишина, такава тишина, че момците чули как падат появилите се няколко снежинки, а и други започнали да прехвъркват нарядко. Природата на Пан Гея сякаш

предвиждала, че предстои да се пролее кръв около святото място на мойрите и решила да покрие кървавите петна с бели снежинки, чийто валеж възнамерявала да усили.

Ето че се чули тихи стъпки на нозе, които стъпвали предпазливо, но в тази тишина хрупането на снега отеквало оглушително. На просеката между скалите излязъл разузнавачът на Арес – дребен и гъвкав мъж. В един миг той застинал, послушал се и бавно огледал скалите и храстите над него. Сякаш нямало нищо съмнително. Изглежда малцината оцелели беглеци са продължили напред. Но дори да са проявили куража да направят засада тук, двамата техни стрелци не биха могли да спрат три дузини смели и грозни бойци, които само след малко ще бъдат там горе и ще им „видят сметката“.

Разузнавачът махнал подканващо с ръка. Изведнъж запращели множество бързи и тежки стъпки. Лавината от дръзки нападатели се понесла безразсъдно нагоре с оголени мечове. Защитниците, които са набелязали вече жертвите си, опънали тетивите на своите лъкове. Но не е кукнала „кукувицата“.

Водещите нападатели, преодолели половината стъпала, се носели нагоре, предвкусвайки сеч и победа. Под тях цялото пространство на стълбите и между скалите се изпълнило с въоръжени хора. Ето най-пъргавите вече са пред скалната теснина – „вратата“ на светилището.

– Ку-ку, ку-ку, ку-ку! – чуло се силно и отчетливо; издаващият уговорения сигнал Силен бързо грабнал и опънал подготвения си лък.

Почти едновременно с първото „ку-ку“ бръмнали седемнадесет стрели: дванадесет пуснати от хората на Силен и още пет – от пристигналите в светилището беглеци. Миг след това изпищяла и стрелата на Силен.

Осемнадесет стрели – осемнадесет покосени врагове! Все пак един от нападателите успял да достигне до входа на светилището, но каската му наедно с главата му била строшена от гигантския боздуган на Силен, който, виждайки, че натрапникът се е промъкнал, захвърлил лъка си и го поразил със своя боздуган.

Останалите нападатели панически се обърнали да бягат надолу, обаче в теснината и по хлъзгавите стъпала те създали един невъобразим хаос от бутащи се и търкалящи се тела. А в това меле нападателите били лесни мишени за стрелците на скалата. Още един залп и атаката приключила безславно. Настанала тишина, но не красива зимна тишина, а страшна, грозна, смъртна. Заснежената земя се обагрила с кръв и сякаш предизвестената за това природа се погрижила да я скрие: снегът се засилил.

Изведнъж изпод една от купчините мъртви тела изпъзлял един съвсем жив пълничък нападател, който хукнал обезумял и се скрил между дърветата. Защитниците били отпуснали своите лъкове и никой не успял да реагира.

- Този е проклетият Ретил, помощникът на Арес! – извикал Якхос, взирайки се.
- Да го настигнем, а Силен? – попитал някой от хората на Силен.
- Никой да не слиза долу! – казал Силен. – Чухте какво каза жрицата!

- Сам е гадината! Какво ще му мислим толкоз! – упорито настоял младежът.
- Казах никой няма да слиза! – ядосал се Силен. – Жрицата е видяла смърт, а аз не искам после да се оправдавам пред нажалените ви майки!
- Мисля, че Арес се крие тъдява! – казал Хермес, за да охлади бойната стръв на разгорещения младеж. – Не го видях между атакуващите!
- Изпрати бойците си на сигурна смърт, а той се крие в гората, страхливецът! – изсмял се Аполон.

Какво било учудването на спореците, когато видели как между дърветата се появил същият Ретил, който обаче вървял бавно назад, с гръб към тях. Направил няколко крачки назад и се показал на полянката, държейки с две ръце изправения си меч, предпазвайки се от някого... Чуло се ръмжение. На полянката след него изсочил оня огромен сив вълк, който по-преди бе накарал Йо и Микена да се покачат на дъба, и с който „разговарял“ Яххос.

- Това е моят приятел? – възкликнал Яххос.
- Това е Сиявуш! Пазителят на светилището! – обяснил Силен. – Нас не закача, но странниците ги надушва отдалеч и няма прошка за тях! Жриците казват, че е превъплътено божество, изпратено да ги пази!

Защитниците млъкнали и се втренчили напрегнато в предстоящата гладиаторска схватка между вълк и човек, макар да се досещали за нейния изход. И действително оръжието не могло да помогне на Ретил. Атаката на Сиявуш била толкова светкавична, а замахването на уплашения Ретил – толкова бавно и несръчно... Вълкът го захапал през врата, метнал го на гръба си и изчезнал в снежната пелена, която ставала все по-гъста.

- Е, битката приключи, всички натрапници са мъртви! – обявил Силен. – Моите момци оставате на пост тук, около входа, а вас, скъпи гости, ще нагостим, стоплим, като през тази нощ ще можете и да отдъхнете! А утре заран, както каза Клото, поемате надолу все по реката, докле стигнете морето!

* * *

Силен отвел в пещерата петимата гости – Хермес, Аполон, Яххос и двамата гребци, – уморени от преживените приключения и трудности. Входът бил тесен, първата зала – малка, но втората – просторна. В дупки и процеци в скалните стени стояли закрепени маслени лампи, които осветявали вътрешността. Светлина идвала и от пламтящото огнище, чийто дим изчезвал нагоре по неведом начин. Топлината ги принудила да хвърлят от гръбовете си натежалите мокри ямурлуци.

Йо лежала на широкия нар на мойрите, покрит с дебели пухкави козаци. До нея седели, скръстили нозе, Микена, Клото, Лахесис и Атропа, и разговаряли оживено.

- Мъже, сядайте на голямата синия! – викнала им Клото. – Лахесис и Атропа ще ви напълнят по една паница с топъл боб; а ако е останало от глиганското печено, ще ви турят и по някоя тлъста мръвка – като за храбри герои!
- Благодарим ти Клото, тъкмо сме поизгладняли! – потрил ръце Хермес.

- Хапнете си хубаво! Сетне ще похортуваме и трябва да починете!
- А Арес? Не го видяхме сред нападателите? – попитал Аполон.
- Този не го мисли! – засмяла се Клото. – Сврял се е на геврек под една хвойна и трепери от студ, горкия! Тази нощ ще се вкочани и едва-едва ще оживее!
- Хак да му е! – казал Хермес. – Но аз се безпокоя за вуйчо ми? Когато събори моста, той рухна заедно с него в ледената Нехтеница и ...
- Прометей е добре! – отговорила Клото. – Вярно, беше се смразил във водата, но на втория завой след моста реката го изхвърли кажи-речи пред дома на една самотна вдовица, много добра душа. Та там е той сега: подсушен, нахранен и сгушен в топлите ѝ прегръдки!
- Еха-а! – засияли весело мъжете.
- Тя колко е голяма, тази жена, че да гушка грамадния ми вуйчо? – зачудил се любопитният Хермес.
- Виждам я по-голяма от него! – спуснала за миг клепачи Клото. – Тя си е от расата на исполините!

Гостите, подпомагани от домакина си Силен, заработили с челюсти. Скоро храната била ометена, а гладът заситен. Потривайки тумбак, Силен се отпуснал на дебелия си меча кожа край огнището. Хермес, Аполон и Якхос отишли при жените, присядайки по краищата на широкия нар, скован от дебели и груби букови дъски.

- Първо тримата идете да запалите по свещица за милия ви баща, ей-там на онзи олтар! – казала Клото.
- Днес правим четиридесет дни от смъртта на Зевс – вашия татко и моя съпруг! – Йо избърсала с длан сълзите си.
- Боже, душата му се възнася на небето... – досетил се Хермес.
- ... На 26-я ден на месец Хояк *, който се пада днес! – добавила Йо.
- Тъкмо получихме закрилата на вашето светилище, Велики мойри! – удивил се Хермес. – Интересно как звездите и планетите, а чрез тях съдбата направляват нашите дела!
- Така е, Хермес! – погледнала го Клото особено и продължително. – Ти си умен мъж, но тепърва предстои извисяването на духа ти! Има какво да дадеш на този тежък и непохватен свят! Името ти, както и това на вуйчо ти Прометей, ще стане светилник за посветените умове!
- Благодаря ти, Клото, за хубавите думи, каквото и да значат те! Предусещам хубави неща, които ще завладеят сърцето и ума ми! – разнежил се Хермес.
- Сега по същина: да обсъдим онова, за което дойдохте! – казала строго Клото. – В полунощ на втория срещу третия ден от днес, звездата Сириус ще излъчи голяма сила, която планетите, подредени в йерархията на „Небесната стълба“, ще насочат и отразят към Земята. В този неповторим звезден миг ще се случи раждането на Божия син Колад! Някои ще го нарекат Дионис, други Бакхус или Митрас, трети Хорос или Хурса, и още Сурья, Сива или Шива! Той ще получи от небето качества и уменията

* 22 Декември.

на силен, благороден и справедлив цар! Ще поправи сторените в миналото грешки и ще ни изведе на верния път! Неговият закон ще бъде спазван занапред в продължение на много хиляди години! Но тези неща ще започнат да получават проявление след около тридесет години... Сега задачата пред нас е да спомогнем за физическото раждане на детето на Йо. Ние, мойрите ще поемем акушерската работа и първоначалната грижа...

- А ние какво следва да направим за Йо? – попитал досетливият Хермес.
- Всичко ще направим за прекрасната Йо! – го подкрепил Якхос. – Тя винаги се е отзовавала и ни е помагала в тежки моменти, а сега ние ще бдим над нея!
- Вярно думаш Якхос! Двамата с Хермес сте умни, добри и достойни млади мъже! – зарадвала се Клото. – ... След около двадесет дни с кораба на Аполон трябва да бъдете в град Библос, откъдето да вземете Йо с бебето ѝ, както и Микена, и да ги откарате в Египет, при Лето... Аполон знае къде живее сега неговата майка: на плаващия остров Хемис, в Хераклеотическия ръкав на делтата на Нил, крайния от западна страна!
- Виж ти, това каза и вуйчо ми Прометей! – учудил се Хермес.
- Да, наистина каза, че майка ми Латона ще отгледа тайно детето! – потвърдил Аполон.
- С Арес какво ще стане? – попитал Хермес.
- Арес ще продължи да следва Йо, но вече без желание и само поради страх от майка му Хера! – отвърнала Клото. – Освен това ние ще го забавим и той ще тръгне оттук, едва когато Йо прецапа Босфора!
- И все пак по-сигурно е да придружим Йо! – упорствал Хермес.
- Не! – извикала рязко Клото. – Ти, Аполон и Якхос сте видни мъже, познават ви навсякъде, но най-лошото е, че привличате вниманието на агентите и съгледвачите на Сет, които все още шарят в Леванта и в Анатолия! Облечени скромно, Йо и Микена ще се промъкнат незабелязано до Библос, откъдето ще ги вземете!
- Разбрах! – съгласил се накрая Хермес. – Ще сторим, както казваш!
- Най-сетне! – изпъшкала Клото. – Ох, Хермес, уморих се от препирните с тебе!
- Прощавай! – съжалил я той. – Често и аз се чудя на своето безкрайно упорство!
- Това е заради твоята планета – Меркурий! Упоритост, търсене, любопитство, стремеж към знание, работливост: това си ти, Хермес! – охарактеризирала го тя. – А сега идете край огнището, при хъркащия вече Силен, да се увиете в ей-ония козаци и да се оставите в плен на добрия Морфей!

* * *

На следващия ден заминали Хермес, Якхос, Аполон и двамата му гребци, изпратени сърдечно от Йо, Микена, мойрите, Силен и местните охранители на светилището.

Клото и Лахесис, които наблюдавали през нощта за пореден път звездното небе, повикали Йо и Микена.

- Снощи пак гледахме звездите! – заявила Клото.

- Раждането ще стане в полунощ на 28-ми срещу 29-ти Хояк *. – допълнила Лахесис.
- Малко ме е страх! – каза Йо тихо.
- Всяка първеския я е страх! – каза Клото.
- О-о, няма нищо страшно! – засмяла се Лахесис. – Тука сме изродили много бебета и всичките са здрави, а майките им щастливи! Те повечето пораснаха вече!
- Днес, утре ще приготвим всичко: имаме ново неизползвано ленено платно, имаме много и различни билки, събрани през лятото и изсушени... – каза Клото.
- Ще сварим отвара от някои билки, сетне ще я изстудим... – продължила Лахесис.
- Тази отвара е против загнояване на рани, но ние я ползваме следродилно. – дообяснила Клото.
- Ех, Йо, ти си дошла на най-сигурното място! – възторжено каза Микена.
- А след като излезе бебето и го измием и повием, малката ни сестра Атропа, която своевременно ще събере част от изтичащите води, ще направи с тях един ритуал, за да провидим още по-точно бъдното на младенеца! – каза Лахесис.
- Ще те научим и как да го кърмиш и обгрижваш! – каза Клото. – Майката е всичко за бебето: топлина, храна, пазител, възпитател и приятел!
- Значи синът ми ще се роди здрав, ще отрасне и ще се превърне в красив мъж? – попитала Йо, явно имайки нужда от успокояващи думи.
- Да, ще се роди здрав, но много мъничък, защото ще бъде седмаче! – отговорила й Клото. – Ти обаче ще се справиш отлично, като най-добра и обичлива майка!... А той наистина ще стане красив и силен мъж! Ще бъде добър, справедлив, благороден, ще помага на всички – на богове и смъртни!... Виждам го как побеждава Сет и си връща бащиния трон!... Виждам го като цар, съдия, законодател, благодетел, велик пастир и цивилизатор на всички народи. Ще бъде най-обичаният владетел в света!
- О-о, това е толкова прекрасно! – разплакала се Йо.
- И ти си така прекрасна! – прегърнала я младата Атропа. – Ще го почувстваш един ден по любовта на околните към тебе!

Този и следващият ден минали бързо като насън. Мойрите огледали и почистили пещерата, измили всички котли, котлета, паници, ножове и други битови предмети, ползвайки чиста изворна вода от подземната река на долното ниво, която затопляли на голям казан на огнището. Имали достатъчно сухи дърва, събрани в гората от есента и складирани в един страничен тунел на пещерата.

Силен и другарите му не били допускани вече във вътрешната зала. Хранели се в по-малката външна зала, където спяла почиващата смяна, докато другата зорко изпълнявала охранителната си служба.

Ето че настъпила важната нощ на Великото тайнство – раждането на Божия син. Както били предрекли мойрите, родилните болки започнали преди полунощ. Мъжете във външната зала чули острите бикове на Йо, успокоителните и напътствени думи на Клото, суетнята на жените, и след малко – проплакването на бебето.

* 24 срещу 25 Декември.

Чудото станало! Течали първите минути на 29 Хояк*!

Силен предпазливо отгърнал овчата кожа, закриваща тесния вход на вътрешната зала. Надзърнал, за да види бебето, но бил смъррен на мига и прогонен от забелязалата го Лахесис. Постепенно суетнята и гласовете утихнали: пещерата заспала дълбок сън...

* * *

В следните дни младата майка Йо била обучена от мойрите в тънкостите на бебешките грижи: кърмене, къпане, повиване и разбира се общуване с поглед и жива реч. Родено в първите дни на седмия месец от бременността, бебето било толкова малко, че отначало не можело дори да суче. Затова Йо леко изцеждала капка мляко на кутрето си, което пълнала в миниатюрната му уста. Така младенецът първо се научил да смуче „млечното“ кутре на Йо, а след три дни започнал да суче и от гърдите ѝ.

Така само за девет дни в условията на топлата и чиста пещера божественият младенец видимо укрепнал и наедрял. Край него Йо сияела от щастие, отдавайки му цялата си любов.

Дочувайки отвътре радостната женска глъчка, както и силното „гукане“ на младенеца, Силен и неговите другари се почувствали най-сетне спокойни. Животът продължавал в предопределения му ред...

* 25 Декември.

Зала в един от „етажите“ на пещерата под връх Голяма Сутка, в западния дял на Родопския планински масив в Южна България. От най-долното ниво извира реката Лепеница, т.е. „Красавица“. Върхът, пещерата и реката са природни ипостазии на богиня Изис/Сотис/Ниса – майката на Божия син Дионис/Бакхус/Хор.

8. Йо и Микена на път към Босфора. Засадата на Хера и Мурзелея. Вълкът Сиявуш и еленът-лопатар спасяват Божия син: легендата за Авитохол.

На десетия ден жените излезли от пещерата, но не за да покажат на мъжете бебето. Йо и Микена били екипирани и готови за път. Младенецът „гукал“ от една кошница, увит в ленени и вълнени пелени, така, че само очичките му се виждали, светещи от любопитство и изпълнени с впечатления.

Прегърнали се, сбогували се, след което двете млади жени с мешки на гърба, а едната и с кошница, се спуснали по гористия склон и изчезнали между заснежените дървета. Малко по-долу трябвало да хванат и следват пътеката покрай реката, излизаща от един от долните изходи на пещерата. Тази река лъкатушела между върховете на планинската земя Пан Гея, а след спускането си на север, в равнината Ромбус, се вливала в по-голямата река Кабирос, Кеброс или Хеброс. Последната щяла да ги изведе към плиткия проток, през който да преминат в земята Анатолия...

Щом изпратили младите богини, мойрите се прибрали в пещерата. Преуморената Клото полегнала на широкия нар и почти веднага се унесла в сладка дрямка. А Лахесис и Атропа тихичко шетали, за да пооправят реда в голямата зала.

Изведнъж Клото се събудила. Изглеждала тревожно.

- Какво стана? – попитала я Лахесис.
- Полето се промени, друго зло приближава! – Клото съсредоточено се загледала в скалната стена.
- Но какво виждаш? – попитала я Атропа.
- Там е работата: всичко ми е някак замъглено, образите преливат един в друг! – тревожно отвърнала Клото.
- Да не би някой да ти пречи? – досетила се Лахесис.
- Това е то, bravo Лахесис! А аз помислих, че ми е от преумората и недоспиването през миналите дни!... – Клото рипнала и погледнала малката сестра. – Атропа!
- Да, сестро! – отзовала се бързо последната.
- Ти ще се справиш! Извади и изпий доза от твоята специална отвара за „отделяне от тялото“! – наредила ѝ Клото.
- Веднага, сестро! – припнала Атропа.

Младата мойра бързо извадила от скрина с отварите малка зелена стомничка, украсена около шията с два реда червени свастики. Отляла си малко в една керамична чашка, а с друга гребнала топла вода от казана и я добавила в първата. Разклатила чашката и я изпила до дъно.

Лахесис приближила тихо до Атропа, прегърнала я и я довела да приседне на нара, до седящата там Клото. Само миг и отварата действала: Атропа „излязла от тялото си“. Изпънала ръце и крака, очите ѝ се обърнали и заговорила с различен, неестествен глас:

- Виждам ги! – изрекла тя.
- Кого виждаш? – попитала Клото.
- Две лоши жени: едната снажна и царствена, а другата дребна, крива, затъкнала в рошавата си коса разноцветни ленти! – казал гласът, излизащ от девойката.
- Това са Хера и онази вещица-отровителка Мурзелея! Тя ми замъглява провиждането! – казала ядно Клото и попитала. – А къде са тези жени?
- Долу на голямата река Кеброс, там където нашата Бистрица се влива! – отговорил гласът и допълнил. – Там дебнат и точат зъби да хванат Йо и да погубят детето!
- Ах ти, мръсна Мурзелео! Скъпо ще ми платиш още днеска! – заканила се Клото. – Душичката ще ти изтръгна, в таласъм ще я превърна!
- Стоят там и мъже въоръжени! – добавил гласът, трепетно излизащ от Атропа.
- Колцина мъже? – попитала Клото.
- Наброявам осмина жалки твари! – отвърнал гласът.
- Лахесис, нямаме време! – погледнала Клото средната си сестра. – Да я изведем навън!

Прегърнали и полека извели Атропа от пещерата. Свободните от стража мъже ги приближили, за да разберат какво става.

- Атропа, сега трябва да повикаш Сиявуш! Хайде, мила! Повикай вълка! Той тича бързо, трябва да настигне Йо и Микена, и да ги предпази на първо време! А ние, с мъжете заедно, ще го последваме! – казала Клото. – Разбра ли ме, Атропа?
- А-у-у-у! А-у-у-у! – започнала да вие девойката, вдигайки глава към небето; даже лицето ѝ се издължило, сякаш се превръща във вълча муцуна. – А-у-у-у! А-у-у-у!...

Мъжете стреснати се огледали, а Силен изтичал към портата на светилището:

- Ето го Сиявуш, дойде! Ела вълчо, ела при нас, тук горе!

Сиявуш се качил горе и излязъл на равната поляна пред пещерата. Само че не отишъл при Силен, а заобиколил цялата мъжка група. Отишъл право при Атропа, тази, която го била повикала и се умилкал в нея! Както си бил голям, едва не я съборил! А Лахесис, която тъкмо била донесла от пещерата завивката на Йо, я подала на Сиявуш, който я помирил, за да „улови“ после следата на лехусата богиня. В този момент Атропа погладила с ръка вълка по широкия гръб, като доближила главата си до неговата, задържайки я така няколко мига. После двамата, сякаш по обща команда, погледнали нагоре и започнали да вият в смесен вълчи дует... След няколко дълги и виевати трели, Сиявуш близнал десницата на своята повелителка Атропа, и с бързината на дух се озовал при портата и изчезнал. Той явно много добре разбрал къде трябва да отиде и какво да стори...

- Силен! – казала Голямата мойра нервно.
- Да, Клото? – приближил я той.

- Йо и Микена са в опасност! Хера ги причаква долу, на големия завой на Кеброс! Двете ни приятелки не са стигнали още там, затуй пратихме Сиявуш след тях! Но той няма да ги опази сам, защото с Хера има осем въоръжени мъже, а някои от тях носят лъкове!
- Значи ние трябва да си вземем лъковете? – предположил Силен.
- Това казвам, де!... Ти ще се справиш ли с осем от твоите джигити?
- Напълно! Ще им турим един голям пердах!
- Добре! Значи тръгваш с осем души! Другите четири нека останат да пазят светилището и Атропа, която е сега изтощена!... Потегляйте веднага; аз и Лахесис идем по вас, само трябва да взема нещо от скрина!
- Добре, Клото! Ние деветимата ще вървим по вълчата следа, а пък вие двете – по нас! – казал Силен и викнал на своите. – Хайде, момци млади! Бегом, дружина, по вълчова пъртина!

Деветимата със смях се понесли след бързоногия Силен, който явно бил наследил това качество от баща си Хермес, макар да нямал като него крилати сандали. След хвъркатите юнаци се понесла снежна вихрушка.

- Ела, Лахесис, да внесем вътре горката Атропа! – казала Клото. – Докато се върнем, тя ще се е съвзела!

Положили малката си сестра върху меките козаци на нара, завили я и тя заспала мигновено и непробудно. Клото отворила скрина; взела от едно малко чекмедже голям, синкав, ромбоиден кристал, окачен на здрава кожена каишка. Привързала си го на врата, скривайки го в пазвата си. Извадила и друг странен предмет – две златни багети, които завила в ленена кърпичка и пхнала в торбата си.

- Готова ли си? – погледнала Клото към Лахесис.
- Да, како! – отвърнала Лахесис. – Аз сложих в моята торба малко храна за изпит.
- Добре си направила! Да тръгваме, че проклетата Мурзелея е силна! Само аз мога да спра черната ѝ магия!
- Да побързаме, тогаз! – съгласила се Лахесис.

Двете мойри махнали на момците при портата и се спуснали бързо по снежния склон. Действително пъртината, оставена от деветимата момци, им била отличен и лесен ориентир. Дано небето се запази светло и снегът да не завали...

* * *

В това време Йо и Микена, следвайки планинската река Бистрица, стигнали до мястото на вливането ѝ в река Кеброс, която, излизайки в равнината, ставала широка и пълноводна. Двете млади жени отишли до брега и се навели да измият ръце, макар водата да била студена. За целта трябвало да строшат тънката кора на крайбрежния лед; бързото течение не позволявало на този лед да се увеличи и обхване цялата река. В този момент Йо чула зад гърба си един неприятен глас – гласа на Хера, – която била излязла с хората си иззад една туфа ниски дървета и храсти.

- Най-послед да се видим с тебе, измамна невесто! – извикала Хера тържествувашо.
- Какво желаш, Хера? – обърнала се Йо, пребледняла, поглеждайки със страх към кошницата на брега; добре, че бебето спяло и не издавало звук.
- Какво желая ли? – почервенияла Хера. – Не ми ли казваше „майко“, когато те сгодих за сина ми Арес?!... А сега: „Какво желаш, Хера?“
- Това е минало-заминало! – отвърнала гордо Йо. – Не може да съм годеница на сина ти Арес, който не ми обърна внимание цяла година, защото търчи безумен от битка в битка, където се забавлява, убивайки нещастните хора!...
- Я стига сладки приказки! – вбесила се Хера. – Кажи ми Йо, какво криеш в оная чистичка кошница?!
- Нищо не крия! – запазила самообладание Йо, макар да забелязала, че един от въоръжените мъже бавно и тихо се прокрадвал покрай брега. – Носим си със сестра ми храна за из път.
- Храна ли? – присмяла се Хера. – Като стана дума за това, май усетих глад! Почерпи ме, Йо, с нещо вкусно от твоята кошница!

Разбирайки, че няма как да се изплъзне от хитрата Хера, в този миг Йо взела тежко решение. Тя повдигнала кошницата уж да я занесе на Хера, но подхлъзвайки се нарочно до самата вода, там, където преди малко си бе измила ръцете, изпуснала кошницата в реката, чието течение веднага я грабнало и повлякло.

- Ах, изтървах я! – престорила се Йо. – Отиде ни храната, та се не видя!

Промъкваният се войник изтърчал през глава, но късно, кошницата отплавала на стотици лакти разстояние, носена бързо от дълбоките въртопни води. Мъжът застанал при Йо и Микена, чакайки разпореждане от Хера, която била застинала, изумена от случилото се.

В тази кратка пауза на нейното учудване и колебание, една бърза сянка се появила – толкова бърза, че чак невидима. Всички присъстващи край реката можали да съзрат Сиявуш едва когато той спрял своето движение, за да ухапе дебелия врат на нещастния войник. Чуло се изхрущаване на кости. Бойните другари на нещастния свалили лъковете си и поставили стрели, но напразно – вълкът бил изчезнал така мистериозно, както преди малко се бил появил.

- Хванете веднага тези жени! – заповядала Хера властно.

Три войници тръгнали към брега, но тук се намесила друга сила. Чуло се свистене на стрели и онези рухнали в белите преспи. Тогава на близката пясъчна дюна се показали заплашително Силен и хората му с натегнати лъкове.

- Ти пък кой си? – изгледала Хера Силен.
- Аз съм Силен, син на Хермес и внук на Зевс! – представил се той и добавил. – Стрелците ми са добри! Не ви съветвам да подканяте още веднъж смъртта, която чака на върховете на нашите стрели!... Най-добре за вас ще бъде да се върнете там, откъдето сте дошли, защото не сте желани гости в светлосарна Тракия!

Хера разбрала, че няма да постигне целта си със сила, затова погледнала подканващо своята придружителка Мурзелея. Последната веднага се досетила, какво се иска от нея.

Очите ѝ помътняли и този черен поглед се вторачил в очите на гордия Силен, непозиращ, че срещу него ще бъде използвана магия. Мурзелея отметнала глава надясно, сякаш издърпва нещо от очите или от душата на Силен, сетне преместила погледа си наляво и така повторила тези движения няколко пъти, като тъкачка на стан, която води влакно със совалка...

– Какво ме гледаш, грозна вещице! – викнал той. – Сега ще дойда да ти тегля един хубав юнашки бой!

Силен понечил да вдигне крак, но усетил, че е като вкаменен. Поискал да каже нещо на другарите си, но от устата му вече не излизали звуци, а само хриптене. Изплашени, бойците на Силен започнали да се оглеждат и да се чудят какво да предприемат, а защо и да не се скрият от черните очи на вещицата...

Неочаквано обаче звъннал друг един глас – мелодичният глас на Лахесис, която, заедно с Клото, била пристигнала на река Кеброс, малко след групата на Силен. Лахесис владее Гласа, който имал свойството, посредством особен тембър, да хармонизира пространството, като го изчиства от лоши вибрации. Така Лахесис освободила Силен от невидимата хватка на Мурзелея.

Последната, неприятно изненадана, прехвърлила сега тежкия си поглед върху неспиращата да пее Лахесис, не знаейки, че тя само ѝ отвлича вниманието и освен това, че не може да ѝ стори нищо, докато пее.

В същия момент Клото, която успяла незабелязано да приближи Хера и Мурзелея, извадила синия кристал от пазвата си, пуснала го свободно върху връхната си дреха, а златните багети издърпала от торбата. Хващайки багетите с две ръце, поставила ги пред кристала. Те се повъртяли свободно насам-натам, но поведени от мисълта на Клото, се насочили към вещицата. Тънък син лъч изтекъл от кристала през багетите и потънал в главата на Мурзелея. Вещицата изохкала и изпуснала дух на мига.

- Предупредих те, отровна жено, да не се мяркаш по тракийските свещени места! – извикала победоносно Клото. – Ето, скъса се нишката на черната ти съдба! Дотам те доведоха тъмните ти дела: сега душата ти е умъртвена, а това, което остана от нея, ще се превърне в таласъм-скиталец в Ада, под Небесния купол!
- Ох! – изпищяла от болка Хера, тъй като Клото, опиянена от своята тирада, неволно бе насочила парещия невидим лъч към нея.
- А теб ще пощадя, алчна и глупава жено! – обърнала се Клото към Хера, сваляйки и прибирайки багетите.
- Как смееш да ми посягаш! Не видя ли, че аз съм Хера, жената на Зевс!
- Млъквай, докато не съм размислила! – изгледала я с презрение Клото. – Знаеш ли, че твоята съдбовна нишка минава много близо, ей-тонинко, покрай нишката на един торен червей! Колко му трябва, да ти се случи такова превъплъщение?!

- Да се връщаме на Олимп! Веднага! – развикала се на подчинените си изплашената Хера.

Тя и войниците ѝ хукнали през глава, представяйки си с ужас какво може да им се случи...

Опасността в лицето на Хера била отстранена, обаче я нямало кошницата с младенеца, която мътните води на Кеброс отнесли надолу. Отчаяната Йо хукнала по брега, плачейки, а Клото викнала подир нея:

- Не бой се Йо! Кошницата е наблизко, в един заблатен ръкав, а на детенцето нищо му няма!

Йо обаче не чула призива на Клото, макар и другите да викали след нея. Продължила, препъвайки се често, да тича по брега.

- Оставете я! Скоро ще го види и ще се успокои! – казала им Клото.
- Да вървим след нея, че да не влезе сама в ледената вода и да се удави! – казала Микена.

Групата забързала ход след разтревожената майка. Скоро я видяли на брега, чупеща ръце; видяли и кошницата по средата на един широк като езеро ръкав, както била предрекла Клото. Микена се втурнала към сестра си и я прегърнала.

- Ще вляза да извадя кошницата! – предложил благородният Силен.
- Невъзможно! – рязко заявила Клото. – Потапянето в ледените води е равносилно на смърт! Друго би било да сме наблизко до нашата пещера, където да те сложим мокър, обледенен и посинял край напаленото огнище; там да те обмажа с топла отвара против измръзване и увия в прясно одрана овча кожа...
- И като изпиеш и кана с греяно вино, си готов спасен! – допълнила я Лахесис.
- Да, ама не! – продължила Клото и се закарала. – Пещерата е далеч и никой да не е посмял да стъпи в река Кеброс.
- Все трябва да има някакъв друг начин? – замислила се Лахесис.
- Че какъв друг начин? – почесал Силен главата си, бръквайки под гуглата.

Разговарящите, вторачени в плаващата на рейд кошница, не забелязали, че зад тях бил поседнал храбрият Сиявуш, който преди малко ги следвал тих и незабележим по брега, а сега ги слушал внимателно и сякаш мислел заедно с тях. Усетили го едва когато рипнал и се шумгнал между близките дървета.

Дали пък Сиявуш не бил изнамерил решението?

Докато вълкът влязъл в гората, ето го че излязъл от нея. Постоял загледан натам и пак се шумгнал, подобно на африкански бумеранг. След миг измежду дърветата изскочил огромен елен-лопатар и хукнал блеейки по поляната, а след него се носел вездесъщият Сиявуш. Двамата играели сякаш на гоненица!

Еленът опитал да завие към гората, но вълкът му преградил пътя. Тогава лопатарят навел ниско глава, широките му рога опрели в снега. Той бил силен и опасен противник, но не и

за опитния Сиявуш. Само с три скока вълкът заобиколил еленовото оръжие и докопал шията на якия тревопасен мъжкар.

– Край с него! – емоционално възкликнал Силен.

Очакваната еленова гибел обаче не се състояла; вълкът обърнал жертвата си към реката и я завлякъл до близката вода, но без да ѝ прекърши гръбнака.

– Какво прави Сиявуш? – учудил се Силен, а също и останалите.

Сякаш за да им отговори, вълкът леко гризнал единия заден бут на елена, но не силно, а колкото последният да усети върховете на острите му зъби. Нямайки друг изход, лопатарят скочил в ледената вода и се понесъл като лодка. Опитал да завие към брега, но притичалият вълк оголил зъби и изръмжал. Така течението отнесло елена точно при заветната кошница, задържана от крайбрежния лед в средата на широкия ръкав.

– Виж го ти, Сиявуш? – почесал се Силен този път и с двете си ръце.

– Умно животно! – сияела Микена, прегръщайки Йо; последната треперела и се молела наума си еленът да спаси детенцето ѝ.

– Сиявуш не е обикновен вълк! Той е превъплъщение на самия бог Зевс, отца на това дете! – обявила Клото; предизвиквайки хлипането на измъчената Йо.

Еленът обаче не предприемал нищо. Тогава вълкът оголил грозно зъби и започнал да вие заплашително, като че ли му говорел: „Вдигни кошницата, иначе знаеш какво те чака!“

Последвали няколко мъчителни мига. А сетне се случило невероятното! Макар всички съсредоточено да гледали какво ще стане, все пак никой от тях не видял и не разбрал как кошницата се озовала закачена на разклонените краища на десния еленов рог! Наистина те видяли, че в един момент еленът завъртял клонатата си глава, обаче как съумял да закачи кошницата на десния си рог?

Усещайки сега благосклонността на страшния си съперник Сиявуш, лопатарят заплавал бързо към спасителния бряг, където вълкът нетърпеливо го очаквал, подтичвайки нервно. Още неизлязъл на брега, Йо грабнала от рога му кошницата, взела от нея малкия си син и го гушнала на гърди под ямурлука си, за да го стопли.

Всички се радвали на мъдрия Сиявуш, подвиквали му благодарни думи, а той се оттеглил на близката дюна, откъдето ги наблюдавал с умни и както им се сторило – засмяни и игриви очи.

Само Клото обърнала внимание на горкия лопатар, който стоял смразен и треперещ на брега и не побягвал. Тя издърпала от торбата си неразделната ѝ мека ленена бохча, разгънала я и я метнала на гърба на премръзналото животно. Ръцете ѝ сръчно разтрили през плата козината му, затопляйки я и попивайки водата в нея. После дръпнала промокрената бохча и освободила с потупване животното, което с удоволствие се понесло в тръс към гората...

* * *

Мистериозното спасение на Божия син от вълка Сиявуш и елена-лопатар се запечатало дълбоко в съзнанието на очевидците. Години наред след това те разказвали преживяното чудо на познати и непознати. Така се родила притчата или легендата за Абу-то-хол (в по-късни времена Авитохол), или „Отецът от древността“.

* * *

Два дни по-късно, вървейки на югоизток, Йо и Микена попаднали в по-топъл климат. Снегът и студът изчезнали, благодарение на което те успели да преминат река Кеброс на един завой, където коритото на реката се разширило, образувайки плитък брод.

На третия ден смелите млади богини прегазили и плиткия проток, през който сладководният Евксински понт се оттичал през Пропонтида и морето на Дардан – в Тракийско море. Оттогава мястото, където кравата Йо стъпила в Анатолия било наречено в нейна чест Кравата, а целия проток – Босфор, или „Кравешки“.

Втора глава

ОТ КЪРМАЧЕСТВОТО НА ДИОНИС/ХОР ДО ЮНОШЕСТВОТО НА БАКХУС И ПЪРВИТЕ МИСТЕРИИ НА ЛИБЕР. УЧРЕДЯВАНЕ В ТРАКИЯ КУЛТА НА БОЖИЯ СИН

1. Прорицателят Музей, син на Хефест и Кабирос, възпитава сина си Евмолп, Аполоновия внук Тамирис, и синовете на Силен – Астрей, Леней, Марон и Фол. Продължение на епоса за Божия син-слънце.

Землището на град Пулпудева. Мегалитният замък на Хефест и сина му Музей върху едно от тепетата. Началото на VII-мо хилядолетие преди Христа.

От пътя, излизащ от древния лес, се появиха два огромни расови коня, черен и дорест, яздени в тръс от Музей, облечен в обработена еленова кожа, без ръкави, и Хиона – в ленен походен хитон. Бяха посетили една от ковачниците на Музеевия баща Хефест, издигната край потаен железен рудник в планината Панагюр.

На зелената морава, спускаща се плавно към река Кабирос, която някои наричаха Кеброс, ездачите успокоиха конете си и забавиха ход. Недалеч по лъката кротко пасяха градските стада, огласяйки цялата мера с напевен хор от безброй хлопки и звънци.

- Е, доволен ли си вече, съпруге мой? – погледна спътника си лъчезарната Хиона. – Носиш на кръста си оръжие, изковано от твоя отец, макар че наскоро сам си изкова подобно в ковачницата горе в нашия замък!
- Да, мила. Налагаше се да взема една от челичените махайри на татко, защото тъмно зло се е появило в човешкия град! Добри хора ми се оплакаха за тормоз от някакви странници, търсейки смирено моята защита! А и аз, знаеш, провиждам какво предстои! Трябва да се намеся и да пресека злите помисли и намерения!
- Отлично познавам твоята дарба, съпруге! Напълно те подкрепям! Влез в ролята си на пастир и водач! Бандитите трябва да бъдат озаптени, за да има мир и животът да тече спокойно, според Божия закон!

Конете умело прецапаха реката през бързоструйния брод. Навлезнаха в Лаута – града на смъртните. Минаха покрай няколко продълговати родови дома от добре измазан плет, покрити със слама, сепарирани за отделните семейства на рода. Пред домовете играеха шумно групички малки деца, зорко наблюдавани отдалеч от техните майки, някои от които полюшваха бебета на гърдите си.

Стигнаха до централната част на човешкия град, чиято архитектура бе различна. Там се издигаха стабилни дървени къщи, на един или два ката, в малките дворчета на които растяха овошки.

Тъкмо приближиха мегдана, когато избухна гълчава, пронизвана от остри викове. Музей пришпори черния си жребец, а Хиона – дорестата си кобила. Веднага съзряха проблема:

край централния градски геран трима яки бандити налагаха някого с дрянските си сопи. Бедният мъж бе паднал по гръб и опитваше да се препазва с ръце от жестоките удари. Една жена, навярно съпругата му, се опитваше да спре главатаря им, но той я блъсна и тя падна, стенойки. Главатарят вдигна високо сопата си над нея.

Точно в този миг бързият жребец на Музей връхлетя върху бандита. Ослепително блесна челичената *махайра* и разполови вдигнатата дрянова сопа, сякаш тя бе някаква крехка пръчица. Музей ловко използва инерцията на тежката *махайра*, завъртя я с плоското ѝ я стовари върху черното лице на главатаря, който тъкмо го беше изгледал накриво. Бандитът се плъсна по очи в праха. От силния удар бе изпаднал в несвяст.

Помощниците му, изненадани, стояха парализирани, все още държейки тоягите си.

- Ако не пуснете дряновиците, считам го за бунт и главите ви вземам на мига! – изкрещя бесен Музей, а в мускулестата му ръка, свикнала не само с тежкия ковашки чук, *махайрата* светкавично описа кръг, свистейки тънко. – Как си позволявате, мизерни долни и ниски твари, да мародерствате в града на моя баща Хефест, ковачът на боговете?!
- Милост, сине на великия Хефест! Виновни сме! Смирено молим за прошка! – пузнаха скоростно бандитите своите тояги и коленичиха, навеждайки покорно глави.

Макар и постфактум, появили се градските пазванти, въоръжени с къси копия.

- Вържете тези тримата и ги затворете в Капана. Утре заран ще ги съдя! – разпореди се Музей.
- Веднага, господарю! – отвърна високият главен пазвант, който вече усукваше въже около китките на единия престъпник. – А пострадалия мъж и жената?
- Нека ги види Добри Лечителят, а утре заран и те да се явят в моя съд, за разпит!
- Ще бъде сторено, господарю! – поклони се главният пазвант.

След кратък галоп Музей и Фиона стигнаха подножието на царското тепе и потеглиха бавно нагоре по пътя към непристъпния семеен замък. От горичката, покриваща склона, се чува детски гласове.

- Това са момчетата. – каза Хиона и се провикна. – Евмолпе! Деца! Елате на пътя при нас!
- Идваме! Чакайте ни! – чу се звънко-напевният глас на Евмолп.

След малко детската тайфа изскочи от храсталака на пътя. Единият от синовете на Силен – Фол – носеше нещо, а другите го следваха възбудени.

- Мамо, татко, вижте какво намерихме! – Евмолп посочи Фол.
- Фол хвана една гугутка! – рече брат му Ленеи.
- Не я е хванал, взе я от земята. Малка е, не може да лети добре! – обясни Тамирис.

Хиона ги огледа с добри, любящи очи:

- Успокойте се деца! Покажи ни, Фол, тази гугутка!

- Ето я, сърцето ѝ тупа ли, тупа! – разтвори длани Фол, като все пак държеше за краката бялата птица, която изпърха с криле, усетила разхлабването на неговата хватка.
- Веднага да върнете младата гълъбица там, където я намерихте! – строго каза Музей.
- Знаете ли, че това е свещената птица на богиня Персефона! Не бива да се пипа дори!
- Поставете я на клона на дървото, под което беше паднала! – допълни го Хиона.

Евмолп и останалите деца се обърнаха към Фол.

- Ще я върнем, нали Фол? – изгледа го Евмолп.
- Разбира се! – ухили се Фол. – Не бива да обиждаме милата ни баба Персефона.

Тайфата хукна обратно в горичката, за да свърши доброто дело.

- И момчета, чакам ви в замъка! Ще има продължение на историята за Божия син! – провикна се Музей след тях.

* * *

Огромната зала ухаеше на свежо дърво заради красивата нова дъбова маса и столове, ала седнеш ли там, друго ухание надделява. От разтворените пергаментови страници на дебелия кожена книга, посветена на Божия син, изпълзяваше натрапливият мирис на минералното мастило, приготвено лично от Музей, с което той прилежно бе написал този епос – трогателен отначало и героичен в средата и края му.

Щом влезе в залата детската тайфа утихна, настройвайки се за упражненията на ума, както бе казал веднъж учителят им Музей. Обаче „кошерът“ отново забръмча, когато той свали от колана си и закачи на стената златната кания с челичената *махайра*, чиято сребърна дръжка бе увенчана с главата на сокол. Та бива ли един бахар, както наричат певците на словото, да се разхожда с *махайра* на бедрото?

- Тате, ти имаш нова махайра! – забеляза възхитен Евмолп.
- Не е нова. Кована е от дядо ти Хефест преди повече от двеста години! – отвърна Музей. В гласа му се усети нотка на гордост.
- Преди двеста години, ама блести като нова! – възкликна Марон, единият от синовете на Силен.
- Блести, защото не е от бронз, а от оня непобедим метал адамас, чиято тайна знаят неколцина! – важно поясни хитрият Тамирис.
- Вярно е! – съгласи се Музей. – Тази тайна дава голямо предимство в битка; тук бронзовите оръжия и брони са безпомощни. Много отдавна нашата всеобща богиня-майка Гея е посветила в това знание пралядо ни Кронос, а той го предал на внуците си Дионис, Хермес и Хефест. Последният, моят баща, на свой ред изучи мен и братята ми Кабири как да добиваме желязната руда; как да строим пещи с по-силен огън, за да я стопим; как да ковим и закалим получения метал.
- Това е тайната на Кабирите, скрита в мистериите на вашия род! – вметна Тамирис.
- Браво момчето ми, много точно казано! – засмя се Музей. – Мистериите на Кабирите са почитани на трето място след мистериите на Дионис и тези на Деметра.

- Твоят баща се е казвал Хефест, странно име? – продължи озадачен Тамирис.
- Не е странно! Хефест или по-точно Ге-Вест има смисъл; означава „вещ в тайните на Гея, земята“. Моят баща познаваше различни руди. Намираще ги, изкопаваше ги и извличаше метали от тях. Както казах, той изучи мен и братята ми на този ценен занаят.
- Тате, а тази кръв на канията и тя ли е отпреди двеста години? – посочи Евмолп няколко яркочервени капки, открояващи се в горната част на златната кания.
- Глупости! Това е съвсем прясна кръв! – каза категорично Астрей, друг от синовете на Силен.
- Да, да, тази кръв е от днес,... – призна Музей, желаейки да продължи.
- Уби ли някого? – прекъсна го прелюбопитният Тамирис.
- Не, не, за бога! – тросна се Музей. – Ударих с плоското на махайрата главатаря на бандитите, който биеше с тояга един от човеците и жена му долу в града! Тъй усмирих набързо тримата злодеи!
- И какво ще стане с тях? – включи се в разговора и малкият Фол.
- Сега са затворени в Капана, на гладен режим, а утре ще ги съдя. Мисля да ги прокудя от града, но дамгосани с печата на позора, за да предпазя хората там, където те възнамеряват да отидат.
- Тате, все искам да те питам нещо...? Сегашният разговор ме подсети. – каза Евмолп. – Нали когато някой бъде убит или умре от старост, душата му напуска тялото и отлита на небето? Какво става после?
- О, това е сериозна тема, сине, но аз мога накратко да ви посветя в нея, защото вие сте умни деца и заслужавате това знание! – засмя се доволен Музей. – Душата, наричана Пси, е малка частица, фина искра от Твореца на Всемира, въплътена в тялото на всеки от нас...
- Искра, като искрите на огъня в огнището? – вметна Тамирис.
- Да, нещо като огнена искра, слънчев или звезден лъч! – продължи Музей, като почука по масата. – Това дърво или дяланите камъни в стените на замъка, както и нашето тяло: те могат да бъдат видени и пипнати. Ала душата е толкова фина: нито да я видиш, нито да я почувстваш, камо ли да я пипнеш. Обаче тя е в нас и води тялото ни според законите на Твореца... И когато настъпи смъртта на тялото, душата Ка го напуска, защото не може да съществува в мъртво тяло, обаче кръжи над него, свързана с тънка и невидима, но здрава нишка. Тази нишка се скъсва чак на четиридесетия ден след смъртта. Едва тогава освободената от тялото душа, която старите жреци зовяха Саху, отлита волно нагоре към Селенията небесни, достигайки до Палатите на Сътворението, в които душите се подреждат и образуват големи форми, подобни на гроздови чепки. Там Творецът ги пречиства от натрупаните в земния свят впечатления и спомени, за да не помнят нищо от предния си живот, след което ги връща обратно на земята в новородени тела. Ясно е, че душите, бидейки частици от Твореца, са вечни и свършени, а телата – тленни и кратковременни.
- Аз пък се чудя... – вмъкна се в разговора Ленеи. – Защо нашите дядовци и баби, майки и бащи, живеят по хиляда години, а пък човеците долу в града едва изкарват по сто? И сякаш се отличават от нас, но по какво, не мога точно да кажа!

- Аз също мисля, че смъртните са различни от нас! – подкрепи го Тамирис.
- Така е и ще ви кажа защо! – засмя се отново доволният Музей. – Нашите прамайка и праотец Гея и Уран са живели, никой не може да каже колко, но по мои сметки повече от десет хиляди години. Техните деца титаните – по около пет-шест хиляди години. Децата на титаните – нашите дядовци и бащи – по две-три хиляди години, а нашето поколение, навярно и вашето, изглежда ще достигне възраст до хиляда години. Чичо ми Хермес ми е разправял, че душата забулва тялото в невидими ефирни обвивки. Но с времето те неумолимо намаляват. Първоначално са били дванадесет, сетне десет, а сега осем. При хората те са между пет-шест, а при някои по диви хора – три-четири.
- Значи душата подхранва дълговечността на тялото, ала за толкова хиляди години силата на душите е отслабнала? Тъй ли е тате? – попита Евмолп.
- Точно тъй! Силата на душите постепенно отслабва. Оттам намаляват ефирните обвивки на тялото. – съгласи се Музей.
- А защо става така? – промълви замислен Марон.
- Не знам точно. Хермес говореше, че не бива да се сродяваме с хората. Но не само това. В обществото ни, изградено от родове и семейства, трябва да живеем праведно, спазвайки законите на своя създател Твореца; те са съчинени за нас и за нашето добро. Безкористната ни любов към Твореца и почитането на предците ни действа позитивно на душата и я зарежда; иначе тя полека-лека отслабва, изтощава се. Ако не почитаме с много любов Духовете-медиатори, или не дай боже се отречем от тях, как те да продължат да посредничат и да препращат душите при техния дълъг път към Твореца и обратно в тяхното вечно циклично обновление?
- Провиждаш ли, учителю, че някога в бъдещето нашата цивилизация може да угасне? – озадачен бе Тамирис.
- Да, за съжаление: провиждам именно това! То ще се случи след девет хиляди и петстотин години! – въздъхна Музей. – Ние, божествените потомци, които се наричаме безсмъртни, ще сме се претопили отдавна в множеството на смъртните. А глупавите хора сами ще се обрекат на гибел, не спазвайки заветите им Божествен Закон, отричайки се от вярата и почитта към Създателя, събаряйки Светите Храмове и отдавайки се на безбожие, скверност и грех. Хората ще забравят, че имат духовна същност. Ще се опияняват от временното и тленното, за да изгубят вечното и нетленното. Те ще издигнат в култ материята, богатството, парите, разкоша и всички произтичащи от тях пороци. Вместо истината, любовта, творчеството и градивността, хората ще почитат лъжата, завистта, омразата и ненавистта. Човешката цивилизация ще бъде разкъсвана от безброй конфликти, войни, заразни болести, изстребление и смърт... А Творецът не желае да приема души на хора, отдали се на насилие – изгубени, блуждаещи души... Тогава Духовете-медиатори ще са принудени да прекъснат връзката на хората с Небето, оставяйки им само по две или три етерни обвивки, колкото да могат да живеят в стада, подобно на животните... И тогава Творецът ще трябва пак да слезе тук долу, на земята, да се омърси в материята и отново да създаде други същества, които да започнат всичко отначало в пореден

следващ цикъл на живота. И дано този негов следващ опит към съвършенство да бъде по-успешен от предишния, с който е създал нас ...

Настъпи тишина. Музей интуитивно усети как умовете на момчетата смилат полученото в състоялия се съкровен диспут знание. Изпита блаженството на пастира. Бе посял вълшебните семена, които щяха да породят сияйния плод на Вечната Истина.

2. Неизбежната среща с грифоните край златоносната река Скамандър. Къпането в пещерата на Евите. Приказният пазар в Тарс. Раздяла със спътниците в Угарит.

От Анатолия до Сирия. По крайбрежния път на юг през Троада-Илиуса, Евес, Тарс, Угарит. Краят на X-то хилядолетие преди Христа.

АНАТОЛИЯ В IX-VII ХИЛЯДОЛЕТИЕ ПР. ХР.

И така деца, нека продължим чудната история за Божия син...

Бяхме стигнали дотам, където смелите млади богини, сестрите Йо и Микена, прегазили протока Босфор или „Кравешки“, наречен с такова име защото някога Йо се била превъплътила в красива бяла крава...

* * *

Сестрите поели по крайбрежния път. За да пестят сили, си разменяли от време на време бебето, което било едричко, макар и седмаче. Ту го слагали добре завито в кошницата, ту го гушвали в пазвите си, под дебелиите овчи кожуси, за да го топлят.

- Кое ли е това море? – попитала Йо, взирайки се в трептящите мраморни води.
- Хелес-понт. – уверено отговорила Микена.
- Как разбра? – погледнала я Йо озадачено.
- Бяхме в пещерата на връх Сутка, когато Клото разказа една удивителна история. Ти обаче бе заспала, уморена от тежкия път.
- Сподели с мен тази история, любопитно ми е! – помолила Йо сестра си.
- Това се случило в Беотия, не много отдавна. – започнала Микена. – Една пролет житото не поникнало. Пустите ниви предвещавали глад. И тъй като семето за посев явно било пострадало в царските хамбари, народът поискал от царя Атамант да принесе в жертва сина си Фрикс и дъщеря си Хела, та дано се умиловичат боговете. Царицата Нефела обаче предварила този отчаян акт и успяла да спаси децата си. Тайно ги качила на лек и бърз кораб, с екипаж от опитни моряци. Трябвало да стигнат в Колхида, при цар Еет, син на Хелиос. Еет владеел магическото знание, защото умее да чете древните книги, изписани с божественото писмо.
- Виж ти! Колко ли книги е имал мъдрият Еет? – зачудила се Йо.
- Колко да е имал...; книгите били голяма ценност и трудно се намирали. – отвърнала Микена и продължила. – Та, на царица Нефела е била известна тази слабост на Колхидския цар Еет, затова тя връчила на децата си един много скъп дар за него – руна или книга, изработена от златни ламини.
- Казваш, че страниците на тази книга, вместо от кожа са били направени от злато?
- Да, върху тези тънки златни ламини руните или буквите били релефни, а имало и образи. Тези руни нанесъл Хермес, ученият на боговете, като записал ценни рецепти с лечебни и отровни билки.
- Нашият Хермес, който ни помогна да се спасим от злия Арес?
- Да, точно той! Хермес е много талантлив: събрал е цялото знание, постигнато от отците и дедите ни, и го подредил, като е съставил четиридесет и две книги, от които само медицинските са шест. Нарекъл е своя труд „Душата на Ра“, от който да черпят мъдрост следващите поколения. И тъй като папирусът и пергаментът са нетрайни, той умно е решил да ползва злато, което не се бои от времето.
- И какво станало после? – нетърпеливо подканила Йо сестра си.
- Какво е станало? Станало това, че царица Нефела била преценила добре своя дар. Защото когато стигнали в Колхида и Фрикс предал златното руно или книга на цар Еет, царят веднага запрелиствал страниците с огромно любопитство, забравяйки за

всичко около него. Тогава неговият писар му напомнил, че трябва да се разпорежи какво да правят с младия чужденец. Еет наредил добре да се погрижат за почетния гост, с който ще разговаря подробно на следния ден. И изчезнал в покоите си, носейки книгата с треперещи ръце.

- Значи книгата го е обладала с написаното в нея?
- Направо го е превзела! Цялата нощ царят прекарал с новата си придобивка, а на другия ден поръчал на личния си знахар какви билки да му донесе и какви отвари да забърка. Тогава чак повикал Фрикс, за да разбере целта на неговата визита. Разказвайки за сполетялото го нещастие, Фрикс признал, че е беглец от своята родина и че търси убежище. Научавайки за премеждията му, Еет прегърнал сърдечно младежа като свой роден син. Успокоил го, че може да остане колкото време поиска и че никой не ще смее да го преследва, докато е под негова закрила... Минали години, Фрикс възмъжал и тогава получил ръката на по-голямата Еетова дъщеря Халкиопа, която трябвало да роди престолонаследника на Колхида. А по-малката си дъщеря Медея Еет въвел в магическото знание; подготвял я да поеме жреческите дела на царството. Медея усвоила древното писмо, станала пазител на бащината библиотека и добър лечител.
- Почакай, мила сестро! Нищо не споменаваш за Хела; къде се изгуби тя? – попитала Йо.
- Сега ще ти кажа и за Хела! – засмяла се Микена. – Още по средата на пътуването им, като всяко добро момиче, Хела се затъжила за своята майка. Помолила брат си Фрикс да я остави на тракийския бряг, той е ей-там отсреща в далечината. Фрикс се съгласил, с условие да вземе един от моряците за свой спътник. Тя си избрала млад мъж на име Стикъл, красив и благороден. Когато слезли на брега, местните хора нарекли това море Хелес-понт или „Морето на Хела“; дотогава то и без това си нямало име. Сетне Хела и Стикъл тръгнали да дирят късмета си из Тракия, „Земята на козлите“, докато накрая стигнали в планинския масив Пан Гея – царството на непобедимите траки-сатири.
- Там, откъдето дойдохме ние с теб?
- Да. Ти роди божия син Дионис в западната част на Пан Гея – върха Сутка или Ниса. А Хела или Гела, заедно с приятеля си Стикъл, се установили в средната част, между ридовете Карлък и Перелик. Това ми каза старата мойра Клото. Каза ми също, че след твоето раждане, заради голямата важност на това събитие, планинският масив Пан Гея ще промени името си на Рода или Родоп... Та, под рида Карлък, в подножието на връх Турла, Гела и Стикъл си построили дом, народили си деца. Тяхното трудолюбие, находчивост и добрина привлекли околните планинци, които се заселили покрай тях, настроили си къщи и заживели заедно, а селището нарекли Гела, на името на неговата основателка. И, както казах, първоначално Гела била намислила да се върне при майка си Нефела. Но като поживяла в прекрасната планина на сатирите, заобиколена от децата си, тя променила намерението си – решила да повика своята майка при себе си. Изпратила с тази цел верен човек в Беотия, обаче, когато се върнал, той съобщил, че за жалост Нефела е починала от тревоги за милите си рожби Хела и Фрикс, защото дълго време нямала никаква вест за тях...

В този миг бебето в кошницата проплакало.

- Сигурно е гладен, мъничкият ми! – разтревожила се Йо.
- Ами да! Хем да седнем да починем, пък ти да си го накърмиш! – приседнала Микена на една зелена туфа.
- Вече суче като хората! – радвала се Йо на апетита на сина си.
- Браво! Юнак ще стане! – грейнало лицето на Микена. – Бях се уплашила първия и втория ден, когато той само спеше, а ти го будеше и му слагаше в устата капки кърма с кутрето си.
- Тъй ме научи опитната акушерка Клото. Вечно ще ѝ бъда благодарна!
- Велики са трите мойри: велики като дават живот, вещи като дават прорицания!

Бебето се заситило с топлото и вкусно майчино мляко, след което сънят пак почнал да го бори. Сега главната му задача била да расте. Добре, че на южния бряг на Хелеспонта не било толкова студено, колкото по върховете на Пангейските планини. Гушвайки сина си, Йо отново поела по крайбрежния път. Микена я последвала, хвърляйки бегъл поглед назад. Преследвачът Арес явно бил изостанал, но все пак трябвало да са предпазливи.

Така, след няколко дни преход, сестрите достигнали до началото на тесния пролив Дарданели, свързващ голямото Тракийско море с малкия Хелеспонт. Пред тях се разкрил широк морски простор, разнообразен с острови, най-близо от които Имброс, а зад него Самотраки и Лемнос. Тук обаче пътят, преграден от обширно езеро, свил навътре към сушата. Водата била дълбока, брод нямало. Тъкмо се чудели колко трябва да заобиколят, когато се чули звънчета и блееене; иззад недалечния храсталак изпъплило козе стадо, а след него, тътрейки дълга сопа, се появило и козарчето.

- Здравей момче! – приветливо извикала Йо. – Много ли обикаля тоя път? Искаме пак да хванем край морето.
- Колагере, булки хубави! – отвърнало дружелюбно козарчето. – Ей-там горе е началото на езерото Стомалимни, където се вливат в едно Скамандър и Симоис. Там има здрав дървен мост, по който можете да минете, за да слезете пак на морския път.
- А да ти се намира малко сиренце? – примолила се ласкаво Микена. – От сума дни нищо не сме туряли в уста!
- То излишно нямам, за да го щавам случайно срещнати, ама ще ви дам моята бучка и последния ми коматец за днешния ден! – изчервило се козарчето, озарено от красивите очи на Микена.
- А ти ял ли си? – забезпокоила се Йо.
- А, одеве хапнах. Все ще изкарам някак до вечерта... Пък вие имате и бебе; по-важни сте от мен.
- Сполай ти, мило момче, как те викат! – попитала Микена.
- Геро съм аз, от селището на грифоните.
- Ай! Това да не са страшните грифони, за които ни предупреди Прометей? – прехапала устни Йо.

- Вярно е! Не бива да ходите там! Господарите-грифони не пускат никого нагоре по двете реки, защото те са пълни със злато! Дъното им е покрито не с пясък и камъни, а със златинки и слитъци – ей-толкоз големи! – показал им с юмрук Геро.
- Притрябвало ни е тяхното злато!... А кои са тези господари? – любопитствала Микена.
- Скамандър и Симоис, а сега е дошъл при тях брат им Стримон чак от далечния край на Тракия.
- Значи те са взели имената на реките? – заключила Микена.
- Не, обратно! Реките нямали имена, а били наречени по имената на господарите.
- И тези тримата братя се превръщат в грифони, лъвове-орли?!
- Истината е, че когато се появи някой мераклия да нагребете злато от реката, господарите обличат своите страшни костюми, въоръжават се и така прогонват всякакви натрапници.
- Ей че интересно! Искате ми се да ги видя тези смъртоносни грифони?! – Микена погледнала Йо умолително.
- Не може! – сопнала ѝ се Йо.
- Само да ги зърна с крайчеца на очето си! Съвсем мъничко!
- Сестро! – скарала ѝ се Йо. – Забрави ли що ни рече Прометей? Да избегнем срещата с опасните грифони. Той явно е провидял нещо лошо, което би могло да стане. Със зла умисъл, или случайно, има ли значение. Не забравяй, че ние носим голяма отговорност – божия син, по-доброто бъдеще на този свят!
- Добре, скъпа сестро, права си! Ще следваме пътя си, който съдбата ни е орисала! – примирила се неохотно Микена.

Сестрите хапнали на крак, защото храната не била много, но пък козето сирене и хлябът им се сторили вкусни като мана небесна. Щом усетили прилив на сила, отново хванали пътя. Чакали ги още нелеки дни.

Тъкмо достигнали дървения мост, към който ги бе упътил Геро, трябвало да спрат уплашени, защото страшен грохот, съпроводен от прашна вихрушка, се задал по десния бряг на реката, спускаща се край града. Току пред тях по моста изтопуркали трима уплашени ездачи, здраво стискащи малки, но очевидно тежки кожени дисаги. Тъкмо преминали отвъд, когато на моста изскочили три огромни грифона: крилати лъвове, но с орлови глави и клюнове, и святащи очи. Те внезапно се изправили на задните си лапи и тогава се видяло, че това били хора, облечени в костюми от лъвска кожа и орлови пера. Без да се бави, първият човек-грифон бързо завъртял над главата си тънко въже с привързани към него тежести и го метнал след бегълците.

- Падна, улових го! – извикал радостно ласометачът.
- Браво, да идем да ги пипнем! – отзовали се двамината му другари.

Йо и Микена последвали възбудените от схватката мъже, не за друго, а защото това бил единственият път към морето. Разбира се, Микена била запленена, както винаги, от гложещото я любопитство. Очите ѝ се взирали напред, за да видят какво се е случило. И ето грифоните се задали насреща им, водейки вързаните бегълци. След няколко мига се

оказали лице в лице, но главният грифон проявил пак своята войнственост, грубоватост и нелюбезност.

- Тези жени откъде се взеха? Сигурно са гребнали в реката от нашето злато!
- Да ги претърсим! – съгласил се вторият грифон.
- Ние идем от Тракия. Прецапахме Босфора и вървим на юг по крайбрежния път. Там срещнахме козарчето ви Геро. – кротко отвърнала Йо.
- Не сме ходили нагоре към града ви, нито пък ни е нужно вашето злато! – зяпнала ги Микена с присъщата ѝ дързост.
- А-а, пред нас такива хитринки не минават! – казал неодобрително вторият.
- Ще ви науча аз вас! – повишил тон първият.

И докато сестрите се усетят, той светкавично замахнал с камшика си. Йо разбрала, че ще я сполети камшичен удар, но не помръднала, запазвайки гордата си осанка. В този миг нечия ръка хванала камшика, благодарение на което коженият му ремък изсвистял встрани от богинята. Това била десницата на третия грифон.

- Спри Скамандре! И ти, Симоисе! – извикал третият грифон. – В Тракия много се говори за тези жени. Едната е Йо, наричаема още Изис, а другата е сестра ѝ...
- Аз съм Микена! – потвърдила девойката.
- Да, Микена, тъй беше. – повторил името ѝ третият грифон.
- И що са дирили тези моми в Тракия, Стримоне? – попитал Скамандър.
- Ходили са в главното светилище, при мойрите! – отговорил Стримон.
- При мойрите? Сигурно са ги питали за бъдещето? – рекъл Скамандър.
- Клото, Лахезис и Атропа ми помогнаха да родя последния син на Зевс – най-важния от всичките му синове, наследникът на неговия трон!
- А Хермес, Аполон и Силен с неговите сатири избиха отряда на Арес и ни спасиха от сигурна смърт! – допълнила я Микена. – За жалост Арес оцеля! Проклетникът върви неуморно по дирите ни, без да го знаем къде е и кога ще ни изненада!
- Хубаво, ама в кошницата дето я криеш отзаде си, какво криеш? – сменил Симоес посоката на разговора, поглеждайки недоверчиво към Йо.
- Пазя си бебето от невъздържания камшик на Скамандър! Ето вижте малкия Дионис, сина на Зевс и бъдещия господар на света, както предрекоха мойрите! – рекла гордо Йо и показала детето на грифоните.
- Хубавец е! Бая е наедрял за няколко дни! – усмихнал се приветливо Стримон. – Моля да ни извините за това глупаво спречкване, но сме притеснени от честите набези на алчни чужденци.
- Дионис днес направи десетия си ден; така или иначе расте красиво и едро дете! – отвърнала щастливата майка. – Е, ще ни пуснете ли сега, че дълъг път ни чака?
- Не само ще ви пуснем! – сменил тона си Скамандър, щом разбрал с какви важни богини си има работа. – Вие вървете, а аз ще пратя след вас няколко конници, верни мои хора, които скоро ще ви настигнат! Хем да ви съпроводят, догдето поискате, хем ще доведат две оседлани кобили и за вас, та да достигнете по-бързо до вашето назначение.
- О-о, много сме ви благодарни! – Йо озарила със сиянието си тримата братя.

- Заповядайте и малък дар от нас, заради преживяното неудобство! – Стримон подал на Микена тежката си кесия.
- От реката ли са тези слитъци? – Микена повдигнала полата си и изсипала кесията в нея. – Има колкото грахови зърна, но има и едри като яйца! Най-различни форми! А защо светлеят така – златото не е ли по-оранжево?
- Светлеят, защото това е електрум – природна сплав от злато и сребро! – обяснил Скамандър.
- Доста пленителна е вашата сплав! Благодарим за прекрасния дар! – рекла Йо. – Не случайно идват тук авантюристи и аз се чудя как се справяте с тях?
- Не ни е лесно, ала се преборваме с тях засега! – наперено отговорил Симоис.
- Е, сбогом, смели мъже-грифони! – сбогувала се Йо.
- Сполай ви и лек път! – отвърнал вместо тримата Стримон.

* * *

Така Инаховите дъщери се разделили най-приятелски със страшните грифони. Скоро след това двете сестри възседнали доведените им кобили и се радвали на компанията на четирима смели конници-кавалери, които щедро споделяли с тях храната и виното си. Пътуването станало по-сигурно, и хем лесно и приятно.

Така, ден след ден, неусетно стигнали до една красива зелена долина. Нямало как да не спрат за отдых, да се напият с вода от бистрия извор. Конете им също били жадни и уморени, само че съчетали своята почивка с лакома паща из сочната ливада.

Докато заедно отмаряли върху меките постелки, осигурени от любезните кавалери, изведнъж несврътливата и любопитна Микена скочила и се изкатерила по ръбестите скали на близкото възвишение. Изчезнала между камъните, но пак се появила, ухилена до уши.

- Ела Йо, да видиш какво намерих тук!
- Ех, сестро! Нямах мира! Какво има пак!
- Ела, ела! Трябва да видиш с очите си, с думи трудно се описва.
- Добре лудетино, идвам! – надигнала се неохотно Йо от своята постеля.

Микена била открила пещера с езеро в нея. Изпаренията, излитащи от входа, миришели на сяр, а водата се оказала топла, тъкмо за къпане. Младите жени, чиято последна баня се била случила преди доста дни в пещерата на мойрите, се спогледали щастливо. А топлата вода позволявала да бъде изкъпан дори младенецът.

За миг одеждите били свалени и голите тела блажено се отпуснали в прегръдката на възшебния минерален извор.

- Водата е синя, светло-синя, не е ли странно? – изрекла лениво Микена, отпусната и омаломощена.
- По-скоро е изумрудена, синьо-зелена! Което се дължи на скалното дъно, измито от бликащата вода. – отвърнала Йо, като същевременно държала детето с лявата си ръка, обливайки с десница главичката му.

- Нима ще отречеш, сестро, че това място е божествено? – попитала Микена.
- Божествено е, да! Мисля да го назова „Пещерата на Зевс“. – казала Йо.
- Вярно! – засияла Микена. – Твоят Зевс имаше точно такива очи – изумрудени!
- Тъй беше! Той сега ни пази отгоре, грижи се постоянно за нас! – замислила се Йо.
- Вярно! – повторила Микена. – Както си лежахме спокойно оде, и хоп, някаква невидима сила ме вдигна и довлече при тези скали и видях пещерата!

Езерото в „Пещерата на Зевс“, в резервата Мили парк, край античния град Ефес и град Кушадаси, Турция.

Освежени от банята, жените станали още по-красиви – с порозовели лица и бухнали медно-блестящи коси.

- Не сте се любовали на голотата ни, нали? Не сте ни наблюдавали тайно? – Микена хитро изгледала четиримата мъже.
- Не, разбира се! Това не е достойно! – възнегодувал единият от тях.
- Е, оттук мярнахме за миг красивите силуети на две Еви, но това бе не нарочно, а по волята на съдбата! – засмял се другият.
- Нищо особено не е станало. Затова пък местността ще се запомни като Мястото на Евите, или Евес. – отбелязала Йо. – А вие няма ли да се изкъпете?

- Невъзможно! – отвърнал водачът на групата. – Ние имаме свещена мисия: да ви отведем до града Библос, където ще бъдете под закрилата на местния цар Адонис, защото той ненавижда проклетия Арес. Това ни наредиха тримата грифони. Особено Стримон, на който се заклех да ви опазя!
- Спокойно, ще се топнем на връщане, след като сме ви предали в сигурни ръце! – казал четвъртият спътник.
- Прави са, Йо! – обадила се, този път трезво, Микена. – Представи си, че се отпуснат в приятното топло езеро и тъкмо тогава се появи подлият Арес?
- Да! – съгласила се Йо. – Освен това не бива да се бавим, за да не загубим преднината си пред нашия преследвач. Тъй ме посъветва Прометей. А при предишното ни идване в Библос, Адонис ни прие много радушно, така че аз наистина ще се чувствам спокойна в неговия дворец.

Щом постигнали единно мнение, всички в групата бързо се приготвили и продължили по южния крайморски път.

* * *

Преход след преход, ден след ден, след което групата се спуснала от склона на „Планината на Небесния бик“ – Таурус – в просторната долина и широкия залив на града Тарс. Този град бил прочут с пазара си, чиито сергии плътно обгръщали кея на пристанището. Тук именно се предлагало обилното производство на Едемските градини: зърно от лимец и питки от лимец, семе от фий, плодове, мляко, кожи, вълна, платове, шапки, цървули и какво ли още не.

Пътят ги извел тъкмо на пазара, където могли да попълнят изчерпаните си хранителни припаси. Пъргавата Микена припкала от сергия на сергия, а Йо и трима от мъжете я следвали, докато четвъртият пазел конете.

- Гледай Йо, какви невероятни златисти плодове! – извикала Микена.
- И много сочни! Това са персики, които божественият земеделец Кронос, когото тук зоват Енлил, сътвори и посвети на внучката си Персефона, позната в Египет като Нефтида. – обяснила Йо.
- А тези какви са? – грабнала Микена друг – яркочервен плод – от същата сергия.
- Това са абалки! Греят като божественото око на слънцето! – отвърнала Йо.
- Ще вземем и от двата плода, нали сестро? Имаме с какво да платим!
- Да мила, ще си купим и персики, и абалки!

Неусетно напълнили дисагите на два от конете с плодове, хлебни питки, мляко, като двете сестри си харесали и по една кожена шапка, а Йо взела за бебето топло вълнено одеалце на червени и зелени квадрати. Мъжете, освен с храна, се снабдили с красиво изработени бронзови ножове от един майстор-ковач, който бил изложил примамливо стоката си в края на пазара.

- Господарке Йо, а вие защо не отидете в Едема при вашия свекър Енлил? – попитал единият придружител. – От Тарс до Светилището на Енлил е съвсем близо! Иначе чак до Египет има да биете много път!
- Знам, но свекър ми, бащата на Зевс, е много стар вече и не ще може да ме закриля от жестокия Арес, който, освен другото, му е внук! – отвърнала Йо.
- Как така? – възкликнал другият придружител. – Та Енлил, когото величаят като Ра, господарят на Двата хоризонта, е върховен съдия на боговете. При него идват всички с огромна почит и той разрешава най-тежките съдебни спорове!
- Вярно е, добри момци мои и аз ви благодаря за вниманието и загрижеността, обаче Прометей, прорицателят, ми предрече, че Египет е единственото място, където ще намеря спасение за детето ми и мен от упорития Арес! – усмихнала се Йо.
- Е, щом Прометей ти е казал това, ние не бива да се месим в твоята съдба, за да не сторим непоправим грях! – извинително промълвил третият придружител и се обърнал към останалите. – Нали, дружина?
- Тъй-тъй! Правилно! – съгласили се младите мъже. – Трябва да внимаваме да не разбъркаме тънките, но здрави нишки, които са ни предопределени от съдбата!

Прекарали нощта в един от хановите на Тарс и много рано сутринта продължили на юг. След няколко прехода стигнали до друг известен град – Угарит, – където Йо и Микена решили да освободят верните си спътници. Разбрали, първо, че Библос никак не е далеч, и второ, че царете оттук-насетне по техния маршрут са открити противници на Арес и негласни на Сет...

3. Отново в Библос. Неочаквани прежеждия и криене от всички. Отпътуване към Египет със спасителния кораб на Аполон.

В Древен Левант. Град Библос.

Библоският цар Адонис, наричан още Малкандър, бил плод от кръвосмешение между царя на остров Кипър Кинир и дъщеря му Мира. Когато пораснал, Адонис се прочул с хубостта си: от юношеските му години до зряла мъжка възраст неговата красота привличала силно най-прочутите с хубостта си богини.

След убийството на Озирис, търсейки неговия ковчег, бременната Изида и придружителката ѝ Нефтида посетили град Библос, където се срещнали със същия цар Адонис. Там Нефтида и Адонис се харесали съвсем несприинудено, като впоследствие имали прикрити взаимоотношения. Изида не знаела за това, защото по същото време тя, бягайки в Тракия от Арес, родила в Родопите божия син Дионис.

Но и друга богиня била привлечена по това време от красотата на Адонис: Афродита, наричана още Ишар или Астарта.

Когато се разбрало, че венчавката на Арес и Йо е провалена, защото Йо била тайно забременяла от Зевс, Хера, за да запази доколкото е възможно авторитета на сина си Арес, уредила женитбата му именно с богинята на любовта Афродита. Божественият порядък сякаш бил възстановен, но уви, Арес отново се провалил на любовното поприще. Вместо да окаже нужното внимание на втората си красива съпруга, той се впуснал в нови битки и приключения. Тогава Афродита, почувствала се самотна, открила, че е влюбена в прочулия се Адонис и започнала да го ухажва. Даже се преместила на остров Кипър, за да е близо до Библос. Арес, разбира се научил за изневяратата на жена си. Дошло му в повече – за втори път. И той си наумил да отмъсти на Адонис при удобен случай.

Между другото, при преследването на Йо и Микена, Арес, без да знае, ги изпреварил, когато те ношували в Тарс. Пътувайки сам на силен жребец и с малко почивки, той пристигнал в град Библос цели четири дни преди двете богини. Богът на войната бил харесван от войнствения принц Гладис, затова го приели с почит в царския дом на Библос. По молба на принца, баща му Адонис веднага организирал царски лов за едри диви прасета, които се въдели в тъдявашната гора.

Ловците се разделили на две групи: Арес и Гладис застанали на пусия с приготвени копия и лъкове, а Адонис с няколко другари, водещи обучени ловни кучета, трябвало да подгонят плячката към пусията. Обаче нещата някак се объркали. Един огромен колкото бивол глиган изскочил внезапно и спрял за миг точно пред пусията. Гладис, изненадан, не успял да реагира толкова бързо, но Арес все пак смогнал да метне едно от малките си копия, което се забило в десния заден хълбок на глигана.

Разлютен от болката, глиганът хукнал да бяга назад, към гончиите. Гората се разтресла, а дърветата се разклатили, белязвайки пътя на свирепото и зло животно. Виждайки идващата бързо опасност, гончиите се разбягали панически във всички посоки. Адонис обаче останал сам и вцепенен от ужас. След миг глиганът забил огромните си бивни в него, влачейки дълго време безжизненото му тяло.

Окуражавайки се взаимно, ловците заградили раненото животно и го довършили с дългите си копия. Но прекрасното тяло на Адонис лежало там разкъсано и смачкано от ужасния удар на огромния глиган. Смъртта на царя била мигновена. А Арес, тайно в себе си, ликувал, че така добре се е подредило неговото отмъщение.

Този гибелен за Адонис лов бил проведен три дни преди пристигането на богините в Библос. Те дошли точно в деня и по време на погребението на нещастно загиналия Адонис, на което се наложило да присъстват инкогнито, виждайки, че Арес е застанал там най-отпред, до опечаленото семейство. Присламчвайки се към периферията на хорската тълпа и вслушвайки се в разговорите на местните жени, Йо и Микена бързо се ориентирали в ситуацията. Напуснали погребалната церемония и се озовали в центъра на града. Приседнали до градския фонтан пред царския дом. Нямало никого.

- Нашият приятел Адонис е мъртъв, а синът му Гладис другарува с проклетия Арес! – изплакала Йо.
- Ако ни видят с детето, обречени сме! – съгласила се Микена.
- Да! Арес ще постигне целта си: ще умъртви невръстния ми син, а нас ще плени, измъчва и отведе при жестоката си майка Хера! – трагично занареждала Йо.
- Така е! И глупавият Гладис, който вече царува в Библос, ще му помогне да извърши това престъпление! – допълни Микена.

След кратко колебание Йо оставила кошницата със спящия Дионис на прага на голямата порта. Двете се отдръпнали и прикрили зад близката смокиня. След малко портата се отворила и излязла жена от свитата на царкинята. Засуетила се, но прибрала детето, а Йо и Микена се отдалечили успокоени, че божият син е в безопасност.

След погребението на баща му, младият цар Гладис, син и наследник на Адонис в Библос, започнал да се движи постоянно с госта си Арес. Йо и Микена трябвало да прикриват самоличността си и добре, че успели своевременно да скрият детето. Защото и Арес, и Гладис тепърва наредили на съгледвачите си да очакват пристигането в града на две млади жени с дете, да ги заловят и доведат в двореца. Естествено това не станало, тъй като Йо и Микена вече били изпреварили и ловко заблудили враговете си. Последните не знаели, че търсеният от тях Дионис е приютен от самата царица Неманус в нейните покои в женското крило на царския дом.

По това време Йо и Микена побързали да се отдалечат от градския площад. Спускайки се надолу по една стръмна улица, те неусетно се оказали на градския пристан. И тук, както в Тарс, имало пазар, но малък – само няколко сергии. И все пак тълпата си я бивало: пъстра, енергична и гласовита. Пазарлъците вървели с пълна сила.

- Ех, да можеше някак да се появи Аполон с неговия бърз кораб! – въздъхнала отчаяно Йо, взирайки се между акостиралиите лодки към откритото море. – Уморих се да се крия и тревожа!
- Би било истинско чудо! – въздъхнала и Микена. – Ама той откъде ще знае да ни търси точно тук?
- Как откъде! – учудила се Йо. – Не помниш ли? Когато той и Хермес освободиха Прометей от тежката верига, с която бе прикован в планината, Прометей ми предсказа предстоящия път и очакващите ме неволи, докато стигна до Египет.
- Вярно, тъй беше! – засмяла се Микена и надеждата отново озарила лицето ѝ. – Аполон е умен, сигурно е тръгнал да ни търси от пристанище на пристанище?...
- Прощавайте, но се заслушах какво си говорите. – включила се в разговора младата продавачка на риба от близката сергия. – Наистина мина вчера един красив лек кораб с големи копринени платна. Управляваше го симпатичен мъж с буйно-руси коси, синеок и висок. А приятелят му бе червенокос, леко къдрав и зеленоок, и носеше на бедро крив меч от лъскав бял метал. Дръжката на този меч имаше вид на сокол с прибрани криле; очите на сокола бяха от едри прозрачни смарагди. Не бях виждала такова оръжие!

- Та това са Аполон и Хермес! – възкликнала Йо; двете с Микена се спогледали щастливо.
- Да, мъжът ми, който е от добрите тукашни рибари, каза, че това е най-бързият кораб в морето – корабът на бог Аполон Стрелометеца!
- И накъде пое корабът на Стрелометеца? – попитала Микена.
- На север! Доплава от юг и продължи на север, навярно към Угаритския пристан. – посочила с ръка рибопродавачката. – А-а! И още нещо! Когато корабът пристана на нашия кей, червенокосият мъж слезе при нас и заразпитва за две млади хубави жени с бебе на ръце.
- А вие? – втренчила се в нея Йо.
- Какво ние? Казахме му, че не сме виждали тъдява и в града чужденки с бебе. – погледнала ги жената с любопитство. – Е, вие сте чужденки, само че без бебе! И се появихте днес!
- Ами сега? Какво ще правим? – зачудила се Микена.
- Спокойно! Тези мъже ще се върнат..., ако търсят вас и са сериозни в намеренията си! – съчувствено казала жената. – Да обходят най-много две три пристанища на север и пак ще се спуснат на юг! Мисля, че до няколко дни красивият кораб пак ще кацне на нашия кей!
- Сполай ти за добрината, мила жено! – прегърнала Йо рибопродавачката. – Замолвам те да не споделяш с никого за нашата среща, даже и с мъжа си.
- Така ще направя! – обещала жената и добавила. – Мълчалива устница – мирна главица!
- Браво! Умно момиче! – пак я прегърнала Йо.

Двете богини се спуснали от пазарчето към кея. В неговия край, на пясъчната ивица имало извадени повредени обърнати лодки. Приседнали на една от лодките сами, встрани от хорската суета и уши. Започнали да обмислят своето положение. Йо казала:

- Най-разумно е да се разделим, защото съгледвачите на новия цар Гладис, в услуга на Арес, ще разпитват хората за „две млади хубави чужденки“, както рече одева жената...
- Аз най-добре да остана на пристана, за да дебна кораба! – прекъснала я Микена.
- Точно това исках да предложа, сестро! – засмяла се доволна Йо. – Обаче какво ще правиш дни наред сама и без работа? Това лошо бие на очи!
- Мога да се престоря на шивачка, да прикърпвам платната на закъсалите рибари или на дошлите странни кораби? – предложила находчиво Микена.
- Браво, умна ми сестро! Ами игли и конци откъде? – зачудила се Йо.
- Ще се примоля на новата ни познайница, рибопродавачката! Нали мъжът ѝ е рибар?
- Как чудесно всичко се подреди! – засияла Йо.
- А ти? Къде ще се денеш? – попитала Микена.
- Аз ли? – хитро я погледнала Йо. – Аз ще вляза в устата на звяра! Там е най-безопасно и никой не ще ме открие!
- В царския палат? – досетила се Микена.
- В царския палат, разбира се! Нали малкият гладник ще се събуди и ще заплаче...

- И царицата ще прати да му търсят дойка! – пак се досетила Микена. – А ти, сестро, трябва да си там наблизко, под ръка!
- Вярно, трябва да се навъртам пред портите на царския дом, за да не намерят друга дойка! – изправила се Йо.
- Тръгвай бързо! Аз ще съм на пристана днес и ноще! И щом Аполон и Хермес пристигнат, ще ти дам знак! – успокоила я Микена.

Разделили се. Йо с бързи крачки хванала нагоре по улицата към центъра на града. Тиха, едва забележима усмивка озарявала лицето ѝ. Тя мислено кроела планове за бъдните си действия в името на спасението на малкия божи син – нейния син, в ръцете на който съдбата щяла да постави бъдещето на света. Залогът бил голям, а нейните усилия пак придобили смисъл.

Неусетно бе стигнала пред царския дом. На пейката край фонтана седали три момичета, хубаво облечени, навярно от свитата на царицата. Йо ги приближила и поздравила.

- Откъде си, мила жено? – попитало едното.
- Как хубаво миришеш, амброзия ли е това? – проявило любопитство и второто.
- Да не си някоя богиня? – предположило третото.
- Не съм никаква богиня, но умея да се грижа за себе си! – отвърнала наперено Йо. – Ще ви дам от моето розово масло, за да станете привлекателни! Освен това виждам, че имате хубави коси! Искате ли да ви ги сплета като моята?
- Ще ни посветиш ли в тази магия? – зарадвало се едното момиче.
- Магията е да гледате как се сплита коса! После вие ще се справите сами, с малко моя помощ! Не е трудно, обаче трябва да внимавате!

Захванали да се разкрасяват. Щом е за женска хубост, старание проявили. Един гребен и четири чифта чевръсти ръце се потрудили с хъс и бързина. Накрая се огледали доволни и тъкмо да се похвалят една на друга, когато от портата надзърнала строга жена и наредила:

- Идвайте, господарката ви вика!

Момичетата се сбогували набързо с Йо, която в това време успяла да капне на всяка от розовото масло в бакърената *конкумъ*, която Силен ѝ бе дал за спомен от розовите градини на Зевс в Тракия. Тези вълшебни градини създал навремето Зевс, който се видял в чудо с тяхното опазване, затова бе заповядал на Силен да ги брани от вредни посегателства.

След малко, както Йо очаквала, едно от момичетата излязло и дошло при нея:

- Страннице, нашата царица Неманус иска да те види!
- Тъй ли? И защо?
- Впечатлена е от прическите, които ни направи, а и от твоята амброзия!
- Не е амброзия, а роза!
- Твърде е хубава тази роза, ала не е позната нам!

Момичето въвело Йо в царския дом, придружило я до женското крило. Качили се на втория кат и влезли в одаята на царкинята. Момичето се поклонило дълбоко, а Йо съдржано.

- Благодаря Ви, че приехте моята покана, благородна госпожо! – казала любезно царицата. – Аз съм Неманус, съпругата на загиналия при последния злополучен лов цар Адонис и майката на младия цар Гладис.
- Чух за това голямо нещастие и Ви изказвам моите съболезнования!... От своя страна аз благодаря, че ме приехте във Вашия дом, светла госпожо! Но на какво се дължи вниманието към скромната ми особа?
- На прическите, които сте благоволили да направите на момичетата!
- Медените им коси заслужават повече грижи и аз ги научих как да ги сплитат.
- Но тези прически с осем плитки отзад и по четири на двете слепоочия са характерни за богините! Хера, Деметра, Персефона, Афродита носят такива!
- Възможно е! – отвърнала неопределено Йо. – Мен ме научи една странница в град Тарс.
- Навярно от нея имате и прекрасната амброзия, на която ухаете? – усмихнала се Неманус.
- Така е! Тази госпожа беше много специална! А що се отнася до уханието, това е розово масло. Мога да Ви подаря моята *конкумъ*! Мисля, че розата е подходяща за жена като Вас! – Йо подаде бакъреното съдче на Неманус.
- О-о, не мога да приема толкова ценен подарък!
- Настоявам, царице и съм сигурна: розата наистина е подходяща за жена като Вас!
- Трогната съм! Благодаря! – взела Неманус съдчето с трепетни пръсти.

В този момент влязла жената със строгото лице и казала:

- Господарке, бебето се събуди! Неспкойно е, аха да заплаче! Сигурно е гладно!
- Мария, сетих се за онази слугиня, дето кърмеше преди време! Има ли още мляко? – попитала царицата.
- О-о, нейното бебе отдавна не суче! Повече от месец мина, откакто тя спря да го кърми!
- Тогава потърсете дойка за хубавото чуждо бебе, ама бързо! – наредила Неманус.
- Почакайте! – намесила се Йо, чийто план се сбъдвал стъпка по стъпка. – Аз имам мляко! Много мляко! Тече от мен обилно!
- Наистина ли? Какъв късмет! – почудила се Неманус. – А Вашето бебе къде е?
- Оставих го при майка ми. Ама то е голямо, кърмех го цели три години и преди няколко дни спря да суче. – излъгала смело Йо. – Мама го захрани с млечна попара, прясно сиренце... Много обича зрели персики!
- Да-а, на Тарс има персики и много още други хубавини! – въздъхнала замечтано Неманус. – Ами какво ще кажете ако Ви помоля...
- Разбира се, че ще помогна! – Йо не я изчакала да довърши думата си, представяйки си колко е гладен нейният малък Дионис. – Къде е горкото детенце?
- В съседната соба е и май го чувам да плаче! – отвърнала Мария.
- Отидете бързо при детето! – наредила обезпокоена Неманус.

Йо приласкала Дионис, а той засукал веднага от майчината гръд. Нямало колебание или безпокойство. Божият син усетил добре познатото съвършено ухание и най-сладкия вкус на

майчиното мляко. Той намерил спокойствие и сигурност в майчината прегръдка, а тя – щастието, че ще продължи необезпокоявана да му предава своята сила и любов.

* * *

Така изминали три спокойни дни. По искане на Йо, царицата Неманус своевременно осигурила за нея и детето друга соба с камина, коритце за къпане на бебето, чисти пеленки и едно момиче-помощница. Когато Дионис заспивал, Йо, старейки се да бъде незабележима, излизала навън и припкала до пазарчето на пристана, купувайки по някоя дреболия.

Истинската ѝ цел обаче била друга: да зърне сестра си, но отдалеч, а освен това да попита новата си приятелка – рибопродавачката – за кораба на Аполон. Сестра ѝ Микена добре се била превъплътила в ролята на шивачка на платна. Заради качествените шевове, които правела, моряците я опознали и заобичали; наемали я всеки ден и дори я препоръчвали на корабите, които пристигали от странство.

Аполон и Хермес още ги нямало. Може би щели да се появят в утрешния ден?

Йо тръгнала да се прибира. Трябвало да заръча на своята помощница да зареди камината с нови дърва. Рано сутрин, когато обитателите на царския дом спели най-дълбокия си сън, Йо извършвала таен свещен ритуал, за да придобие малкият Дионис безсмъртие.

Бе сварила в едно менче отвара от сушени листа и цветове на рядката родопска билка Селивряк, които старата мойра Клото ѝ бе дала на изпроводяк, с напътствие как да я използва. Дионис редовно се будел много рано, за да суче. Преди да го нахрани обаче, Йо, която винаги имала топла вода на огнището, му правела баня в коритцето с отварата. Сетне, както е мокър, го вдигала за крачетата и го отнасяла над предварително подготвения бавен огън в огнището, тъй както ковачът закалявал метал.

Само първия път синът ѝ се нацупил и приплакал от горещината. Но още тогава свикнал. Втория и третия път дори се усмихвал и мъркал като доволно коте. Клото ѝ бе предрекла това и бе познала. Само че бе заръчала строго: по време на ритуала трябва да се пази мълчание, иначе магията се разваля.

Дошла четвъртата утрин. Йо се послушала: в тишината на дома напълно властвал Морфей, богът на съня. Тя приготвила отварата и добавила няколко цепеници в камината. Малкият тъкмо се събудил, мляскайки с пълните си устни. Пуснала го в коритцето, за да се накисне хубаво, после го вдигнала и поставила над пламъците, вихреци се в огнището. В този миг той се усмихнал, правейки я щастлива.

Но тогава най-неочаквано вратата се отворила и влязла царицата.

- Боже, какво се случва тук?! Защо държиш детето в огъня!? – изпищяла Неманус.
- Замълчи глупава жено! Всичко ще провалиш! Тихо! – зашептяла Йо, но късно, ритуалът бил провален и тя изтеглила детето от огнените пламъци.

Богинята пак се обърнала към царицата, с намерение да я въведе и посвети в тайния ритуал, но тогава видяла, че Неманус лежи в несвяст на пода. Била припаднала от уплаха. Явно разумът ѝ не могъл да осъзнае и приеме случилото се.

Вдигнатият шум навярно е разбудил ако не господарите, то поне слугините. Йо преценила, че отново и незабавно се налага да бяга. Бързо повила сина си, грабнала най-необходимите неща, които впрочем била подготвила, очаквайки подобен развой на събитията.

Спуснала се във фойето. Там било полутъмно. Първо чула спокойното хъркане на пазача, после го съзряла – излегнал се блажено на широкия му удобен стол. Йо пипнешком и внимателно повдигнала дебелото вътрешно резе, леко открехнала тежката врата и се промъкнала навън. Когато затворила вратата от външната ѝ страна, се чуло леко скърцане, което я стреснало, но свежият прохладен въздух, просторът и свободата я извадили от шока, и нейният силует бързо се стопил в утринния здрач.

Малко след това съненият пазач се събудил, може би заради изскръцването на вратата. Проверил резето и видял, че е вдигнато. Веднага надникнал навън: площадът бил пуст в тихата утрин. Пазачът се прибрал обратно, пуснал резето, като огледал предпазливо фойето. Помислил си: „Никой не видя! Ако царят ме пита, няма да признавам, че снощи, след хубавото вино, съм забравил портата отворена! Била е заключена и толкоз!“

Царят Гладис наистина извикал пазача, за да го пита за портата. Но това станало по-късно. Първо изтичал в женското крило, откъдето дошли писъците на слугините, когато намерили припадналата царица. Те продължавали да викат при опитите си да я свестят, пръскайки я със студена вода. Накрая постигнали успех: полулегнала в скута на една от жените, тя се усмихвала глупаво с ококорени очи.

- Какво се случи, майко? Нападна ли те някой? – навел се над нея Гладис, а зад гърба му надникнал Арес, който също се бил събудил.
- Никой не ме е нападнал! Просто зърнах за миг нещо, което ме уплаши! – отвърнала Неманус, все още прекалено ококорена.
- Че какво може да те уплаши тук, у дома?! – зачудил се синът ѝ.
- Сигурно е онази пушина, дойката на подхвърленото дете! – обадила се слугинята Мария, която прегръщала и успокоявала царицата.
- Почакайте! Каква дойка, какво дете?! – изчервил се изведнъж Гладис.
- Вие, жените в двореца, не разбрахте ли, че ние дирим под дърво и камък Изис и бебето ѝ Дионис?! – извикал ядно Арес.
- Изис и Дионис? Че защо не казахте?! – попитала озадачено Неманус.
- Ама Гладис, ти не ги ли предупреди? – учудил се на свой ред Арес.
- Мислех, че са разбрали? Всеки ден давам на хората на висок глас команди къде и как да търсят майката с детето! – оправдал се Гладис.
- Не сме чули сине, прощавай! Знаеш, че ние жените си имаме предостатъчно работа и грижи в този дом, и по начало много не се месим в мъжките работи! – тук Неманус направила пауза. – Освен ако не бъдем помолени изрично!
- Ама че глупаво се получи! – махнал Гладис с ръка.

- Доста глупаво! – съгласил се Арес. – Ние я търсим къде ли не, а тя хитрушата се спотайвала в двореца!
- Момиче! – викнал Гладис на една от девойките в стаята.
- Да, господарю! – поклонила се тя.
- Изтичай и ми доведи пазача! Бързо!
- И все пак, уважаема госпожо Неманус... – обърнал се Арес почтително към царицата. – Какво точно стана, какво ви уплаши?
- Ами аз зърнах, наистина само за миг, как дойката, която казвате, че е Изис, държи бебето над огъня. Странното е, че пламъците бяха го обвили и погълнали изцяло, но то не плачеше, не викаше. Стори ми се даже, че гука щастливо... – обяснявала съсредоточено царицата, напрягайки се да си спомни всичко.
- Но Изис е държала някак детето? – уточнил Арес.
- Държеше го за глезените, надолу с главицата, в буйните пламъци! Горкичкото! – кимнала царицата.
- Това трябва да е някаква магия? – предположил Гладис.
- Ето ме, царю! Викали сте ме! – изпънал се мирно пазачът до вратата.
- Портата беше ли заключена тази нощ! – рязко го питал Гладис.
- Снощи пуснах резето, царю! Както винаги го правя! И *събѝля* рано, като стана шум и се вдигна тревогата, аз нали дежуря нощем там, та първата ми работа бе да проверя резето! – чинно отговорил пазачът.
- И...? – изгледал го царят.
- Резето си беше пуснато, а долу никой не се е мяркал! Инак щях да го видя и хвана!
- Значи, Изис трябва да е още в двореца! – усмихнал се доволен Гладис.
- Свряла се е с бебето в някое тъмно къоше! Да я потърсим! – извикал Арес, а в гласа му отчаянието се сменило с надежда.
- Преди да хукнете трябва още нещо да ви кажа! – задържала ги царицата с неуверен глас. – Привидя ми се в мига, когато ми прилоша: Тази Изис се превърна в птица, в лястовица с бяла гуша и черни криле, а детето ѝ, и то – в малко лястовиче! Двата полетяха в кръг около едната колона, сетне около другата, направиха осморка и излетяха навън през прозорчето...
- Глупости бръщолевииш, мамо! – засмял се смутено Гладис, взирайки се в малкото прозорче. – Пак ли за магия намекваш?
- Магия или не, не знам! Ала мисля, че няма да я откриете в двореца! Тя избяга!
- Хайде да претърсваме, без да губим време! – подканил ги Арес, надявайки се да хване така желаната плячка. – После ще доизясняваме мистерията с магиите!

* * *

В това време Йо, носейки Дионис, доприпкала на пристана. В утринния здрач и през гъстите изпарения, вдигащи се от водата в залива, ѝ се мярнали големи бели платна, но дали така ѝ се е сторило...? Изведнъж отдолу в мъглата изникнало като призрак светлото усмихнато лице на Микена:

- Сестрице, тъкмо бях тръгнала да те викам и ти ми идеш насреща! Аполон и Хермес пристигнаха преди малко!
- Наистина ли?! – почти изплакала Йо. – Да отплаваме веднага, защото в двореца се вдигна голяма врява! Там вече ме търсят, а сигурно ще дотърчат и тук!
- Тъй ли? Тогава да се качваме на кораба!

На палубата моряците качвали бурета с прясна вода, която били налели от чучура на пристана. В суматохата изскочили Хермес и Аполон. Прегърнали Йо.

- Здравей, мила Йо! Как е малкият змей? – огледал Аполон нея и детето.
- Гладен е, не успях да го накърмя, защото в двореца се вдигна олелия и аз избягах в последния миг! Добре, че вие тъкмо навреме сте дошли на Библоския кей! – радвала се Йо.
- Иди в голямата каюта, за да го накърмиш на спокойствие; после ще ни разкажеш патилата си! – пуснал Хермес широката си усмивка.
- Моряци мои! Ето сутрешният бриз захвана да издухва мъглата! Вдигайте платната, та да се засилим навътре в морето! – извикал Аполон, отвързвайки бордовото въже от кея.

Моряците ловко се справили с необходимите въжета. Щом повдигнали платната, те мигновено се издули и невидимата сила на бриза рязко тласнала лекия кораб. Аполон на кърмата чрез кормилния лост насочил кораба през изходния коридор на пристанището към открито море. Корабът се понесъл с бързината на гларус, отдалечавайки се от Библоския бряг и въобще от крайбрежието. Крайморските обитатели не бивало да виждат Аполоновия кораб, за да не докладват после на съгледвачите на Сет. Защото следващият пристан щял да бъде в Египет, в делтата на свещения Нил, където Арес не би посмял да припари. Там сега царувал могъщият бог Сет, когото наричали още Адад, Адес или Хадес.

4. Акостиране на Аполоновия кораб в един от ръкавите на делтата на река Нил. Богиня Лето, майката на Аполон, приютява Изида и божия син в своето светилище край град Буто. Изненадващото посещение на владетеля Сет.

Древен Египет, делтата на Нил. Светилището на Лето на плаващия остров.

Аполон, който често кръстосвал морето, добре познавал неговите течения и ветрове, а също островите и крайбрежията. Морският властелин Посейдон осигурил хубаво време на своите племенници и те плавали спокойно. Йо, която отгук следва да бъде наричана Изида, както е известна в Египет, и сестра ѝ Микена, могли да отдъхнат от преживените преमेждия. След няколко дни клатушкане из морската шир забелязали делтата на Нил. Тя се откроявала от околните златно-пясъчни брегове със своята разкошно-зелена гъста растителност. Плавайки от изток на запад, Аполон пропуснал широкия лиман на най-източния ръкав на делтата, а след него – три нормални устия. След това гребците му прибрали платната и хванали веслата, а той уверено насочил кораба към другия лиман, Себенитския, в който се вливал петият ръкав. Неговият вход бил тесен и това го превръщало в езеро. В горния му край солената бистра морска вода укротявала течението на сладката мътна речна вода. Тази смес, бързо застивала като стъкло, в което се оглеждали небето, крайбрежните дървета и дори прелитащите птици.

Насред дълбокото, тъмно-синьо и магично езеро, обрасло с финикови палми и гъста зеленина, имало загадъчен остров, който наподобявал огромна зелена гъба, чиято периферия се спускала почти до водата. Това били клоните на плодните дървета, гъсто преплетени с клоните на дива растителност.

- О-о, това е плаващият остров Хемис! Аз съм идвала на времето тук, но откъм горната страна! – оживила се Изида. – Отиваме при майка ти Лето, нали Аполоне?
- Да! – отвърнал Аполон. – Мисля да те скрия с детето на нейния остров!
- Идеята ти е добра! Едва ли някой ще ни потърси тук! – зарадвала се Изида.
- Мама е много грижовна, ще имате всичко необходимо!
- Да, ама този остров е толкова гъсто обрасъл! – забеспокоила се Микена. – Как ще влезем в него?
- На пръв поглед е непроходим! – казал уверено Якхос. – Обаче си има потайни невидими пътечки!
- Ти откъде знаеш? – погледнала го учудено Микена.
- Ха, че аз тук съм отраснал! Отгледа ме Лето, Аполоновата майка!
- Да, сестро! – потвърдила Изида. – Истина е! Якхос, когото в Египет знаят като Анубис, се роди малко по-нагоре, по реката. Майка му Персефона, която тук е Нефтис, го роди тайно в тръстиките, за да не разбере мъжът ѝ Сет, защото Анубис не е негов син... Аз не позволих детето да загине; животът е безценен и уникален!
- Говориш, сякаш си била тук? – отново се учудила Микена.
- Да, ти беше мъничка още, когато мен ме доведоха в Египет! – каза замислено Изида. – Тогава Персефона/Нефтис беше сгодена за Сет и трябваше да се премести при него. Тя помоли мама да ме пусне с нея като нейна приятелка, за да ѝ бъде на първо време опора. Бяхме съвсем млади – тя на седемнадесет, аз на четиринадесет години.
- И ти си живяла в Египет, пък аз дори не знам!
- Живях тук само две години и се прибрах в родния Аргос. А ти беше малка.
- Сестра ти е била в свитата на царкинята Нефтис, моята майка. – вметнал Анубис. – И когато тя ѝ споделила, че ме е родила и скрила в тръстиките, страхувайки се от Сет,

Изис повела кучето си по брега и ме намерила уплашен и ревящ! Нейното куче ме е надушило сред гъстата тръстика!

- Разбирам! – рекла Микена. – Затова си възприел кучето за свой тотем!
- Точно така! – съгласил се Анубис. – Моят спасител ми стана тотем! Изис, която аз считам за моя втора майка, ми предложи на посвещението да приема този образ.
- Бе много бяло бебе, като духче, обитаващо двата свята! Затова те назовах Анубис, „Дар от небесния Ану“. Донесох те на острова при Лето. – Изида умилено погледнала Анубис. – Тя те откри и отгледа, заедно с близнаците си Артемида и Аполон, които бе родила месец по-рано. А аз трябваше бързо да се върна в двореца на Сет, за да не възбудя неговото подозрение. Е, при всяка възможност идвах да те видя и после тайно споделях впечатленията си с твоята майка.
- И Сет нищо не е разбрал? – попитала Микена.
- Нищичко! – отговорили ѝ заедно в хор Анубис и Изида.

Аполон заобиколил острова и изведнъж рязко завил към неговия бряг. Високият корабен нос, увенчан със статуя на всевиждащия бог Птах, отместил надвисналите клони; едва тогава видели тесния сенчест канал, по който корабът се плъзнал леко и безшумно. След няколко мига гъстата джунгла се отдръпнала и разкрила малък залив с дървен пристан, зад който имало здрава и просторна дървена къща. На терасата, в удобен трон си седяла Лето, облечена в небесносин хитон и щом ги видяла, грейнала от щастие.

- Дойдохте, най-сетне! – скочила Лето от трона си, спуснала се по стълбите и изтропала по дъските на пристана.

Докато моряците привързвали кораба, домакинята разтворила щедри обятия и прегърнала сина си Аполон и храненика си Анубис.

- Здравей Изис, царице на добротата и любовта! Къде е Божият син? Дай да гушна Спасителя, който ще донесе мир на нашия объркан свят!
- Ето го, сина на Зевс! – подала ѝ Изида рожбата си. – А ти изглеждаш все така млада и красива, Лето!
- Благодаря ти, мила! – нежно се навела Лето към бебето, а то протегнало ръчица, докосвайки бузата ѝ. – На времето и аз като теб, бремна от Зевс, бяхах, търсейки спасение от ревността и омразата на Хера. Тя бе пратила чудовищния змей Питон с цел да погуби мен и децата ми. Скрих се на остров Делос и там родих моите близначета, ей-такива мънички като твоя Дионис! А откакто добри моряци ме докараха в Египет, злата Хера вече не може да се домогне до мен, защото се страхува от Сет. Само ми е жал, че не мога да видя моите стари родители, титаните Койос и Феба! Така искам за малко да ги зърна!
- Мамо, кажи ѝ за светилището! – подсетил я Аполон.
- Вярно, ти не знаеш за моето светилище! – въодушевила се Лето. – Той, моят син строи сега в Делфи, но първо направи моето светилище тук в Египет!
- Тъй ли? Разкажи ми! – подканила я Изида.
- Моят Аполон намери добри каменоделци, които сътвориха истинско чудо! – похвалила се Лето. – Оформиха една огромна скала като куб, дълга, широка и висока

по четиридесет царски лакътя. Издълбаха я отвътре и там е моят храм. В него са ритуалните предмети, с които извършвам моите свещенодействия в деня на рождеството на Артемида и Аполон. Учредих празник и в деня на раждането на Анубис. А отгоре каменоделците качиха друга скала, издялана като двускатен покрив, фронтоът на който е висок четири лакътя.

- И къде е туй чудо? – попитала Изида, замисляйки се, че и тя като богиня-майка трябва един ден да учреди празник и мистерии по случай рождеството на божия син Дионис, наследника на Зевс.
- Храмът ми, известен вече в цял Египет, се извисява там, на онзи бряг, където ти, Изис, намери тогава малкия Анубис. Когато Анубис достигна юношеска възраст, му дадохме името Буто, сиреч „Воловарят“, защото още тогава започна да отглежда бикове от породата, дето жреците я ползват за жертвоприношения.
- Ти отглеждаш бикове? – изненадано погледнала Изида Анубис.
- Да-а! – авторитетно отвърнал той. – Имам голямо хергеле, което пасе по росните ливади в делтата на Нил! От най-прочутите храмове в Он и в Карнак идват при мен жреци, за да си подберат подходящи жертвени животни. И признавам, доста са възискателни и претенциозни!
- В Египет Анубис е на голяма почит сред водачите на жреческата каста! – убедено произнесла Лето. – Едно заради ослепителната белота на неговото тяло, друго заради произхода му. Вярват, че той има достъп и до двата свята, и тук неговият животински образ, тотемът куче, идва точно на място, защото кучето вижда еднакво добре денем и нощем.
- Колко интересно! – възхитила се за пореден път Микена. – Обичам да слушам за такива необясними неща и мистерии!
- Сонхис, главният жрец на Храма на Атон в северната столица Он ми довери наскоро, че тяхната колегия замисляла да въведе нов ритуал, който ще носи името „Претегляне на сърцето-душа“. Когато виден мъж почине и приготвят мумията му, ще отделят сърцето от извадените вътрешности и ще го теглят на особена везна, за да установят чистотата на неговата душа: живял ли е праведно и честно, или напротив – живял е в лъжа и е творил злини. И познайте кой ще контролира везната?!
- Нашият Анубис! – досетила се Изида.
- Да, нашият Анубис! – потвърдила доволно Лето.
- Че той и без това си е толкова честен и почтен! – вметнал Аполон.
- Вярно е! – засмяла се Лето и прегърнала младия Анубис. – Всички се възхищават на нашето момче!
- Те и на Аполон се възхищават, но за друго! – казал Анубис, сякаш в своя защита.
- За какво друго? – попитала Изида.
- Ами за неговата мъжественост и решителност, за това, че е безкомпромисен стрелец! – отвърнал Анубис.
- Всеки притежава ценни качества и умения, с които се отличава от другите! – мъдро обобщил Хермес, който досега подслушвал разговора, както си лежал в хамака, опънат между две финикови палми. – Важното в случая е, че нашият брат и приятел съвсем заслужено е получил уважението на божественото общество!

- Има и още! – усмихнала се Лето загадъчно. – Сонхис сподели, че възнамеряват да отделят на Анубис място на звездното небе, давайки му роля сред останалите богове, подредени вече там. До съзвездието на ловеца Орион, посветено на Зевс, когото тук познават като Озирис, смятат да наименуват две съзвездия: Голямо куче на Анубис като придружител на душите в отвъдния свят *Дуат* и Малко куче пак на Анубис като наблюдател на душите в нашия свят *Ат*. В Голямото куче е най-важната за култа звезда Сириус, или Сотис – твоето звездно превъплъщение, мила Изис. По този начин ще свържат и на небето Озирис, Изис и Анубис, поради двойнствената природа на последния. Колебят се дали да не му дадат в друга част на небето още едно съзвездие, Воловар, заради важността на неговата работа за храмовете. Воловарят ще държи две кучета, за да предпазва стадото си от гладната Голяма мечка.
- Това е много, много хубаво! – тържествено отбелязал Хермес, който след време щял да се прочуе като египетския Тот. – Това високо положение на младия Анубис ще ни е от голяма полза в близкото бъдеще, когато Дионис порасне и предяви пред узурпатора Сет претенцията си за трона на своя баща. В борбата с коварния Сет ще трябва да обединим всички налични възможности и сили.
- Съгласна съм, драги ми Хермес! – добавила Изида. – И в допълнение на твоите думи, тържествено обявявам името, което ще носи в Египет мойт син, бъдещият цар на света! Назовавам го сега Хар, което означава „Великият Ра“!
- Прекрасна идея! – подкрепила я Лето. – На неговия дядо, най-почитания и уважавания в нашето общество, макар да е вече толкова стар!
- Така е! – възкликнал Анубис. – Дори разхайтеният Сет не смее да оспори авторитета на Ра!
- Как ще смее? – допълнил го Хермес. – Въпреки че е стар, Ра владее неведоми и страшни сили! Освен това му е баща, пък и върховен съдия... А що се отнася до името на младеца, мисля че е подходящо да бъде Хар, или пък защо не Хор?!
- Да! – съгласила се Лето. – И двете имена са добри, ама ние май се залисахме в разговор, който разбира се е важен! Обаче сега първо трябва да се погрижим за детето, а сетне да ви настаня всичките в просторната ми къща! Имам място за всички вас! Трябва и да хапнете: приготвила съм вкусни ястия! Днес ще отдъхнете, а утре ще идем в Буто, за да видите моя храм, едно от чудесата на Египет!
- Моряците ми могат да спят на кораба, хем да го пазят през нощта. – казал Аполон.
- Добре, ще се разпоредя да им занесат храна. – отвърнала любезната домакиня.

Приказно тихата прохладна нощ отлетяла бързо и отстъпила пред също толкова приказно и хладно утро. Посейдон бил застлал с гъста млечнобяла мъгла не само водните пространства, но и зелените туфи на колониите от растения. И ето че сякаш по невидим сигнал ранобудни птици започнали да огласят околността, осветена от първите слънчеви лъчи. Много скоро тези лъчи щели да станат топли, а после горещи.

Стопанката Лето и трите ѝ помощнички оставили скъпите им гости да се наспят хубаво, тъкмо да имат време да направят и сложат една солидна закуска от разнообразни плодове и зеленчуци.

Щом веселата компания омела богатата закуска, качили се на кораба, за да преживеят заедно обещаната им любопитна разходка до храма на Лето в свещената местност Буто.

Пристанът пред храма бил съвсем малък, но свършил работа. Слезли от кораба в подножието на храма. Наложило се на гостите да изкривят вратове, за да го огледат до самия му покрив. Тогава, осъзнавайки мащаба на неговата грандиозност, те започнали да възклихват и да сипят хвалебствия. И тъкмо щастливата Лето ги поканила да влязат в светая-светих, когато една от нейните помощнички ѝ заговорила бързо, сочейки с ръка към речния ръкав. Това не останало скрито за гостите, които извърнали глави към Нил.

- Отче небесен! – пребледняла Изида, виждайки приближаващия голям кораб. – Това е хоругвата на Сет! Той иде, за да ми вземе младенеца! Ами сега?
- Спокойно Изис! – прегърнал я Анубис. – Ще скрием детето! Високо горе, на покрива, има малка тайна стая, но трябва да сме бързи!
- Казвай що да сторим! – веднага реагирал умният Хермес.
- Момци! – викнал Аполон на своите моряци. – Направете така, че да забавите акостирането на големия кораб! И без това пристанът е малък!
- Входът е отзад. – упътил ги Анубис. – Елате да вземем стълбата!
- Изис! – казала Лето. – Дай детето на моята вярна Марела! Тя ще се качи горе с него; там ще го гушка, за да не заплаче, не дай боже!
- Добре! – съгласила се обнадеждена Изида и подала детето на Марела.
- Аз, Изис, Микена и другите ще останем пред храма, защото Сет наблюдава отдалеч и щом наближи, ще ни потърси с поглед! – разпоредила се опитната Лето. – А ти Марела, скритом зад тълпата, изтичай от другата страна на храма! Мъжете сигурно вече са сложили стълбата! Качи се горе с малкия и кротувайте там! Нито звук!
- Разбрано, господарке! Тичам! – момичето, с детето на гърди, се промъкнало между другите и изчезнало.

От задната страна на храма мъжете тъкмо подпирали стълбата, която представлявала дълъг и тънък ствол на ела със сковани напречно на него къси одялани парчета от клони. Анубис се покатерил сръчно и, стъпвайки на парапета, хванал главата на огромния разперил криле феникс, който изглеждал като барелеф, издялан върху повърхността на масивното тяло на фронтона. Анубис обаче отместил феникса. Разкрил се кръглият отвор на входа към тайното помещение. Сетне дал знак на момичето да се качи горе. След няколко напрегнати мига и тя се оказала на парапета и се шумгунала вътре, заедно с детето, което за щастие приемало спокойно припряността на възрастните около себе си. Анубис затворил вратата-феникс и се спуснал долу.

Двама от моряците на Аполон, които предвидливо били повикани от хитрия Хермес, грабнали стълбата и я понесли тичешком на запад, за да я хвърлят в съседния ръкав, та да не остане никаква следа, водеща към тайното убежище. Щом те потънали в близката джунгла, Анубис, Аполон и Хермес се промъкнали към предната страна на храма и незабележимо се слели с останалите гости. В това време останалите на Аполоновия кораб моряци уж бързали да освободят пристана за кораба на Сет, но демонстрирайки непохватност, която предизвикала подигравки от страна на моряците на Сет, никак си не

можели да се справят. Това обаче веднага се променило, щом мичманът забелязал появата пред храма на своя господар Аполон, който му дал предварително уговорения знак да освободи пристана.

Големият кораб най-сетне акостирал. Сет се спуснал важно-важно, водейки на здрава верига едно ужасно създание. Всички били чували за това пъклено същество, но едва сега имали неприятната възможност да го съзрат с очите си, защото господарят на Ада излизал с него само на лов, в присъствието на отбрани свои приятели. Това създание бил Цербер – огромно триглаво куче, което по-скоро наподобявало дракон или ламя.

- Страх ме е от това чудовище! – изплакала Микена, притискайки се в Изида.
- Какви зъби само! – забелязала Лето. – От трите му усти обилно тече слюнка, да не го е държал гладен!
- Не мислех, че е толкова голям! – почудил се Хермес.
- Да, висок е почти колкото господаря си Сет, ала е триж по-голям от него! – съгласил се Аполон. – И виж го как внимателно оглежда всичко наоколо с жълто-зелените си змийски очи!
- Чудя се дали Цербер може да надуши Марела и детето? – попитал Анубис.
- Едва ли! – отговорил му Хермес. – Ти нали добре затвори феникса?
- Разбира се! – отвърнал Анубис. – Фениксът се затваря съвсем плътно, не остава никакъв процеп!
- Тихо, Сет приближава! – прекъснал Аполон неуместния им разговор.

Сет дошъл на десетина крачки от групата и спрял. Цербер обаче, привлечен от миризмите на толкова много непознати хора, се опитал да ги доближи още, опъвайки желязната верига, която плашещо изпукала. Всички, стреснати, се дръпнали назад.

- Кротко, Цербер! Седни! – изкомандвал го гръмогласно Сет и триглавото куче, неочаквано се подчинило, разтърсвайки трите си глави.
- Здравейте, Велики Сет! – окопитила се Лето, поклонявайки се и влизайки в ролята на домакиня. – Защо не пратихте вестоносец да ни предупреди, че да ви посрещнем както подобава?
- О-о, уважаема Лето! – засмял се той престорено. – На обиколка съм из моите владения, за да видя как живеят поданиците ми. Нима аз Ви обезпокоявам с нещо?
- Напротив, много се радвам на Вашето пристигане! Тъкмо въвеждах гостите си в моя светая-светих! Заповядайте и Вие, заедно с тях, да разгледате невероятната вътрешна украса на моя храм и свещените ми предмети!
- Ще вляза и аз с останалите, защо не! И без това голямо любопитство отдавна ме гложди! Наистина ли пазите вътре останките на прочутия змей Питон, убит със сто стрели от храбрия ви син Аполон?
- Моите стрели още стърчат от изсъхвалото тяло на Питон. – спокойно потвърдил Аполон с усмивка.
- Браво, браво! Голям юнак сте синко! Радвам се, че се срещаме! – Сет оставил веригата на земята и се запътил към входа на храма.
- Простете, Велики Сет! – разтревожила се Лето. – Ами Цербер?

- Цербер е обучен лично от мен! – засмял се успокояващо Сет. – Отгледал съм го от малко паленце! Щом съм му заръчал да седне, той ще седи и ще ме чака! Но трябва също да знаете, че ако го повикам, когато съм в храма, той ще дотича като светкавица при мен! Нямам по-верен приятел от него!

Докато свитата му останала навън заедно с Цербер, Сет влязъл в храма, оглеждайки с любопитство гостите на Лето, особено красивите млади богини Изида и Микена. Но все пак откъснал наглите си очи от тях, привлечен от много по-интересната за неговия вкус картина на сгърченото и изсъхнало тяло на змея Питон. Люспестата му кожа лъщяла още на някои места, като отразявала пламъците на газените лампи. Господарят на Долната земя се втренчил в посмъртно широко отворените очи на нещастния Питон, запечатали последния негов миг, белязан от страдание и болка. Една от многото стрели стояла забита точно между тези ужасени очи.

След продължително съзерцание на мъртвия Питон, Сет се обърнал и излязъл навън, оставяйки другите посетители да разглеждат бебешките играчки на Артемида, Аполон и Анубис и да слушат покъртителния разказ на Лето за преживените от нея страдания.

Когато посетителите напуснали храма, примижавайки на силната дневна светлина, отново се сблъскали със Сет и Цербер.

- Здравей, Изис, прекрасна приятелко на моята съпруга Нефтис!
- Здравей, Сет. – хладно отвърнала Изида.
- Неотдавна ти прояви голямо упорство, за да подготвиш мумията на Озирис и да го погребеш, спазвайки традицията!
- Упорството ми бе наложително заради твоето упорство всячески да осуетиш погребението на своя брат и мой съпруг! Аз носех голямата отговорност да спазя реда, завещан от Светите отци Птах, Атон и Ра. Знаеш, че предписаният от тях закон за четиридесет-дневните процедури при смърт, е строг и задължителен. Той гарантира навременното освобождаване на душите от телата...
- Знам, знам! Аз много съгрших тогава; бях му силно ядосан, изпитвах неистова омраза към моя брат Озирис!... Ти обаче постъпи мъдро и благородно! Въпреки, че те възпрепятствах по всевъзможни начини, ти последователно и неотклонно се пребори да изпълниш всички необходими ритуали! Събра мумията на своя съпруг и го достойно го погребя в Абидос! Това е много похвално!
- Да, в Абидос! – разгневила се Изида. – Макар че за Озирис бе приготвена дълбока гробница в скалите пред *Абу Хол* или *Отеца от Древността*, както наричат *Сфинкса*! Но ти щеше да ми попречиш да поставя мумията там, или пък щеше да я оскверниш! Права ли съм?
- Разбира се, че си права! – оправдал се Сет смутено. – Съжалявам за стореното от мен, но сега е късно и не мога да поправа грешката си! Ала ти тогава постъпи правилно, с което изкупи донякъде моята вина! Затова съм ти благодарен!
- Е, радвам се, че поне си осъзнал вината си! – замислила се Изида. – Това никак не е малко постижение за теб, когато се къпеш в изкушенията на безграничната си власт! Това е началото на пътя към твоето пречистване, ако го пожелаеш! Аз от своя страна

- съм благодарна на Създателя, който ни е сътворил тъй съвършени, че да можем да поправяме грешките си! Разбира се, ще отправя към него молитва в твоя подкрепа!
- О! Благодаря ти, Изис! Изразяваш се така красиво, както никой друг не може! И все пак, искам да те попитам нещо друго? – каза Сет и я погледна втренчено.
 - Слушам те, Сет! – отговорила спокойно Изида; тя била подготвена и издържала неговия изпитателен поглед; трябвало на всяка цена да спаси своя невръстен син.
 - До мен достигнаха слухове за бебе, към което ти си проявила голяма грижа! Та чие е това бебе, твое ли е и от кого? И къде се намира то сега?
 - Познаваш ме, Сет! Аз не мога да оставя някого в нужда, дори и той да е най-големия несретник, или пък най-злия престъпник! Такава съм си, всички ме знаят!
 - Вярно е, познаваме твоята доброта! – огледал се Сет към присъстващите. – Но все пак, кажи ми за онова бебе?
 - Узнал си навярно от Гладис, младия цар на Библос... Истина е. Там, пред неговия дворец, бяха подхвърлили невръстно и безпомощно детенце. Ние със сестра ми Микена седяхме на градския фонтан и неволно чухме разговора на слугините как не можели да успокоят детето, а то плачело и плачело... А слугините съвсем млади и неопитни. Аз ги посъветвах какво да направят, но те не ми обърнаха много внимание и тогава реших да се представя на царицата. При нея имаше олелия и паника, а тя хокаше глупавите слугини. Разбрах, че бебето има колики; грабнах го, сложих го на рамо, а то се уригна гръмогласно и мигом се успокои. Тези колики са много болезнени.
 - Уригна се гръмогласно, викаш! – усмихнал се Сет. – А ти откъде знаеш как се гледа бебе, сякаш си раждала, кърмила и прочие?
 - От една съседка в Аргос. Тя бе плодовита и винаги с бебе на ръце. Още като момиче и помагах. Много съм научила от нея.
 - Да ама това странно бебе в Библос е изчезнало изведнъж, а и ти заедно с него? – продължил да любопитства подозрителният Сет.
 - Глупости, изчезнало! – направила се на възмутена Изида, старателно играейки ролята си. – Майка му си го е прибрала! Сигурно ѝ е домъчняло за свидната рожба!
 - Че как тъй е влязла в двореца и си го е взела, и никой не е разбрал? – учудил се Сет.
 - Ти да не мислиш, че в Библос е като при тебе! Там няма въоръжени стражи, дори пазач няма денем на входа. Той дежури само нощем, на заключена порта.
 - А ти защо си избягала? – продължил да разпитва Сет.
 - Не съм бягала! – отреагирала Изида. – Просто не исках да ме разпитват и унизяват! Щом чух врявата в двореца, напуснах го през главната порта. Никой не ме спря. Отидох на Библоския пристан, при сестра ми Микена. Тя бе започнала да шие повредени платна на тамшните моряци. Хванах се да ѝ помагам. И не щеш ли, гледаме как пристига бързоходецът на Аполон. Обадохме му се и ето ни тук, в Египет. А тук е мирно, няма бандити, конекрадци и женокрадци. Нали така?
 - Разбира се, в Египет се живее спокойно! – намесила се Лето в диалога между Сет и Изида. – Нима някой смее да създава хаос в царството на Великия Сет?!
 - Благодаря за добрата оценка за моето управление! – казал Сет. – Аз съм щастлив да имам добри и почтени поданици като присъстващите тук! Уверявам ви, че имате

моята царска закрила за живот, подобаващ на вашия знатен произход, сан и благородство!

Приятният край на разговора притъпил тревогата на Сет, че в неговото царство може да се крие един бъдещ претендент за неговия трон. Той се запътил към своя кораб, а с него тръгнала и въоръжената му до зъби свита. Наистина тази свита била излишна, доколкото той държал в ръка на верига верния си приятел – свирепия Цербер. Изведнъж обаче Сет спрял, навел замислено глава, после се обърнал и казал на Лето:

- Знаете ли Лето! Аз някак си имам желание да посетя Вашия вълшебен остров! Много съм слушал за него! Той наистина ли плава насред Себенитското езеро.
- Да, той се мести из езерото, но аз съм му свикнала! Плава си! – отвърнала бодро Лето. – Ще се радвам да ми гостувате в моята прекрасна къща! Заповядайте! Ще Ви нагостя с отбрани ястия, които жените навярно са приготвили вече. Само че нямам храна за толкова много гости. Дойдохте без предупреждение.
- И без това големият кораб не може да влезе там! – казал Аполон. – Желаетелите да ни гостуват трябва да се качат на моя кораб!
- Да, да, добре! Разбирам! – съгласил се Сет. – Може ли да взема само четирима от хората си, а и милия Цербер май не иска точно сега да се отдели от мен?
- Става! – отвърнал Аполон. – Елате на моя кораб, а вашият нека ни последва и ще чака на дрейф край Хемис, докато вие сте при нас на острова!

Щом групите се разпределили по двата кораба, те се спуснали по течението на Нил към Себенитското езеро – бързоходецът на Аполон водел процесията, а тежкият царски кораб на Сет го следвал. Езерото ги очаквало с тъмносините си дълбини и гладката си огледална повърхност, която обаче корабите прерязали и набраздили с безброй вълни. Сетне Аполоновият кораб се шмугнал и бил погълнат от зелената гъба на острова.

- Уютно кътче си имате! Завиждам Ви, Лето! – казал Сет още щом скочил на пристана. – И къщата Ви изглежда много удобна! Браво!
- Така е! Хубаво е при мен! Тук господстват любовта и хармонията! – отвърнала Лето и, обръщайки се към всичките си гости, допълнила. – Слизайте, разходете се по моравата, а ние с моите момичета ще сложим навън голямата маса.

Сет очаквал с нетърпение удобния момент да претърси острова и сега дал знак на четиримата си придружители, които се пръснали в различни посоки из околната гора. Той също се включил в това необявено дирене, теглен от Цербер, който, воден от тройния си нос, го дръпнал към най-гъстата част на гората.

Анубис повикал Изида и Микена, за да последват Сет, защото знаел, че мястото, където потънал злият гений, имало свои обитатели, които могли да пострадат. Тримата излезли на светла просторна поляна, по чиято трева греели безброй слънчеви маргарити. Там заварили необикновена картина. Насред ливадата пасяло неголямо стадо елени и кошути, около които се тъпяхли и подскачали дузина петнисти сърнета. А в близкия край били застанали двамата ловци: Сет, очевидно изненадан от неочакваната среща с такъв привлекателен дивеч, и Цербер, приклепнал за скок и предвкушащ топъл обяд от жива плът.

Но и лидерът на стадото – огромен елен с величествена корона – явно също се настройвал за битка. Той ту навеждал, ту рязко вдигал глава, при което изтръгнал случайно закачилият се за десния му рог храст и го хвърлил като перце. При тези негови движения остриите добре наточени върхове на разклонените му рога застрашително проблясвали.

- Не-е-е! – изкрещяла с безумно силен и пронизителен писък Изида. – Да не сте посмели да докоснете тези създания!

Като мощен вихър богинята се понесла над тревата и застанала пред еленовото стадо с разперени ръце. Цербер, който се бил хвърлил в атака, слисан спрял досами пред нея, заоравайки в земята с лапи и нокти.

- Стой, Цербер, спрѐ! – реагирал Сет, макар и късно, доволен че неговият звяр не е помел богинята. – Браво, момчето ми!
- Ти си невъзможен, Сет! – превъзмогнала уплахата си Изида. – Лов ли организираш тук, на свещения остров на Лето?!
- Не очаквах да срещна тези кошути и не успях да спра моя Цербер! Ама никак не очаквах! Съжалявам! От друга страна ме гложди любопитството на ловеца: кой би победил в една схватка между царя-елен и царя-пес?
- Кръвопиец! – не се сдържала Изида, а в очите ѝ просветнали мълнии.
- Наистина съжалявам, но имам тъмна страна и понякога не мога да я контролирам! – оправдал се смутено Сет, но бързо се окопитил, защото в очите му заблестели похотливи пламъчета. – А ти, Изис, си толкова прекрасна в своя гняв! Толкова царствена! Толкова смела! Ти успя да спреш Цербер по време на скок! Никой досега не е правил това, та той слуша само мен! И знаеш ли, мила, това ми дава повод да ти направя сериозно предложение, най-официално пред Анубис и сестра ти Микена! Искам да станеш моя съпруга!
- Какво? Ами жена ти Нефтис? – пламнала смутена Изида.
- Нефтис, разбира се, ще си остане моя първа съпруга, а ти ще бъдеш втората! И без това сте приятелки!
- Не знам, много е изненадващо за мен! Трябва да помисля!
- Помисли си, аз не бързам! Но да знаеш, че много те искам!... Освен това съм задължен, според закона на Отците, да се грижа за теб, като овдовяла съпруга на моя загинал брат, по който аз вече изпитвам тежки терзания!
- Виж, Сет! Сега не мога да ти отговоря! Както казах, имам нужда от време да помисля! Но те предупреждавам: ако приема и стана твоя съпруга, ще ми дадеш определена власт! Например да мога да помилвам провинилите се, на които си издал смъртна присъда, ако преценя, според деянието им, че те заслужават помилване. – Изида направила пауза и добавила. – И още нещо искам! От днес насетне елените и кошутите да бъдат обявени за свещени животни, посветени лично на мен, като ги включиш в царския списък на забранените за лов животни!
- Тези ти желания ще ги изпълня, само ела при мен в моя дворец! Ще имаш всичко, ще те засия с богатства! – засиял доволен Сет. – Ти си помисли, пък аз след месец ще пратя царски вестител, по който да ми съобщиш какво си решила!
- Добре! – отговорила Изида, все още осъзнаваща неочаквания развой на събитията.

Тя неволно била сложила пухкавата си ръка и поглаждала гърба на Цербер, който не бил се възпротивил, даже изглеждал твърде доволен. Сет забелязал това с учудване и поклатил глава: явно и неговият пес бе харесал богинята.

В този момент отчетливо се чул мелодичният звън на камбана.

- Кой звъни? – попитал Сет.
- Лето звъни! Кани ни на обяд! – отвърнал Анубис.
- Много хитро! – рекъл Сет и пуснал веригата на кучето. – Да отидем тогава и уважим трапезата на добрата домакиня!

Запътили се към къщата. Никой не обърнал внимание на Цербер, който, надушил нещо, се прокрадвал към един бодлив храсталак. Внезапно заплющали пърхащи криле: кучето било вдигнало във въздуха ято спотаили се глухари. И макар, че те литнали неудържимо нагоре, Цербер, въпреки своята тежест и големина, скочил ловко след тях. Главите му се извили като змийски и всяка проследила по една птица: двете с успех, само третата пропуснала своята плячка. Челюстите, увенчани с остри зъби, щракнали и двете едри птици били погълнати на мига като малки хапки.

Ловната атака на Цербер се случила толкова светкавично, че този път не могла да го спре нито Изидата, нито някой друг. Тя въздъхнала примирено:

- Ех, Цербер! Оставаш си един непоправим звяр!
- О, Изидо! И той душа носи! Гладен е животинката! – оправдал го Сет предпазливо, внимавайки да не разсърди отново Изидата, с която тъкмо бил сключил важна предбрачна сделка.
- Да побързаме, че Лето навярно ни чака! – подканил ги Анубис.

Дългата маса, поставена на полянката пред къщата, била отрупана с храна, между която стърчали дългошийни стомнички с бира. Тъкмо за една изгладняла и ожадняла компания. Естествено, Сет се отличил със своя забележителен апетит. Когато омел храната пред себе си и изпил цели две стомни с вино, той, задоволен от гостоприемството на Лето и петимен за почивка, поискал да се върне на своя кораб заедно с хората си. Домакини и гости си казали сбогом, след което Аполон ги превозил до големия кораб.

Щом натрапниците отплавали с гребла нагоре по Нил, най-сетне Анубис, Хермес и Аполон хукнали да свалят от покрива на храма Марела и детето, след като сковали набързо нова стълба. Божият син се чувствал добре благодарение на съобразителната Марела, която имала в джобовете си узрели сладки фурми, от които му отчупвала малки парченца, удобни за смукане и дъвкане.

Изидата ѝ благодарила сърдечно и грабнала Хор, за да го накърми.

Лека-полека обстановката започнала да се нормализира. Нещата пак тръгнали по обичайния си ред. Богините-майки не обичали да бъдат тревожени. Те не само дарявали живот, но и бдели над него, пазели го с всички сили и на всяка цена.

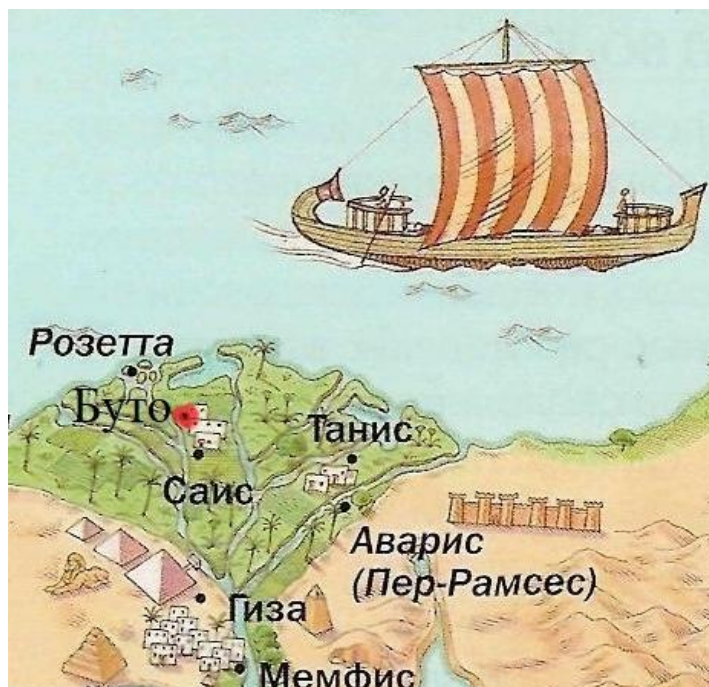
Докато го кърмела, Изида обмисляла възникналата пред нея нова дилема: да бъде или да не бъде с властния Сет. В първия случай тя трябвало да жертва себе си, за да може синът ѝ необезпокояван да порасне под грижите на Лето и на останалите ѝ приятели. Утеха щяла да ѝ бъде компанията на вярната ѝ приятелка Нефтида. Едва ли би било лесно и приятно да се живее със Сет. Напротив, при него вероятно щяла да стане свидетел на грозни и трудно поносими сцени. Но пък само в този случай би отпаднало неговото подозрение за съществуването на сина на Озирис – един бъдещ отмъстител и претендент за трона. А и близостта със Сет би ѝ дала възможност да следи какво той замисля и предприема, дори да направлява неговите действия. Това са сериозни предимства, гарантиращи успеха на нейната борба, от която в крайна сметка зависело благоденствието на цялото божествено общество.

Във втория случай – ако тя егоистично поставела себе си като най-важна, това би могло да доведе до риск или дори пожертване на сина ѝ. Защото Сет нямало да се успокои, щял да я преследва и тормози докрай. Бивало го много в тези неща. Ами ако той откриел Хор и го погубел, както сторил с неговия баща Озирис? Явно вторият вариант е неприемлив. Тя не би позволила това да се случи.

Намислила да се посъветва с Лето, Анубис, Аполон и Хермес как точно да постъпи до най-дребната подробност. Изида знаела, че не всичко може да се предвиди, но си поставила за цел да постигне определено съжителство със Сет, чрез което да подсигури живота на Божия син, както и нормалното съществуване на нейните приятели...

5. Изида приема предложението на Сет и заживява при него в двореца му в столицата Он. Хор расте тайно под грижите на Лето, Аполон, Анубис и Тот. Скорпион ужилва юношата Хор, а Тот го спасява. Отплаването на Божия син за родна Тракия.

Древен Египет, столицата Он, а също – делтата на Нил.

Тактиката на Изида да живее отделно от сина ѝ Хор се оказала правилна. Нито Сет, нито копоите му узнали за неговото съществуване. Още когато майка и син се разделили, Лето повикала своя позната, на име Хипта, която станала дойка на детето. Изида също идвала понякога на острова, при удобен повод, внимавайки да не я проследят, за да го кърми и наглежда.

Особено удобни за нея били случаите, когато Анубис идвал в столицата, по искане на главния жрец Сонхис. След всяка мумификация на знатен египтянин Анубис ръководел нововъведения ритуал „Претегляне на сърцето-душа“. Той се справял отлично и всички оценявали с респект неговата роля в церемонията. Сетне, щом излезел от величествения храм на Атон и тръгнал по широката главна улица, облечен в бяла тога на ромбове, надянал черната си кучешка маска, гражданите му се кланяли страхопочитателно, притеснявайки се да не провиди и изобличи греховете им.

Анубис винаги посещавал Двореца, където бил приетан от Сет, Изида и Нефтида. След срещата им Изида, а понякога и Нефтида го съпровождали обратно до Буто и Хемис, под предтекст да се видят с Лето. Така Изида могла да наглежда детето си.

* * *

Тот и Анубис много обичали да четат и записват древни надписи. Подобно на жреците в храма, ползвали пергамент, който си приготвяли сами, ала с много и продължителни усилия. Ако надписът бил много ценен, отливали си ламини от злато, на което времето не оказвало разрушителното си въздействие. Тот обаче искал да направи друг материал, който да позволява красиво изписване на йероглифите и картините. Наблюдавайки гниенето и разлагането на падналите в Нил тръстики, зовани още *папури*, той решил да пробва да ги смели ситно, като полученото целулозно брашно обърка добре в малко вода, с разтворено в нея лепило. Дошла му идея да пресова получената хомогенна маса с гладък дървен валяк, след което да изсуши папурения лист.

Тот се колебаел как да назове новия материал – *папурес* или *папирус*, – още преди да го е изработил. Трябвало да се съберат тръстикови стъбла и листа, затова повикал на помощ Анубис. Хор, който бил по това време дванадесетгодишен, дочул разговора на батковците и с младежки жар се включил в тяхната обиколка по брега на Нил. Тъкмо нарязали и вързали няколко снопа тръстика, изведнъж момчето изпищяло силно. В стъпалото му, потънало в пясъка, между кожените ремъци на сандала, бил забил жилото си малък, но много отровен черен скорпион.

Опитният Тот хванал скорпиона точно за жилото, за да не убоде и него. Той не случайно направил това. От доста време се занимавал с билкарство и знаел как да направи точната противоотрова – от капка отрова на същия скорпион, плюс една доста обикновена билка, растяща по ливадите на делтата, разтворени в настойка от ферментирали плодове. Той винаги носел у себе си в малък кожен мях такава настойка за подобни случаи, главно при ухапвания от змии. Оставало да намери билката.

- Не се плаши Анубис! – казал Тот. – Мога да му помогна! Нека да го отнесем под онази палма на сянка.
- Горкият, страшно се е отпуснал, ама диша още! – тревожел се Анубис. – Наистина ли можеш да го спасиш?
- Разбира се, че мога! Аз съм най-добрият в тази работа! Само трябва да намеря едно мораво цветче на онази ей-там полянка! А ти дръж главицата му вдигната!
- Разбрах, Тот! Няма да се бавиш, нали? Мисля, че трябва да сме бързи!
- Така е! Веднага се връщам!

За късмет Тот почти веднага намерил и набрал няколко морави цветчета. Стрил ги между пръстите си, за пуснат своя сок, моментално махнал тапата на мяха и ги мушнал вътре. Там вече бил изцедил капката отрова от скорпиона, още когато го хванал. Сложил тапата и разтресъл енергично и разнопосочно мяха, за да постигне доброто разтваряне на съставките. Тръгнал към Анубис и лежащия в скута му Хор, като на всеки пет крачки спирал и разтърсвал спасителния мях. Щом стигнал до двамата, казал доволен:

- Готов съм!
- И сега? – попитал го притеснено Анубис.
- Отвори му леко устата, само че първо надигни още главата, за да не го задавим! – отвърнал уверено Тот.

Щом целебната отвара влязла в гърлото на Хор, той инстинктивно преглътнал.

- Браво! Още малко! – зарадвал се Тот. – И още три глътки..., браво на момчето!
- Това достатъчно ли е? – попитал неуверено Анубис.
- Напълно, засега! Хубаво е, че преглъща; иначе щеше да е по-сложно! След малко пак ще му дадем и трябва да го отнесем у дома, на хладина!

Тот огледал краката на Хор: имало една единствена раничка. Той свалил с длан залепналите по нея песъчинки, разчекнал я, за да се отвори и внимателно сипал в нея от същата отвара. После му дал да изпие още една доза.

Тот и Анубис качили безсъвместния Хор в лодката, с която били дошли. Спуснали се надолу по течението. Скоро влезнали в островния залив и привързали лодката за кея. Посрещналата ги Лето изпаднала в шок, но след кратко обяснение на случилото се от страна на Тот, тя се взела в ръце. Пренесли отпадналия Хор на неговото легло, като поставили главата му високо – на две възглавници.

- Какво да правим, Тот? Нещо да донеса? – попитала Лето, още не на себе си. – Изис ще ме убие, ако нещо лошо стане с детето!
- Той е добре! – отвърнал уверено Тот. – Просто му е нужно време, за да се пребори с отровата! Точно сега отварата я неутрализира! Само отвара ще му даваме тази нощ! *Сабàля*, като отвори очи, ще изпие една кана студена изворна вода, ще изпикае всичко и ще се прочисти!

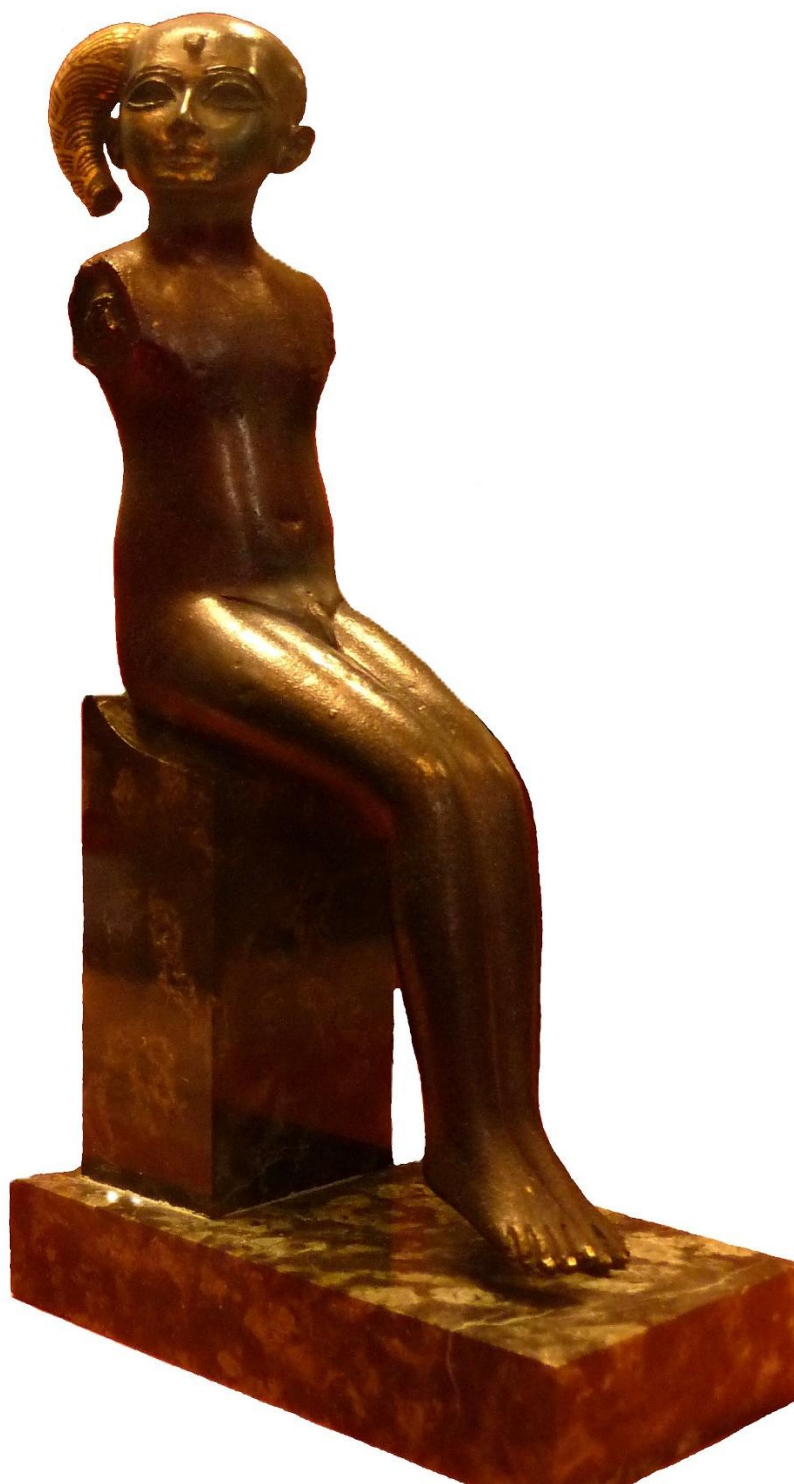
Както казал умният Тот, така и станало. Щом небето просветляло в прозореца, Хор отворил очи, но с такова учудване, сякаш се е върнал от оня свят. Напил се хубаво с вода и изтичал по спешност навън. А когато се върнал, бледите му отпреди бузи отново зарозовели. Лицето му пак засияло с привычната му слънчева усмивка.

- Лельо Лето!
- Кажи, миличък мой? – прегърнала го тя и никак не искала да го пусне.
- Дали има от твоята пухкава баница? Не бих отказал и малко мляко?
- От кое мляко искаш, слънчо? – радвала му се Лето. – Прясно или квасено?
- Квасено, лельо! То ми е по-вкусно!
- Нося веднага баницата! – тръгнала тя към кухнята. – Рано-рано я опекох, още е топла, че даже и гореща! Всички ще хапнем!
- Само как сме изгладнели! – примляснал Анубис. – След такива прекеждия!
- Вярно! – отвърнал Тот. – Ама се справихме, нали?
- Ти си невероятен, Тот! Не знаех, че си постигнал такова съвършенство в лечителството! Действаше с такава бързина и опитност!

- Топлата баница иде! – Лето сложила тавата на масата, а едно от момичетата донесло купички с квасено мляко. – Нападайте момци млади и сръчни!
- Тази храна е най-подходяща сега за Хор. – казал Тот отхапвайки голямо парче баница. – Млякото ще го пречисти допълнително.
- Млякото е от нашите козички. Чудесно е! – похвалила се Лето. – А ти, Тот, как позна? Снощи рече, че Хор ще отвори очи на сутринта и той наистина ги отвори! Чудо е това!
- И аз това му рекох оде! – потвърдил Анубис. – Там, на речния бряг, Тот изготви отварата светкавично; знаеше точно какво да прави! Прояви невероятно умение, за да спаси малкия Хор!
- Благодаря ви, че ме признавате за добър лечител! Аз много се старая да набирам знания и опит, за да помагам при нужда на когото се наложи!
- Не добър, а велик лечител! – произнесъл с патос Анубис. – И да ти кажа, направим ли измисления от теб *папирус*, тъкмо на него ще запишеш всички билки и отвари, които си научил досега!
- Бре, Анубисе! Ти роди страхотна идея! – въодушевил се Тот. – Мисля, че папирусът ще позволи да се нарисуват към написаното цветни картинки на билките, както изглеждат сред природата! Ще кръстя тази книга на общия ни дядо Ре: „Ре-Сеп-Ди“ или „Книга с Ресепти“.
- Вярно е! – съгласила се Лето. – Ре, бидейки баща на Озирис, когото знаят още като Зевс-Амон, се пада дядо на тебе Тот, и на тебе Анубис, и на тебе Хор, че даже и на моя Аполон!
- Какво чакаме! – припнал несврътливият работохолик Тот. – Беж на лодката и да си приберем снопите с папур!
- Хайде, че да не ги прибере някой минаващ край оня хубав бряг! – скочил и Хор.
- А-а-а! – поклатила Лето глава с голямо несъгласие. – Без тебе, миличък! Батковците ще си вземат тръстиката сами! А ти ще ми помогнеш да укрепим пристана с новите дъски, които ми докараха вчера! Тази работа иска мъжка ръка, нали?
- Да, лельо! Твоята работа ми харесва повече от другата и ще остана с теб! – съгласил се Хор, добре разбирайки, че след вчерашното неприятно произшествие, скоро няма да го пуснат на тръстиковата плантация, поне не бос или по сандали.

* * *

Времето си течало като неукротима река: годините минавали незабелязано. Божият син неусетно пораснал и се превърнал в умен и красив юноша, почти млад мъж, на цели шестнадесет години. Всички, които имали досег с него, се удивлявали колко е жизнерадостен, добър и дружелюбен.

Юношата Хор в Египет. Има типичната прическа на обучаващ се неофит: бръсната глава с плетка *чембас* отдясно. Плитката символизира събрани на сноп слънчеви лъчи. Бронз, позлатяване, XIII в. пр.Хр. Лувъра, Отдел за египетска история.

При поредното идване на Изида в Хемис, тя пак събрала на съвет своите приятели.

- Мисля, че е дошъл моментът! – отронила с мъка видната гостенка.
- Моментът за какво? – не я разбрала Лето.
- Хор трябва да замине за Тракия и то възможно най-скоро!
- Но защо мамо? А ти тук ли ще останеш? – попитал с твърд глас Хор, макар че в него се усетила нотка на тревога, заради предусетената раздяла.
- Мъчно ми е, сине, но се налага! – отвърнала му тя. – Ще дойде време, когато ще се съберем отново двамата и никой няма да ни попречи!
- Да не би Сет да е надушил нещо? – казал Тот.
- Не съм сигурна, ала относно неговите потайни намерения имам лошо предчувствие! Знаете, че предчувствията не ме лъжат!
- Предполагам, че трябва да бъде заведен при мойрите, неговите акушерки? – рекъл Анубис.
- Правилно се досети, Анубисе! Време му е да премине обучение при тях, една сериозна школа, на която ще стъпи, когато направи зрелост и ще трябва да преодолява тежките изпитания на инициацията. Тракия е мястото, където ще възмъжее, за да се върне после в Египет и да извърши своята велика мисия – да спаси света ни от Сет и неговото мрачно царуване.
- Разбирам, че трябва да подготвим кораба за дълго плаване? – казал Аполон.
- Защо, той да не би да е повреден? – изтръпнала Изида.
- Не! Изразих се неточно! Корабът е в отлично състояние! Аз го следя и поддържам! Имах предвид да натоварим питейна вода и хранителни припаси.
- И оръжия! – добавил Тот.
- Аз ще подредя дрехи за всеки от вас! – добавила Лето.
- Анубисе, ти ще останеш в Египет! – досетила се да каже Изида.
- Ясно е, че не мога да липсвам дълго, защото като ме викне Сонхис за церемония и ме няма, паника ще настане! – съгласил се Анубис.
- А Сет ще подскочи като убоден от крив трън! – засмял се Тот. – Хайде дружина да се хващаме на работа, освен ако Изис няма нещо друго за казване!

Тъкмо слънцето застанало в средата на небесния купол, когато корабът бил натоварен с всичко необходимо. Аполон, Тот и Хор се простили с Лето, Анубис и Изида. Мичманът подал команда, осемте моряци натиснали веслата и Бързоходецът се понесъл напред.

Родна Тракия очаквала с любов и радост Божия син, за да му даде необходимото, та да се изпълнят неотменимите повели на Съдбата.

6. В родна Тракия. Мойрите въвеждат и обучават Божия син в магическото знание. Дионис опитомява пчелите, селекционира лозата, открива виното и влиза в ролите на Бакхус и Либер. Дионисовата свита: *сатирите* и *вакханките*. Дионисовият театър. Божият син учредява своя култ с неговите празници и ритуали: на студеното слънце Колад/Сурья; на горещото слънце Ярило; на оплодотворяващото цялата природа слънце Дажбог с рóга на изобилието и на Герман – властелина на вятъра, облаците и дъжда; на времемерното слънце Хорос/Календ – създателя на календара и господар на времето; на непобедимото слънце Митрас, който е Конникът-Херос – водачът на войните със справедлива кауза.

Древна Тракия, планинският масив Пан Гея. Връх Ниса, наричан също Сутка, се прочува като Свещената планина на Дионис с прорицалището на Божия син.

Връх Голяма Сутка, 2186 м., в западния дял на Родопския планински масив, Южна България.

Бързоходецът на Аполон акостира на тракийското крайбрежие, в залива на Тесал. Тук моряци и рибари от местните хедони шетали край своите кораби и лодки. Щом пришълците слезли на брега, наобиколили ги няколко мъже, брадясали и твърде любопитни. Те познавали както Аполон и неговите моряци, така и вездесъщия Хермес. Последният често минавал оттук, на път за владението си в недалечния Девол.

- Колáгере, Аполоне! – извикал един дърводелец с ренде в десницата.
- Колáгере, бай Санди! – отвърнал засмян Аполон. – Какво майсториш пак?
- Чúним днеска старата гемия на Абдер...
- За моя син ли иде реч? – намесил се Хермес.
- За твоя Абдер, аха! – потвърдил някой от тълпата, носещ на рамо рибарска мрежа.
- Вчера ни посетиха синовете ти Силен, Абдер, Миртил и Еврит. – потвърдил бай Санди.
- Тъй ли? – учудил се Хермес. – И де са сега моите хубостници и безделници?
- А-а, хич не са безделници; добри момчета имаш! – възразил дърводелецът. – Поеха на север. Мойрите ги викали за нещо: май зид да им градят.
- Е, ако е тъй, вземам си думите назад! – извинително казал Хермес.
- А този красив младеж чий е? – полюбопитствал рибарят с мрежата.
- Мой е! – излъгал светкавично Аполон. – Роди ми го една египетска хубавица!
- Хубавец си като баща си! – похвалил го рибарят и попитал. – Как те викат?
- Либер ми викат, защото от малък съм непокорен, не търпя чужда воля! – изгледал Дионис с ярко-синьозелените си очи любопитния рибар. Младежът спазил табуто, наложено от Хермес: да не споделя с никого в Тракия своите имена Дионис и Хор, защото мълвата, че Божият син се е завърнал, бързо щяла да стигне до Хера и Арес.
- А вашата дружина накъде отива? – полюбопитствал на свой ред бай Санди.
- И ние сме към планината! – отговорил Аполон. – Мисля да нагледам моите приятелки *Деветте музи*. Напоследък съм изоставил строителството на храма в Делфи; изгубих желание за работа. А *музите* винаги ме вдъхновяват с тяхната отдаденост към сътворение и стремеж към съвършенство.
- Ех, и аз имам нужда от вдъхновение, ала съм грозноват и недостоеен за твоите *музи*! – тъжно промърморил рибарят.
- Айде, айде! Теб добре те утешава старата Грая; не се оплаквай! – скастрил го бай Санди за проявеното нахалство.

Хермес, Либер и Аполон, заедно с четирима от моряците на последния, грабнали багажа си, приготвен от по-рано и тръгнали на път. Другите четирима моряци и мичманът останали на кораба да чакат завръщането на Аполон, Хермес и другарите им. Либер трябвало да бъде приютен от мойрите, докато не достигнел зрелост и не дойдело време за неговата инициация.

За разлика от преди, сега хванали не пътеката по планинските била и върхове, а тази през долините. Никой не ги преследвал, нямало люта зима, а наоколо господствала топла жителна пролет. Зелените поли на планината, буйните потоци – следствие от топящите се снегове, ласкавото слънце отваряли душите и сърцата на младите мъже. Гостоприемна

Тракия ги приветствала с цялата си любов! А може би тукашната природа била усетила завръщането на Божия син в лоното на Родината?

* * *

Пристигнали в подножието на връх Ниса/Сутка – Светилището на мойрите. Тъкмо заизкачвали стръмния хълм по една горска пътека, когато ги стреснала голяма и бърза сянка. Хермес и Аполон се хванали за оръжията, но ги пуснали, щом пред тях изскочил огромният вълк, хранител на светилището.

– Ей, Сиявуш! – извикал Хермес. – Ела при мен, приятелю! Ела, ела!

Вълкът помахвал весело с опашка; той вече бил надушил своите добри познати Хермес и Аполон. Приближил групата с горда осанка, излъчвайки силата и увереността на непобедим боец. Сиявуш застанал обаче пред Либер, подушил го, лизнал ръката му и седнал доволен от срещата си с младежа.

- Той те позна! – удивил се Аполон. – Хем тогава ти беше бебе!
- И това беше преди шестнадесет години! – добавил Хермес и казал на Либер. – Погали приятеля си; това е твойт спасител *Авитохол* и очаква от теб един хубав жест на благодарност! Затова е приседнал.
- О, да! – потвърдил Аполон. – Той принуди тогава оня еден елен да извади от придошлата ледена река Кабирос кошницата, в която те бе турила майка ти!

Либер сложил ръка върху главата на вълка и го погладил около щръкналите уши, при което двамата се гледали отблизо очи в очи, изпитвайки приятно усещане.

- Аз ще ти дам цялата си любов, Сиявуш! И не само на теб, а и на всички живи същества, обитаващи прекрасната ми родина Тракия! Защото аз съм богът на любовта Либер и богът-пазител на живота Дажбог! – отронил патетично Божият син.

Изкачвайки почти върха, чули глухо дрънкане на камъни и удари на зидарски чукове.

- Синовете ти, Хермесе, май вдигат горе ограда, както ни каза бай Санди! – отбелязал доволно Аполон.
- Ако е тъй, ще изпитат здравата ми бащина прегръдка! – усмихнал се Хермес.
- Изгарям да видя родното си място и мойрите, моите акушерки! – радвал се Либер.

Скоро били горе. Строителите хвърлили своите инструменти, а гостите им – своите багажи. Прегърнали се, познати и непознати. Всички сияели при неочакваната среща.

- Защо е таз врява! – изведнъж подала глава Клото от входа на пещерата.
- Виж, Клото, кой е дошъл! – провикнал се гръмовно Силен, сочейки младия Либер.
- Знам много добре кой е дошъл! – облещила се Клото на Силен. – А ти недей да трещиш като градоносен облак, че ме заболяха тъпанчетата!
- Стига, како! – казала успокояващо Лахесис, щом всички мойри излезли от пещерата, за да посрещнат видните гости. – Силен е голям мъж, великан и гласовит! Не го кори толкоз!

- Добре дошъл, Божий сине! – тихо казало слабичкото момиче, което излязло последно.
- Аз съм новата Атропа. Ела, трябва да те докосна!

Либер и Атропа се хванали за ръце и допрели чела. Всички замълчали почтително; знаели че новата прорицателка ще „прочете“ бъдещето на младежа.

- Е, какво „видя“?! – попитала нетърпеливо предишната Атропа, която наскоро, при навършване на тридесет годишна възраст, изведнъж изгубила дълбината на своята прорицателска дарба. Тогава я преименували на Елена.
- Всичко е наред! – обявила малката Атропа. – Той ще е бъдещият господар на света, посочен необратимо от съдбата! Ще му е много, много трудно! Видях безумни битки и потоци от кръв! Но накрая Сет ще падне в нозете му и ще го моли за милост!... И хубав ще стане светът под неговата власт! В хармония, благодат и любов ще заживеем! Толкова е хубаво...!

Момичето потреперило и се разхлипало, явно от провидяното. Бившата Атропа, сега Елена, сестрински я прегърнала и въвела обратно в пещерата.

- Шт! – просъскала Клото, оглеждайки слисаната тълпа. – Зная, че всеки от вас иска да узнае какво точно има да се случи в идните времена, обаче, разберете, никак не бива да ви разкриваме тези велики тайни! Ако го сторим, можем да навредим на повелите, спуснати ни свише!
- Дадено, мила Клото! – подкрепил я Хермес и се огледал. – Макар да сме любопитни за нашето бъдеще, ние няма да притесняваме вас, мойрите, с такива въпроси! Нали братя?
- Няма, няма! – отвърнали всички в хор.
- А това момиче, новата Атропа, откъде се взе? – не се стърпял да попита Хермес.
- Отде е малката ни сестра, няма да ти кажа! – изгледала го насмешливо Клото. – Достатъчно ти е да знаеш, че въпреки невръстните си девет години, тя, освен че притежава дарбата, е веща в прорицанията. Ей-сега, преди малко, тя можа с лекота да провиди какво предстои в следващите хиляда години. Макар да се обучава още, е много, много силна!
- В следващите хиляда години!... – повторил Силен като ехо. – Чудо е туй, голямо чудо!
- Добре, Клото! – добавил Хермес. – Ние с Аполон няма да се задържаме тук...
- Зная какво възнамеряваш, драги ми Хермесе! – засмяла се пак старата Клото. – Нали не си забравил коя съм аз?
- О-о, не разбира се! Прощавай!
- Ще ходите с Аполон при музите, които се подвизават малко по на изток, в селото на благородната принцеса Гела. – продължила Клото. – Зная и какво си наумил да заръчаш на сина си Силен, за което те е помолила прекрасната Йо. Направи го: това е правилно и разумно!
- Всеки път ме изненадваш, Клото! – изчервил се Хермес. – Как го правиш?
- Нито го можеш, нито ти трябва да знаеш! – казала тя, решавайки още малко да се погаври с него. – Сега например си рече на ум колко неприятно е някой да ти влезе в

- главата и да ти чете мислите... А и, че трябва да се омиташ по-бързо от нашето светилище, защото това те побърква!
- Тъй е, признавам! – предал се Хермес и погледнал към Силен. – Ела, сине, да си поговорим насаме!
 - Идвам, тате! – отвърнал огромният мускулест Силен и добавил. – Момци, сеирът свърши! Хващайте се на работа, че стената нази чака!
 - Кои са тези яки млади сатири? – попитал го Хермес, щом се дръпнали в края на платото, под сянката на един клонест дъб. – Видях някои мои внуци, ама има и други, които не познавам.
 - Да, тате! – съгласил се Силен. – Знаеш ги моите синове: Астрей, Леней, Марон и Фол. Другите са Ламис, Ленобий, Лик, Напей, Орест, Ойстър, Пемений, Петрей, Пилай, Проном, Скиртос, Терей, Тереспонд, Тиас, Флегрей, Хемон, Хюбсикер, Кисос, Сикинид, Емел, Кордак.
 - Хемон или Хемус не беше ли син на титана Борей? – досетил се Хермес.
 - Вярно, той е по-известен! – съгласил се Силен. – Ама другите са тукашни, от тая безбрежна планина и даже не им знам бащите.
 - А-а, не така! Трябва да ги попиташ! Те са ти дружината; прояви уважение към тях!
 - Прав си, тате – ще го сторя!... Та какво важно ще ми казваш?
 - Слушай, сине! Благородната Йо има голяма молба към теб!
 - Йо има молба към мен, наистина! – зарадвал се Силен.
 - Става дума за младия Либер; той сега е възприел това име. Оттук нататък ти трябва да поемеш грижата за него!
 - Аз ли?
 - Да, ти!... Не си ли ти най-силния, най-ловкия, най-умния и достойния тук?! Все пак ти, Силене, си моя първенец, най-големия ми син!
 - Разбира се, така е, само дето такова сериозно поръчение ми дойде неочаквано!
 - Разбираш каква отговорна задача ти възлагам, нали?
 - Ясно бе, тате, ще се справя! Знаеш, че в стара Тракия аз съм тарторът на *сатириите*!
 - Имаш самочувствие и то е заслужено. И все пак трябва много да внимаваш, особено за странници, ако се появят тъдява и започнат да душат. А ти понякога се разсейваш и постъпваш лекомислено...
 - Само понякога. – оправдал се Силен.
 - От днес не бива да се отпускат – не понякога, а дори и за миг...
 - Тогава ще възложат на внука ти Марон да ме следи и стряска в такива моменти. Много е разумен и го бива в това! А на други трима момци ще наредя да внимават за появата на странници и ако има такива, да ми ги доведат за разпит.
 - Браво! Обмисли и разпреди задачите на хората си. Особено важно е да подбереш една групичка сатири, които да станат постоянна свита на Либер и да се движат с него навсякъде. Начело на тази свита ще застанеш лично ти. Ако се случи все пак тези младежи да трябва да се отделят от него, ти ги зарязваш и тръгваш с него. Разбра ли?
 - Разбрах!
 - Ти и Либер ставате неотделими като близнаци: зиме и лете, в студ и жег, денем и нощем..., той никога не трябва да бъде сам!

- Ясно!
- Ако това ще те утеши: отговаряш не само за неговата безопасност и здраве, но можеш да проявиш и таланта си на учител. Научи го на всичко, което знаеш, например умения за самоотбрана и да борава с оръжия: юмручен бой, пехливанска борба, фехтовка, стрелба с лък. Той е умен и схватлив: ще ти е благодарен, ако го посветиш в методите на анализ и синтез, дискусия и реторика. Той е също така много артистичен: включи го в тракийските химнопения, музика и танци.
- Ами седенките в топлите вечери, заедно с момите?
- Разбира се, това няма как да е чуждо за здрав и хубав младеж като него!... Щях да пропусна, но имената Дионис и Хор да се забравят тук, дори в най-близка компания! Нека да се титулува като Либер и така се обръщайте към него!
- Той знае ли за това?
- Предупредил съм го и той разбра сериозността на положението... Така че действай смело в тази работа! Ти си голям мъж, имаш светски опит, имаш знанията и уменията, които аз съм ти предал като твой баща! Мисля, че като *Главен сатур*, си най-подходящия за целта!
- Аз съм *Главният сатур*, без съмнение! Разчитай на мен, тате!
- Благодаря ти сине!... След месец, два или три, ще наминем с Аполон да ви видим, за всеки случай.

Баща и син се прегърнали здраво, преди да се разделят. Хермес се обърнал, за да не види Силен сълзата на бащино умиление, избила от лявото му око. Той махнал с ръка на Аполон – един от техните заучени жестове, който в случая значел, че е време да потеглят отново на път. Аполон от своя страна привикал своите моряци. Така групата на Хермес и Аполон поела към следващото си приключение.

* * *

Пролетта неусетно се изнизала и дошъл Еньовден. Мойрите се втурнали по околните лъки, морави и дъбрави, за да сберат колкото могат от богатите дарове на майката-природа. Дървета, цветя и билки били пуснали мъзгата си, подмамвайки с упойващите си ухания пчелните рояци. Над жуженето на насекомите и продължителните славееви серенади се извисявало обаче токането и брусенето на гласовитите глухари, надпяващи се сред необятната поднебесна „оперна“ зала на Родопска планина. Защото по неписано божествено повеление, връх Ниса/Сутка от незапомнени времена приютявал еленови стада, козлови стада и глухарови ята. Там, на Сутка, било главното сборище на тези три животински вида, както било дом и на техните пазители от вълчия джинс на Сиявуш. Предците на Сиявуш, а и той самият не позволявали на други хищници да припарят на обетования връх. Такава щяла да бъде ролята и на техните потомци. Ето как в Свещената гора на мойрите живеели и се плодели елените и кошутите, козлите и козите, глухарите и токачките – първите тотемни животни на Божия син Дионис и на Божията майка Изиди...

Четири мойри се прибрали чак по икиндия: всяка нарамила по три чувалчета с билки. Лахесис и Атропа изсипали поотделно техните шест чувалчета в сенчестата част на

поляната, като грижливо разстлали билките върху предварително окосената трева. Сушенето трябвало да става на сянка.

- Либер, Силен, къде сте? – провикнала се Клото. – Веднага донесете съчки и цепеници, и двете огнища запалете!
- Идем, идем! – обадил се Силен от другата, по-закътана полянка, която мъжете използвали за стрелбище и военно обучение. – Само лъковете да оставим!
- Искam дълги огньове, че по три котела ще варим на всеки! – добавила Клото.
- Добре, дълги ще ги направим! – отвърнал Силен.

Либер и Силен награбили по един голям наръч дърва от складираните под нишата пред пещерата. Заредили двете огнища, сложили прътовете на чаталите, а на всеки прът окачили по три котела. След това донесли вода от кладенеца: Силен с големия мях, а Либер – с малкия. Напълнили котлите, в които Клото и Елена изсипали другите шест билки. Те трябвало да се сварят пресни за получаване на по-силна отвара.

- Браво! Хубава работа свършихме днес! – казала Клото, радвайки се на буйно лумналите пламъци.
- Да, тези билки ще ни бъдат потребни! – избърсала Лахесис потното си чело.
- Май ще трябва да се изкъпем! – подушила пазвата си Елена.
- Къпането ще стане след като сварим билките! – съгласила се Клото и се обърнала към Силен. – Ще трябва и големия казан да приготвиш, Силене – за нашата голяма женска баня!
- Ей-сегичка, и големия казан ще донеса и напълня! – отвърнал едрият мъж.

След няколко часа, когато мойрите се били изкъпали, и напълнили и запечатали стомните с готовите отвари, цялата компания седнала да вечеря на открито – на дългата лятна маса, скована от яки дъбови дъски. Тъкмо било притъмняло, а черното небе се покрило с безброй едри и ситни звезди, както и със звездни рояци. Новите цепеници, които Силен метнал в двете огнища, лумнали и осветили поляната пред пещерата. Виждайки как Божият син попива величествената небесна картина с любопитните си юношески очи, Клото промълвила бавно и отмерено:

- Май е време за следващия ни урок, а Либер?
- Какво? – стреснал се светлият юноша и свалил поглед от нощното небе.
- За какво се беше замислил, миличък? – попитала Клото.
- За мама... Винаги вечер, когато грейне, забляска и замига красивият небосвод, се сещам за моята майка, която оставих в Египет...
- Изис, по-скоро Йо, както ѝ викаме в Тракия... Ето я там..., виждаш ли я – Сириус или Сотис, най-ярката звезда в Голямото куче! – посочила Клото така, че момчето да проследи жеста ѝ. – Затова нашият връх Ниса, по който ти си кръстен Дио-Ниса, значещо „Богът от Ниса“, вече го казваме и Сутка – на твоята майка. А тъдява под върха е кладенчето, в което водата избива от една цепната скала. Нему дадохме името Момино кладенче, пък някои му казват и Цепина – пак в чест на твоята майка. Защото твоето раждане е важно събитие, предписано от Съдбата или Вечното време. То ще се помни през следващите хилядолетия като раждането на Колад – „Студеното

слънце“ и още „Непобедимото слънце“, тъй като Съдбата ти е предопределила, като спасител на света, да победиш всичките си врагове...

- Кого ще побежда, искам още сега да узная! – оживил се младежът.
- Я не бързай толкоз, момко! – изгледала го повелително Клото. – Всичко по реда си и когато му дойде времето. При туй в идните дни някои неща ще мога да ти кажа, ала други не бива, за да не объркаме плетеницата на Предопределението... А сега е ред на урока за небесните сфери и съзвездията, посветени на нашите отци и майки – титаните и титанките, боговете и богините. Всичко запомняй и подреждай в младата си глава! Утре ще станеш водач на целия свят, а един пастир трябва да знае повече от паството си, нали момко?
- Всичко ще запомня, скъпа Клото! – възкликнал Божият син. – Ти си ми като майка, защото, заедно с другите мойри, си помогнала на мама да ме роди седмаче и си й дала първите напътствия как да ме откърми и отгледа толкова мъничък.
- Така е! – прегърнала го Клото. – Добро момче си ти и добър лидер ще станеш! А сега нека да погледнем небето и най-напред да кажем, че ние сме само една мъничка прашинка в него...
- Тате ми е разправял, че в небето има шест небесни сфери, между които броим и нашата Земя; те се въртят около Слънцето и получават светлина и топлина от него. – обадил се Силен.
- Така е. – потвърдила Клото. – Баща ти Хермес, признавам, е наистина един от най-учените мъже в наше време... И тъй, първо трябва да обясня, че в безкрайното небе, което някои назовават Космос, всички небесни тела са заоблени и кълбовидни, поради въртеливото движение, което извършват постоянно. Кълбо е нашата Земя, кълбо е и Слънцето – нашата звезда, даряваща ни топлина и живот. Около Слънцето обикалят шест небесни сфери: най-близо до него са Меркурий, Венера, Марс, сетне е Земята, а в по-външните кръгове обикалят Юпитер и Сатурн.
- Къде са тези сфери, аз не ги виждам? – признал си чистосърдечно Божият син.
- Не ги виждаш, защото те нямат собствена светлина, каквато излъчват звездите. Но понякога отразяват слънчевата светлина и стават видими. Ето сега мога да ти покажа Венера – там, дето Слънцето залезе преди малко. Затуй ѝ казват Вечерница. Обаче тя се появява на мястото, където я съзираме сега, около времето на залеза, а по изгрев-слънце минава в източната страна на небосвода и тогаз ѝ викат Зорница.
- Значи Зорница и Вечерница е една и съща небесна сфера – Венера? – досетило се момчето.
- Съвсем точно, bravo! А сега да изредя имената на небесните сфери, които трябва да се знаят, защото те са астралните образи на най-важните титани и богове; останалите нямат такива образи. Започвам с Меркурий – името, което употребяват обитателите на Западните земи. В Тракия го познаваме като Хермес, а в Египет го наричат Тот. Венера, за която говорихме оде, ние знаем като Афродита, а на изток я зоват Ищар. Това е богинята на любовта. Марс или Арес пък е богът на войната. Земята е посветена на нашата прамайка Гея; Юпитер – на тракийския Зевс, египетския Зевс-Амон; а Сатурн – на неговия татко Кронос, когото в Египет знаят като Геб. И разбира се, нашата звезда Слънцето е Кроносовият брат-близък Хелиос, познатият на всички

велик египетски бог Ра. Е, вярно е, че Геб отне трона на брата си, присвои си дори неговото име Ра... И кой ще наследи трона на света в небесната лодка на Ра, която някои оприличават на небесна колесница с осем крилати коня, а други на небесна шейна с осем крилати елени? – попитала Клото, поглеждайки хитро Божия син.

- Аз ли? – неуверено отвърнал той.
- Правилно, сине! Ти ще замениш стария Ра на Небето! Ти ще бъдеш следващото Слънце: студеният зимен Колад, но и горещия летен Ярило или Сурия. В Египет ще те славят като Хор. Туй име ти даде твоята света майка Изиди, още щом те скри в делтата на пълноводния Нил, при грижовната богиня Лето.
- Разкажи ни нещо и за звездите, Клото! – потъркал сънени очи Силен.
- Най-горе, на върха на небесния свод, ярко свети Поларис – верният ориентир на всички пътешественици и моряци. Тя почти не се движи, не сменя мястото си; затуй я смятат за пъпа на небето. Под нея са Малката и Голямата мечка; на някои по им приличат на Малката и Голямата кола. Сетне е Драконът. Мечките и Драконът правят във времето кръг около небесния пъп Поларис. Ама и следващите съзвездия, по-доле от тях, обикалят, само че техният кръг е по-голям. Туй правило важи и за останалите, които са още по-доле... Ох, мили мои душици скъпи, хайде утре вечер да продължа, а? Морфей кара очите ми да склапят, уморих се май днеска...
- Всинца сме тъй уморени! – съгласила се Лахесис.
- То си е време за сън! – протегнал се Силен.

Цялата компания потънала бързо в утробата на пещерата. И сякаш по невидим знак от тъмната гора изскочил Сиявуш. Верният страж на мойрите полегнал пред входа на пещерата, между двете топли огнища, пълни с едри догарящи оранжеви въглени. Преди да отпусне морна глава, вълкът вдигнал взор към любимите нему съзвездия – Телец и Козирог, за които бил слушал Клото да разказва. Загложила го една вълча мисъл:

- Какви ли са тези небесни животни и дали са по-вкусни от земните? Навярно са по-вкусни и когато дойде време Сиявуш да отиде на небето, той там със сигурност ще ги улови и изхруска...

* * *

Първите лъчи на изгрева, надскачили короните на високите дъбове, осветили странично малката звездичка, издълбана отдавна над входа на пещерата. Странично, тъй като входът не гледал само на изток, а донякъде и на юг. Следващите слънчеви лъчи вече огрели масивната скала около входа, а след миг и цялата поляна. Още преди туй Сиявуш, щом чул гласовете на разбудилите се в пещерата жени, разбрал, че нощната му смяна е свършила и хукнал нанякъде, воден от чувствителния му нос. След малко отвътре загърмал басовият глас на Силен:

- Хайде, Либер! Ставай! Събуди се момче!
- Не така! – намесил се алтът на Лахесис. – Трябва да му говориш: „Ставай, млади принце! Чакат те велики дела!“
- Какви дела? Що ще чиним днес? – сънено, но делово им отвърнал баритонът на Божия син.

- Разбра ли, Силене, как трябва да го коткаш?
- Бре, че деен е нашият младеж! За работа гори! – казал Силен, излизайки навън. – Хайде момко на извора, да се умием, та да посрещнем пречистени новия ден!
- Къде ще ходим? Кажи де? – изскочил след него Божият син.
- Потегляме веднага и като тръгнем, ще разбереш! – погледнал го хитро запътилият се към извора Силен, а момчето последвало своя водач, придружител и пазител.

Скоро те се спускали надолу по стръмния склон; по тях се люшкали типичните мъжки атрибути – на бедрата къси махайри в кании, а на раменете натегнати лъкове и колчани със стрели. Пътеката лъкатушела между няколко нацъфтели ябълкови дървета, по които пчелите силно жужели. Божият син спрял до един увиснал клон и съсредоточено се загледал в цветовете, изпълнени с пчели.

- Пчелите събират сладкия нектар на цветовете, ама като разнасят цветния прашец от цвят на цвят ги опрашват и оплождат... Нали знаеш, Дионисе? – попитал Силен младежа.
- Знам, Лето ми е разказвала за божествената амброзия, от която татко ми Зевс е придобивал огромната си сила. – отвърнало момчето. – Пчелите едновременно оплождат растенията; тъй се появяват джанките, персиките и абалките.
- Да, наесен берем тук сочни червени абалки. Малко късно цъфтят, защото в планината е високо и прохладно.
- Аз харесвам пчелите. Пчелата ми е любимото насекомо. Чудя се дали да не я направя и нея свой тотем.
- Жилила ли те е пчела?
- О, да! В Египет, когато бях мъничък и много любопитен.
- Мисля, че и сега си любопитен. Но това е хубаво, така опознаваш света.
- А къде живеят пчелите – тези чудни създания? Твоят татко Хермес беше обещал, но така и забрави да ми покаже техните домове.
- Живеят в пчелни пити, които закрепват по дърветата – в хралупи или за клоните. Искаш ли да ти покажа? Домът на тези пчели е наблизо, лесно ще го намерим.
- Покажи ми, ще ти бъда благодарен!
- Ела, сигурно е в онези високи буки – ей-там!

Силен се оказал прав. Бързо открили дома на пчелното ято в хралупата на най-високия бук. Помогнало им силното жужене, което издавало пчелите, които не се боели да ги открият, защото натрапниците добре знаят какво ги очаква ако доближат войнствените насекоми.

- Какво ли ще стане, ако ние с тебе направим една или няколко къщички за пчелите? – казал замислен Божият син, гледайки как насекомите влизат и излизат от буквата хралупа.
- Как ти щукна тази идея? – взрял се Силен в момъка. – Направо ме изуми! Защо пчелите да предпочетат нашите къщички? Нима не им е добре във високата хралупа, където мечоците не могат да им вземат меда?

- Ще ги подмамим в къщичките с нещо сладко; ще им сложим вътре рамки, на които да си правят восъчните пити; а когато им хареса да обитават новите си домове, направо ще ги пренесем горе на върха при нас, за да не ги безпокоят мечките.
- И какво целиш да постигнеш с тази галимация? – присвил очи Силен. – Аха, искаш да им вземеш меда, точно като правят гладните и ненаситни мечоци!
- Хем да, хем не, бате Силене! – усмихнал се загадъчно Божият син.
- Туй пък що ще рече? – съвсем се озадачил големият мъж.
- Ще им вземем половината пити, а другата половина ще им оставим, защото явно сладкият мед им е нужен.
- Аха! – почесал се Силен зад дясното ухо; обикновено правел така ако го обземело съмнение или колебание.
- Не ни пречи да опитаме, бате Силене? – умолително изгледал Божият син своя възпитател.
- Никой досега не се е сетил как да ползва плода от труда на тези божи създания. Може пък да стане... Пчелният мед би бил една твърде ценна придобивка... Умно момче си ми ти, ама такива сме нашият джине!... А тези къщички как си ги представяш?
- Представям си ги като конуси, подобни на свещените могили или кургани, натрупвани от пръст. Може и като свещените пирамиди, които строят от каменни блокове... Не, все пак предпочитам да са конуси! – решил накрая Божият син.
- Ако ще да са конуси, бихме могли да ги направим от плет. Има долу на реката едни хора, дето плетат кошници от млади върбови клонки. Върбовите клонки, като ги отрежеш и докато са пресни, са много гъвкави. Вместо кошници ще ни изплетат конуси, защо пък не? – оживил се Силен. – Виж ти каква щура идея измисли?! Май взе да ми харесва... Клото и Лахесис ще бъдат удивени!
- Едва ли? – засмял се божият син. – Клото винаги знае всичко!
- Вярно! – съгласил се Силен. – Ама туй не пречи да бъде впечатлена!
- И къде са тези хора, дето плетат кошници?
- О-о, те са ми добри приятели! Ей-сега ще те заведе при тях – да им поставиш новата задача!
- Те ще се съгласят ли да свършат тази работа?
- Те са любознателни като тебе! Много се радват да изработват нови и ползотворни неща! Имат хубави инструменти; могат да ти издялкат от дърво всичко, което пожелаеш!
- Ами тогава нека да направят и рамките за питите!
- Разбира се, че ще ги направят! Ти само им обясни какво искаш и защо, останалото е тяхна грижа!

Двамата мъже се спускали към река Лепеница, като същевременно оживено и запалено уточнявали разни подробности по осъществяването идеята на Божия син. Скоро пристигнали при дълбок син вир, на високия бряг на който имало няколко солидни, красиво изработени дървени къщи. На ниския бряг на вира един слаб и висок мъж мятал рибарска мрежа, а две пъргави момчета му помагали да вади уловените риби.

- Колагере, Стояне! – извикал Силен отдалече. – Има риба, има-а!

- Колагере, Силене! – отвърнал засмян мъжът. – Има, дал господ!
- Къде е брат ти, Явор? – попитал Силен.
- Явор ли? Той сигурно дялка пак нещо в неговата работилница. Заобиколете вира отгоре и минете по мостчето.

Силен и Дионис влезли в работилницата, която наполовина се оказала и ковачница. Докато Силен се здрависвал с ниския, широкоплещест и мускулест Явор, Дионис заоглеждал с голямо любопитство помещението и особено започнатите и недовършени още сечива, предмети и детайли.

- Значи дом за пчелите ще правим? – погледнал Явор към Божия син.
- Да, от плет и във вид на конус. – отговорил младежът.
- А ти как се казваш, момко?
- Либер ме викат.
- Либер ли? И що значи туй име?
- „Свободен“ значи. „Освободен“. Който люби свободата.
- А чий син си? Не съм те виждал тъдява.
- Аполон е мойт отец.
- А-а, Аполон! Той и Хермес си направиха по дузина синове из Тракия. Да са живи и здрави! Хубави бащи, хубави деца!... Ще ги скроим тия пчелни домове. Ей-там, в къшето, имам готов плет от събàля, пресен-пресен. Ще го свия, ще сплета двата му края и конусът е готов.
- Трябва да му изрежеш една дупка – малка, колкото да влизат и излизат пчелите. – добавил младежът.
- Аха, добре, малка дупка... А колко пчелни къщички ще трябва?
- Три..., на първо време. Ако ги харесат малките ни работливи приятели, ще им направим още.
- За колко време ще се справиш? – попитал Силен.
- Ако е за три плетени конуса, утре ще са готови: единият още тази вечер, а за другите два – жените като изплетат плета, до обяд ще сколасам цялата работа... Пък вие ще преспите тази вечер у дома и утре ще си вземете конусите.
- Ех, това е много яко! – зарадвал се Божият син. – Толкова бързо!
- Ще ви нагостим с риба, изпечена на жарава. Ах, колко е вкусна само! – облизал се домакинът.
- Вярно! Най-вкусната риба е в нашата Лепеница! – потвърдил Силен.

Явор изпълнил обещанието си. На следващия ден по обяд Силен и Либер неохотно си тръгнали от гостоприемните и сръчни домакини, като първият носел на гръб големите конусовидни кошове. Поставили ги под високия бук с пчелната хралупа и хукнали нагоре, към светилището на мойрите, за да ги помолят за някакво сладко, с което да подмамят пчелите в новите им домове. Горе намерили на лятната маса приготвеното им от Лахесис гърненце със сладко от горски ягоди, по нареждане на всезнаещата Клото. Дионис грабнал гърненцето и се спуснал пак долу, за да намаже със сладко рамките, предназначени за новите пити...

Минала цяла седмица, в която Божият син редувал усвояване на Свещеното знание при мойрите с военни упражнения при Силен. На осмия ден сутринта нетърпеливият Либер събудил Силен и двамата се спуснали към стария бук, за да видят резултата на своето последно дело. Те никак не били уверени в успеха си, ала много се изненадали когато наближили плетените конуси – от тях се чувало силно жужене, а около тях кръжели безброй пчели, натежали от цветен нектар.

- Видя ли?! Пчелите харесаха новите си домове! – сияел Божият син.
- Младежо, ти се оказа прав! – изгледал го Силен. – И знаеш ли, много порасна в моите очи! Аз май трябва повече да ти вярвам и да те слушам!
- Нали! – прегърнал го щастливият младеж. – Аз реших да посветя сътворените от нас пчелни конуси на небесните ни отци Пта и Ра, защото пчелите са небесни създания. Ще ги нарека на тях – на Пта и Ра.
- Значи да им казваме Та-Ра? – повторил неуверено Силен.
- Не Тара, а Птара! – поправил го Дионис.
- Е, аз нали това казах – „тара“? – почудил се Силен.
- Явно „п“-то отпред не се чува, ама нищо, нека да е „тара“ и тъй бива! – съгласил се Божият син.
- И все пак, чудя се как ще можем да си вземем медени пити в компанията на толкоз крилати войни с остри болезнени жила? – отбелязал Силен.
- Повярвай, че има начин! Само да го измисля!... И туй ще стане, нека пчеличките да си направят восъчните пити и да ги напълнят с мед...

След някое време Либер и Силен се досетили как да се предпазят от пчелните жила: поръчали на мойрите да им изтъкат два големи конопени чувала, но по-рехави, за да виждат през тях, и с дупки за ръцете. Наметнали ги върху себе си, а на ръцете надянали дебелите си зимни ръкавици от овча кожа. И тъй, само с цената на няколко ужилвания, съумяли да извадят по една медена пита от трите *тари* или *тарни*. По-късно те случайно забелязали, че пчелите-войни се объркват и омаломощават от дим и започнали да палят огън край тарните при ваденето на мед.

Когато се качили горе, носейки трите восъчни пити, пълни с ароматен мед, четирите мойри ги очаквали, седнали на лятната маса, а пред тях ухаели три току-що изпечени пити, но други пити – от лимец, замесен с квас. На масата имало и три невероятно красиви рисувани керамични чинии, подарени на мойрите от благодарни жители на долината. Тези чинии били предназначени за медените пити.

Състояла се първата в света гощавка с хляб и мед – едно ново ястие, което отворило пътя за появата на меденки, курабийки, торти, пандишпани и други сладости, плод на човешката фантазия. А за Коледа – рождения празник на Божия син, жените намислили да направят, освен голямата вита баница, курабийки с различна форма, добавяйки им натрошени орехи и подправки: пастирски бастунчета, човечета, еленчета, колачета, сърчица, звездички, снежинки, елхички и какво ли още не.

* * *

Още когато Либер и Силен се занимавали с пчелните кошери, наблюдателният младеж забелязал покрай другото още едно интересно диво растение. На слънчева полянка, съседна на онази с красиво нацъфтелите абалкови дървета, имало множество джанки, също отрупани с цвят. От едната страна на пътеката короните на дръвчетата били бели, а от другата – розови. Силен обяснил, че есенно време тук берат и жълти, и червени джанки. Но Божият син се заинтригувал не от джанките, а от едно странно пълзящо растение, което се увивало около дървесните стъбла, за да излезе нагоре – към светлината. Това растение, което Дионис нарекъл „лоза“, имало широки листа, а цветчетата му били събрани на специални дълги клонки и образували гроздове.

Щом пчелите се преселили в новите си домове – *тарни*, трябвало да ги изнесат горе на платото, за да бъдат защитени от лакомите мечки. Така били намислили, обаче изобретателният Либер после решил друго: да ги преместят в сливовата и абалковата градини с цел по-добро опрашване на дръвчетата. Що се отнася до мечките, щял да помоли Атропа да прошушне на Сиявуш да ги гони от южния склон на Сутка.

През цялото лято младежът наблюдавал своите лози. Как, опрашени от пчелите, завързват плод и как набъбват гроздовете им: на лозите върху жълтите джанки – с кехлибарени зърна, а на лозите върху червените джанки – с тъмносини или дори черни зърна. Колкото зърната наедрявали, толкова по-усмихнат ставал той. Защото Либер бил виждал още като дете това диво растение в делтата на Нил. Там плодовете му били ситни, сухи и стипчиви, поради което хората не му обръщали внимание.

Но тук, в плодородна Тракия, на свещения връх Сутка, може би поради съчетаването с гените на джанката, плодовете на лозата наедрили и се изпълнили със сладък сок. Либер не бързал да ги опита. Изчаквал да узреят хубаво: светло кехлибарените гроздове да станат оранжеви, а сините – да почернеят.

Веднъж, в края на есента, Либер повел Силен към овощната градина.

- Още е рано да берем абалките! – заопъвал се Силен.
- Знам. Не отиваме при тях, а при лозите, за да опитаме гроздето! – настоял Либер.

Спуснали се бързо и влезнали между дърветата.

- Какво ще кажеш? – Божият син повдигнал един тежък кехлибарен грозд, гледайки Силен с блеснали очи.
- Боже, колко са едри! Станали са като камъни за прашка! – възкликнал Силен.
- Преди да ги вкусим, трябва да произнесем благодарствена молитва към Небесния отец и Земната майка! – произнесъл Либер.

Двамата събрали длани. Насочили ги, заедно с взора си, първо към небето, сетне към майката-земя, и казали молитвите за освобождаване на реколтата, както ги били научили майките. Разбира се, отделили два грозда за жертвоприношението, което възнамерявали да извършат горе и най-сетне опитали по едно зърно от двата вида.

- О-о! Божествено е! – светнала доволната физиономия на Силен. – Това е, това е...

- Съвършената амброзия! – помогнал му Либер.
- Вярно! – съгласил се Силен. – Ех, да можеше да те види сега баща ти Зевс! От радост щеше да те смачка в прегръдката си!

Напълнили с тежки гроздове двете кошници, които младежът бил взел предвидливо. Горе мойрите ги очаквали и този път. На масата били сложени две дъбови кофи, хубаво измити.

- Опитайте новия плод, скъпи мойри! – казал Либер тържествено.
- О-о! Това е, това е... – затруднила се Атропа, също като Силен, да даде своята оценка.
- Съвършената амброзия! – помогнал ѝ Силен, който вече си бил научил урока.
- Да, именно „съвършената амброзия“! Това е най-точното определение на вкуса на новото растение! – оживила се Атропа. – Аз знаех, по-скоро предусещах, че ще е нещо прекрасно, ала когато го опитах, очакванията ми бяха надминати!
- Браво Либер! – Клото прегърнала младежа. – Всяка твоя стъпка прави и ще прави занапред света по-хубав, както предсказаха звездите при твоето раждане!
- Благодаря ви, мили мои акушерки! – засмял се Божият син. – Аз уверено следвам своя път, предписан от Съдбата.
- Хайде вече да го хапнем това сладко грозденце! – казал Силен и сложил в уста няколко зърна.
- Не, не, бате Силене! Виж кофите, подготвени от мойрите! На сок ще го правим! – спрял го Дионис. – Гроздовия сок ще назовем „сира/шира“ или „вино“!
- Какво? Че то, гроздето и така си е толкова вкусно! – учудил се Силен, но бързо се смирил, срещайки властния поглед на Клото.

Запретнали ръкави. Кехлибареното грозде изцедили в едната кофа, а черното – в другата. И когато Силен и Либер обрали и донесли всичкото грозде, наложило се, поради голямото му количество, да го мачат с крака в дългото мраморно корито, наред двора. Така най-неочаквано напълнили две от дъбовите каци, които иначе били ползвани за питейна вода.

Накрая цялата компания седнали на масата да починат, всеки с буков бокал пред него, пълен с божествена шира.

- Докато пийваме блажено, обясни ни, Либер, названията, които сложи на новите неща. Как ги състави? – попитала Клото младежа.
- Ами, съставих ги, както си ме учила, според правилата на свещения език. Например „лоза“ образувах от думичките Ал-Аз, значещи „Бог Азар“. Така посветих растението на моя отец Зевс, познат още като Азар или Озирис. – отвърнал Либер.
- Това добре, а „грозде“? – продължила да пита Клото.
- В „грозде“ комбинирах три думи-имена: Гор или Хор, както ме знаят в Египет; Оз или Озирис е баща ми; добавих и „де“ – „бог“. Така че като цяло думата „грозде“ носи смисъла: „Бог Озирис-Хор“. Този плод възпява идеята за мен и моя баща като оплодотворители-родоначалници на човешкия свят и цялата природа. Затова смятам към другите си превъплъщения, например бика Апис, вълка Бури, елена, барса, сокола и глухаря, да прибавя и ипостазата на пчелата, която освен че опрашва растенията, защитава кошера като един смел и достоен войн.

- Отлични разсъждения и здрава логика! – похвалила го Клото. – А названията „сира“ и „вино“ как ще изтълкуваш?
- „Сири“, галено от Озирис, е неговото любимо дете – това съм аз, Божият син. „Сира“ или „шира“ трябва да се нарича младото сладко вино, подобно на едно сладко дете. Ала щом ширата узрее, ферментира и набере мистериозната сила да опиянява, реших да я назова „вино“, във връзка с Венус – майката, в чиято утроба-чаша-граал съзрява всеки Божи син, преди да се роди. Защото детето в майката е кръвта или виното в чашата, което носи наследствените дарби на Отеца и Майката.
- О-о, това са прекрасни идейни фигури, построени от един способен млад философ! – прегърнала Клото младежа. – Очарована съм от теб, Либер! Признавам, че не съм имала толкова способен ученик! Очевидно самата съдба те прати да спасиш света ни и ти ще се справиш с тази огромна и непосилна за всеки друг задача!... Аз мога да добавя нещо към създадените от теб свещени думи и то е още едно твое име, с което следва да бъде почетена и твоята благородна майка Йо/Изида. В нейна чест ще те нарека Вакх – „утробния“ или „родения от утробата“ на Богинята-майка, която знаем още като свещена крава, сърна или кошута. Всъщност тя е първата вакханка, Рода, родилката, а ние акушерките и всички, които помогнаха да се случи твоята поява на белия свят, сме останалите вакханки... Тъй че освен Хорос, Суря, Колад, Дионис и Либер, ти давам още името Вакхус!...
- Да живее младият и красив Бакхус! – избоботил Силен с бокал в десницата.
- Да живее! – викнали и останалите, вдигайки своите бокали.
- Не Бакхус! Вакхус! – поправила го Атропа, но гласовитите ѝ сестри я заглушили...

Скоро мойрите установили, че сладката шира сама е ферментирала и променила вкуса си – превърнала се във вино, както бе предсказал Божият син. Ала гроздовото питие проявило ново интересно качество: водело до магическо опиянение, което било възприето като възможност за свързване с духовете на предците. Освен това, то развеселявало и предизвиквало желанието, ищаха за пеене и танцуване. Ето защо пеенето и пиенето започнали да вървят ръка за ръка, макар че един много пиан сатир не могъл правилно да изпълнява пеани – химните за прослава на боговете.

Също така установили, че при смесване на мед и вино се получавало добро съчетание, като се усилвала опияняващата мощ на божествения елексир. Особено при добавяне на малко коноп или канабис, душата на опиянения сатир или менада съвсем лесно се отделяла от земния свят и приближавала до небесния...

В една топла есенна вечер, весело опиянени от виното на Бакхус, сатирите и менадите разговаряли шумно, довършвайки на дългата маса вкусната си вечеря. Изведнъж компанията затихнала, за да чуе спора, пламнал между Елена и Лахесис.

- Не съм пиана! – извикала Елена с блеснали очи, мятаци огнени искри. – Весело и приятно ми е, но не съм пиана!
- Ай, не съм пиана?! – апострофирала я Лахесис, поклащайки недоверчиво глава. – А дали можеш да станеш от пейката, без да залитнеш?!
- Ха-ха! Как пък да не мога? Гледай сега! – рипнала Елена необмислено.

И едва изправила се на нозете си, започнала да се олюлява и аха да падне. Ако не бил я подхванал Кисос, един от близко седящите *сатири*, Елена щяла да прегърне силно привличащата я земя.

- Ха-ха! Май щеше да се трупосаш, сестро! – присмяла ѝ се нейната опонентка. – Гледай сега каква си Лахесис! А-а, ето! Даже мога да вървя... пра-а-во напред!

Лахесис бавно вдигнала крак, опитвайки да тръгне напред, ала и тя се олюляла, усещайки силното земно привличане. Нея пък я подхванал Емел, друг услужлив и мил *сатир*, за да я спаси от пианско падане с натъртване.

Обаче, гледайки се инатливо, двете менади продължили своето съревнование в издържливост след напиване с вино. Елена, придържана от Кисос, успяла да направи три крачки, но те не се получили направо, а вдясно. Следващите три крачки на двойката, въпреки усилията, пак не се получили направо, а този път – вляво.

Почти същото движение изпълнила втората двойка – на Лахесис и Емел.

Оценявайки бързо смехотворната ситуация, компанията последвала техния пример – каквото и да стане, веселба да пада. Е, някои нападали по тревата, но повечето се заловили един за друг, за трети и четвърти... Успели да се удържат прави.

- Я се хванете всички за ръце и направете един голям кръг! – изкомандвала ги мъдрата Клото, която разумно си седяла на масата, дъвчейки нещо.

Младите от немай-къде я послушали и образували наистина твърде голям кръг, който заел почти цялата поляна пред пещерата.

- А сега, що да чиним? – попитал озадачено Емел.
- Аха, що да чиним, Клото? – повторила като ехо неговата дружка Лахесис.
- Не се ли сещате? – засмяла се Клото. – Небето не ви ли подсказа? Три крачки напред-вдясно и подскок назад, три крачки напред-вляво и пак подскок назад. Първите три крачки може да са по-големи от вторите три, за да се задвижи напред живият кръг.
- Като въртящ се Слънце-Хор! – допълнил я Божият син, който се гласял да поведе този нов колективен танц.
- Ето! Младият Бакхус даже образ ви описа! – казала окуражително Клото и се обърнала към двамата *сатири*, които били останали на масата близо до нея. – Сикиниде, и ти Кордак, защо седите още, отивайте и вие!
- Аз ще правя ритъма като удрям по този тъпан, иначе всинца ще объркат стъпките! – отвърнал Сикинид, вдигайки в лявата си ръка приготвения от него одеде дрянов обръч със силно опъната ярешка кожа, а в дясната – тежка дървена лъжица.
- Да-а, ще объркат стъпките, па може и да се спънат и натръшкат като презрели круши! – подкрепил го усмихнат Кордак.
- И как ще помагаш ти, с подсвирване ли? – попитала насмешливо Клото.
- С тези гръмки кимвали! – Кордак вдигнал от масата две големи плоски медни чинии, държейки ги за столчетата и ги ударил една в друга.

- Добре, добре! – съгласила се Клото, запушвайки уши. – Само се премести по-далеч от мен, да не ме оглушиш!

Танцът тръгнал несръчно и колебливо – люш надясно, люш наляво. Ала наистина ритмичните удари на Сикинид с неговия тъпан, както и на Кордак с неговите кимвали, много улеснили стъпките на пийналите *сатири* и *менади*. И когато множеството млади нозе влезли в ритъма на танца, земята и скалата под нея потреперили, да не говорим за металните и керамични съдове по масата – те също заиграли. Всички стъпвали и скачали като един – величествено преживяване!...

На следващия ден Кисос и Емел се спуснали по склона към дола на река Лепеница. Не след много се върнали запъхтяни, носейки няколко средно дебели тръстикови ствола. Кисос извадил острия си нож, отрязал едно късо парче и издялал набързо от него свирка с един отвор.

- Хубава ти е свирката, ама дава само един тон. – забелязал критично Емел.
- Ако подсвирвам в такт, ще свърши работа. – отвърнал му Кисос.
- Мисля, че един тон ще доскучае на играчите? – казал Емел.
- Ами ако издълбая няколко поредни дупки по тръбата? Дали различните дупки ще превръщат моето духане в различни тонове? – почесал се Кисос зад ухото.
- А как ще се чуе тонът на отделната дупка, ако въздухът излиза едновременно от всичките? – попитал Емел.
- Мога да ги затварям с пръсти, като винаги оставям една дупка отворена. – пак се почесал Кисос. – Като редувам дупките и тоновете, които те произвеждат, ще постигна цялата хармония!... Мога да съчиня и мелодия!...
- Това вече е нещо! – възкликнал Емел. – А колко дупки ще направиш?
- Ако свиращът държи дудука с една ръка – четири, а с две – осем. – засмял се Кисос.
- Браво! Невероятно! – възторжено извикал Емел. – Всеки тон ще отговаря на божество от Великата Енеада!... Този дълъг дудук с осемте дупки можем да го наречем *кабалос* или *кавал*!...
- Мога да направя две отделни къси тръби, всяка с по четири дупки и да ги свържа с лико! Ще се надуват едновременно, а пръстите на двете ръце ще управляват поредността на тоновете! – продължил да размишлява Кисос.
- Става, но трябва да се пробва! – одобрил веднага Емел. – Започвай да дялкаш, майсторе на ножа!...

На следващия ден Емел, вдъхновен от приятеля си Кисос, изобретил друг инструмент. Той втъкнал в мех от още влажна козя кожа един от дудуците на Кисос. До него втъкнал обикновена тръба, с която мехът да се надува постоянно, а отдолу – трета тръба, която издавала само един пищящ тон, който служел за фоново озвучаване на мелодията, създавайки, заедно с нея, затрогваща монотонност за довеждане на слушателите до състояние на транс. Тази чудесия двамата даровити момци нарекли *гайда*, защото се правела от козя кожа, а козата смятали за превъплъщение на Гая или Гея – Великата майка на всички богове.

Не след дълго Сикинид, Емел и Кордак сътворили свои собствени *сатирски танци*: *сикинидия, емелия и кордак*.

Тъй били изобретени *дудукът; двойният дудук*, наречен *авлос* или *двуянка* по името на Двуликия Янус; *дългият дудук* или *кавалът*; както и *гайдата*. Тези първи духови инструменти били използвани за озвучаване и инструментален съпровод на поетично-вокалните изпълнения – *химни, пеани, дитирамби*; танцовите изпълнения – *ръченици* и *хорá*, по време на мистерните празници Игнажден-Коледа или раждането на непобедимото слънце Митрас, Сурва-Базил, Кукерия, Трифон Зарезан, Герман, Либерия, Нестинария, Консуалия, Сатурналия.

Заредила се поредица от весели вечери. Рутината на есенните дни, когато трябвало да приготвят и складират зимнината и горивото за предстоящата дълбока зима, се редувала с веселието на есенните вечери, когато младите души разгръщали и отпуснали своите желания и енергия. Всяка поредна вечер била осветявана с все по-пленителни и буйни танци, с все по-игрива, ритмична и мелодична музика. И танцьори, и свирачи надминавали себе си... Появили се и други любопитни зрители – живеещите наблизко траки-планинци, – които отначало попивали удивено удоволствието, пораждано от новото изкуство, а сетне – сърца луди-млади, – се включили в общата забава.

Така се разнесла мълвата за Либер, за неговите песни, танци и забавления. Появили се групи от младежи, идващи от по-далечни кътчета на просторната Рожаница или Рода планина. И те искали да участват във веселбите на Либер. Ала мойрите отказали да ги пуснат в Светая-светих – светилището на връх Сутка, което вече било здраво укрепено и недостъпно за непосветени.

Тогава Либер и Силен измислили да изнесат фестивала извън светилището, за да го направят достъпен за всички в планината. Това щяло да им даде възможност да въведат любознателните траки в новата божествена доктрина на Либер, в замислените от него празници, всеки със своите специфични ритуали.

Настъпвало ново време – епохата на Хорос/Бакхус/Либер. Култът към Божия син – младото животворно слънце – трябвало да измести култа към неговия отец Зевс, както и по-стария – към неговия дядо Кронос.

Решили да направят шествие от паланка на паланка и навсякъде да разгрънат своята енергия, сила и любов. Силен организирал пътуваща група от *сатири*, като оставил само неколцина да пазят светилището с мойрите Клото и Атропа. Другите две мойри Лахесис и Елена, преобразявайки се в *менади*, се подготвили да тръгнат заедно със Силен.

Трябвало да се използват последните топли есенни седмици.

Както си били облечени в рунтави кози кожи, с вълната навън, сатирите понесли със себе си кози рога и крака с копита, които да привържат към главите и нозете си, щом започне играта и маскарадът. Някои си носели кози опашки и даже фалоси, в чест на ненаситния любовник Пан – козловата ипостаза на бога, оплодотворяващ и обновяващ цялата природа.

А трети път си издяляли дървени маски – страшни, или усмихнати, или пък плачещи, според ролите, които щели да представят.

По време на нощните шествия *сатирите* на Либер и Силен запалвали множество големи факли, което усилвало мистичното преживяване на танцуващата и пееща група, а следващите ги планинци им подражавали възторжено. По време на път, денем или нощем, *сатирите* и *менадите* играели и пеели, като най-отпред вървял и свирел на своя лъскав дудук Кисос, втори вървял и се въртял с *каба-гайдата* си виртуозният Емел, а трети и четвърти – Сикинид с *тъпана* и Кордак с *чинелите*, чиито удари гърмели и звънтели, подемани веднага от ехото на скалните грамади.

Цялата планина ехтяла от козловите песни-танци, които нарекли *дитирамби* – сиреч „Дете на Ромба“, като подразбирали, че Ромбът е Майката-утроба, родила по тези места Божия син. Чрез *дитирамбите* групата пресъздавала преследването на кравата Йо от свирепия Стършел, спасяването ѝ от мойрите, раждането на Божия син в тяхното прорицалище на връх Сутка и накрая, отнасянето му от Божията майка в Египет.

По време на маскарада свещената двойка майка-син преминавала през три различни метаморфози: юница – телец; коза – яре; кошута – еленче.

Виждайки интереса към новото им артистично начинание и появата на множество почитатели, Либер, Силен и свитата им от верни *сатири* се замислили как да продължат делото си през пролетта. Планината Рода била вече тяхна, оставало да слязат в плодородната низина, простираща се на север, за да приобщят и траките-земеделци...

* * *

Най-сетне студената зима се изнизала и пукнала живителната пролет. *Сатирите* започнали да се готвят за фестивалното си шествие в долината: маскарадни облекла, рога, копита, опашки, фалоси, маски, но и старателно изработени нови музикални инструменти – по-добри от предишните.

Не усетили как дошла средата на март, време, което било определено за празника Либерия – дни на Либер за посвещение в мъжество. По този повод в светилището пристигнали двадесетина юноши – техни братя, племенници и други роднини, – мераклии да издържат посветителския ритуал и да станат мъже.

Изпитанията на младежите продължили девет денонощия, които включвали шест денонощия труден преход през скалистите зъбери на Пирин и Рила, като трябвало да преодоляват пропастите, клисурите, пълноводните и буйни планински реки; две денонощия, в които трябвало да се спуснат в Юндол – дола на Юницата-майка, откъдето да се доберат обратно до връх Сутка. Накрая, в подножието на Сутка, трябвало да влязат в Долната пещера, където да издържат на тъмно през цялото последно денонощие.

Разбира се, младежите били съпроводени от неколцина *сатири-водачи*, които да ги насочват по славния път на Богинята-майка – юницата Йо, – но били длъжни да се справят

сами с трудностите, например да си набавят храна, да си строят подслони, да стъкват огън, като си помагат и работят заедно.

Слава-богу изпитанията минали добре, без сериозни злополуки, а всички новопосветени *сатири* получили от мойрите муски за божествена закрила, направени от остър еленов рог, кухината на който запълнили с цветчета от Вълча лапа и Китара.

Веднага след успешното приключване на изпитанията и посвещението им, благодарните младежи се присъединили към *сатирите*, за да помагат в подготовката на Либеровата процесия. Там те щели да преминат практическа *сатирска школа*.

- Какво става, Силене! Готови ли сте вече? – попитала Клото, макар да знаела какъв отговор ще получи.
- Да, майко Клото! Почти привършваме! – отвърнал Силен, а на лицето му грейнала неговата обичайна самодоволна усмивка. – Днес приключваме, а събале мисля да потеглим по своя съдбовен път!
- Добре казано, сине на Хермес! – пляснала го Клото по голямата румена буза. – *Събд*ля ще тръгнете, ала първо ще се отбием всинца на едно чудно място и оттам цялата дружина ще си поемете по пътя!
- Тъй ли? – озадачи се Силен. – Че къде е туй чудно място? Аз знам ли го?
- Не го знаеш. То е възшебно ваяние на майката-природа, създадено сякаш за вашия фестивал! Там ще изиграете пълния си репертоар, хем да го упражните и оттам ще поемете надолу към низината! На път ви е!
- Добре, мъдра Клото! Ще ни заведеш ли на туй място!
- Да! И като свършите игрите, ще ви благословя! Големи приключения ви очакват – безброй почитатели и последователи!... Виждам неистова радост и много любов, виждам още строеж на храмове на Божия син по цялата тракийска земя!... Но всичко по реда си, когато му дойде времето...
- О-о, сполай ти за хубавите думи! – засиял Силен.

На следващата сутрин всички без изключение напуснали прорицалището и то останало съвсем пусто. Спуснали се по северния склон на връх Сутка, покрай Момин кладенец, наричан още Цепина. Там от една цепната скала, подобна на женска утроба, извираше мощна струя бистра вода. Водата образувала ручей, който пълнел неголямо, но дълбоко езеро, непосредствено под извора. Мястото било посветено на майка Рода.

Дружината, следваща пътеката като тънка нишка, се изредила да пие от студената струя на Момин кладенец. Полека-лека стигнали до подножието на връх Сутка, където склонът се съединявал с този на съседния връх Червените скали. Между двата склона препускала с пролетна ярост буйната Лепеница, която извираше малко над кладенеца, от Долната пещера на Сутка, а точно пред погледа им скачала от стръмна черна канара.

- Минете под водопада! – изкомандвала ги Клото. – Там прескачайте водата по каменните валуни! И по-чевръсто се движете!

Щом заобиколили съседния връх, озовали се на желаното място – едно каменно плато, заобиколено от три страни с полегати скали. Тези скали били твърде странни: състояли от хоризонтално насложени бели плочи, структурирани стъпаловидно. На тях можели удобно да седнат множество хора.

- Виж ти! – възкликнал Силен, оглеждайки околното пространство.
- Тази фуниевидна падина е тъкмо за нас! – изумил се Либер, бързо оценявайки предимствата на мястото. – И гласовете ни звучат тук кристално чисто!
- Сякаш е правено от човешка ръка, ама не е! – заключил Силен, прокарвайки длан по равната плоча на най-долния ред.
- Казах ли ви аз! – засмяла се Клото, доволна. – Можете да си почвате репетицията.
- Дитирамбистите и музикантите да дойдат при мен на арената! Веднага! – провикнал се господарски Силен.
- Ще я назовем орхестра, по моето египетско име Хор! – прекъснал го Либер.
- ... Всички останали да седнат на каменните пейки, за да не пречат на представлението. – продължил да наставлява Силен.
- А багажа си де да сложим? – попитал един играчите-актьори.
- Зад онази висока скала, които огражда като стена арената! – посочил с ръка Силен.
- Не арената, а орхестрата! – поправил го Либер.
- Добре де, орхестрата! – повторил Силен. – Само внимавайте, да не паднете в пропастта, която е зад стената! Тая стена можем да я наречем скена или сцена.

Силен отишъл в края на равната площадка, за да отмести оттам една четвъртита скала, наподобяваща трон, която му се сторила че стои не на място.

- Що ще чиниш, Силене? – попитала го Клото, която се била разположила централно на първата пейка.
- Този висок и ръбат камък ще пречи тука!
- Прав си! Претърколи го в средата на орхестрата!
- В средата? Че защо? – почудил се едрият мъж.
- Защото на него ще седне нашият Либер! – поучително казала Клото. – Нали това ще играете: неговата поява и свята длъжност в нашия земен свят?
- Знаеш ли, права си! – съгласил се неочаквано за самия себе си Силен, който се готвел да поспори с главната мойра, тъй като само преди малко възнамерявал да бутне големия камък в пропастта.

Така каменният трон на Божия син се оказал в средата на орхестрата. А младежът бързо седнал на него и казал повелително:

- Аз ще бъда тук в средата като бог Дионис, а дванадесетте дитирамбисти, които рецитират, пеят и играят заедно, ще ги назовем с общото име Хор!
- Добре, това ми харесва, умни ми млади братко! – съгласил се Силен.
- А ние, музикантите, къде ще свирим? – попитал Кисос.
- Значи Дионис седи на неговия трон, дитирамбистите или хорът да се подредят в дъга пред него, а вие, четиримата музиканти ще седнете на по-малки камъни пред хора!
- Аз не мога да свиря на гайдата седнал! – възпротивил се Емел.

- Тогава ще стоиш прав, пък ако се умориш, ще поседнеш! – посъветвала го Елена от втората скамейка.
- А ти, Силене, къде мислиш да застанеш? – досетила се Лахесис. – Нали ти си актьорът, който ще води диалога с Хор?
- Да! – почесал се Силен, озадачен. – Ами аз като актьор, сиреч активен, мисля че не трябва да стоя закован, а да се движа насам-натам по оркестрата. Да провокирам хора, който ми е антагонист, с моите въпроси, действия, мимики, гримаси, защото хорът е пазител на традицията, морала, божествения закон. Той е пасивен и тромав страж на обществените норми, а моята роля е да го предизвиквам, провокирам към хубави промени в името на по-добър живот!
- Браво, Силене! Точно такава е твоята роля! – одобри Клото и посочи нагоре с показалец. – Не трябва ли обаче да започнете вече, защото виж къде е слънцето!

Подредили се най-после. Кисос надул новия си кози рог, което привлякло вниманието на всички присъстващи, а Сикинид заудрял своя огромен тъпан:

- Дум-м..., дум-дум! Дум-м..., дум-дум! Дум-м..., дум-дум! – ударена, две неударени: това била стъпката Дактил, измислена от Либер.

Кордак тряснал чинелите, за да отдели първото действие на тъпана от следващото. А то било в стъпка Хорей, отново посветена на Божия син:

- Дум-м..., дум! Дум-м..., дум! Дум-м..., дум!

Отново Кордак дръннал чинелите, а Сикинид демонстрирал третата ритмична стъпка Ямб, посветена на бог Ям, познат още като Посейдон:

- Дум, дум-м...! Дум, дум-м...! Дум, дум-м...!

Изад сцената изскочил Силен, навлякъл рунтава кожа. Изглеждал като тромава мечка, макар че си бил турил големи бичи рога и усмихната маска. Направил няколко крачки към пейките, после се обърнал към хора. В това време Сикинид, който бил сменил тъпана с малки тимпани, барабанил ситно-ситно, създавайки очакване нещо да се случи.

- Дойде месецът на пролетната богиня Марта и закичихме за здраве бяло-червени мартеници! Туй съчетание бяло-червено сякаш бележи някакъв преход?... – започнал актьорът Силен. – Е, уважаеми Хор; ти, който знаеш всичко! Разкрий ни мистерията?! Какво предстои да се случи в тази китна и ароматна пролет?
- Нова тайна ще се открие-е-е! Ново време иде-е-е! – заговорили хорово и напевно дванадесетте *сатири* в кози кожи, с кози рога и сериозни маски, като подскочили заедно надясно, тропвайки едновременно на козите си крака-котурни, които ги правели по-високи от актьора.
- Каква тайна, какво време? – любопитствал Силен, въртейки ухилена глава.
- Тайнството на живота-а-а сменя тайнството на смъртта-а-а! Мразовитата, мрачна, бяла зима-а-а отстъпи на топлата, светла, червена проле-е-ет! – отвърнал Хор и подскочил сега наляво, тропвайки силно така, че изкънтяла равната бяла плоча, покриваща оркестрата.

- Кой стори туй чудно тайнство, кой управлява времето? – изрекъл любопитният актьор, оглеждайки се, сякаш търсел някого.
- Внукът на великия Хроно-о-ос – Божият син Диони-и-ис! Той е сега господарят на небесните сфери и на времето-о-о! Той беше до преди месец студеното слънце Кола-а-ад, но превърна се вече в топлото слънце Сурья-я-я, за да стане накрая горещото слънце Ярило-о-о!
- А природата как тъй оживя, растенията напъпиха и разцъфтяха, пчелите зажузаха, даже животните станаха жизнени и буйни.
- Сурья донесе топлина-а-а, той ще се превъплъти в пчела-а-а и ще поведе пчелите да опрашат растенията-а-а, и пак той ще се превъплъти в бик, овен, козел и кон, за да ръководи оплождането на целия ско-о-от! За да се родят игриви и весели козлета, кончета, теленца и агънца-а-а!
- Аха-а! Сещам се! – извикал Силен. – Туй ще да е млада бога, дето Божич го зоват?
- Божич го зоват и още Ро-о-од, и Дажбо-о-ог! Защото по волята на великия Зевс, той е новият господар на света-а-а, той управлява небесата-а-а, той поражда живота-а-а и обновява цялата природа-а-а!
- Те животните лесно се плодят, ами момите? Как да изберат подходящия момък? – поискал да уточни Силен.
- На момите помага майка Лада-а-а! – веднага отговорил Хор. – Лада или Рея, която египтяните знаят като Басте-е-ет, а траките знаят като Котито-о-о! Момите трябва да ладува-а-ат! В котлето на Котито, пълно с мълчана вода-а-а, всяка мома да пусне пръсте-е-ен, вързан за китка-а-а! Котлето, завито в червено-о-о, да преспи под трендафи-и-ил и звездите да го грея-а-ат! На сутринта майка Лада-а-а ще посочи избраница на всяка мома-а-а!...
- Ама този, когото си е нарекла момата, или някой друг? – полюбопитствал Силен.
- Само Лада знае-е-е! Само Лада вижда-а-а!... И щом Лада избере-е-е, двойката трябва да се съчетае-е-е и любовния танц да заиграе-е-е!...
- И-и-ху-у! – викнал басово Силен, прикрепвайки си отпред изкуствения фалос, и лудешки припнал да играе ръченица с ръце на кръста.
- И-и-ху-у! – викнала алтово и мойрата Елена, като скочила пред него, лице в лице, наредена в красива носия; почнала и тя ръченица, ала ръченица по-различна, женска – разперила и вдигнала ръце с широки шарени пеперудени ръкави и се завъртяла първо оборот надясно, сетне оборот наляво, та всички да я зърнат и с очи любуват.

Музикантите своевременно обгрижили и фалическият любовен танц с необходимия му съпровод: гайдата на Емел засвирила по-витиевато и чувствено; пъргавият Кисос му пригласял двутонално с двуянката; а Сикинид и Кордак ловко подавали горещ бърз ритъм с тимпаните и чинелите.

Хорът никак не чакал покана, пък и спазвал предварително заучения сценарий. Хористите подели и разгърнали буйно хоро, обикаляйки орхестрата и трона на Дионис, който ритмично клател русолявата си буклеста глава, блещейки своите ярки синьо-зелени очи. Всяка промяна на посоката на хорото била озвучавана от ямбичен удар на тъпана и оглушителен звън на чинелите, произвеждан от мускулестия Кордак.

„Играещи роженки“ – литография на българския художник Пенчо Балкански от 1970 г.

Последвала кратка почивка, в която актьорите седнали на пейките при публиката. Всички възбудено обсъждали представлението, което едни предложили да нарекат Деа-Та-Ра или Деатар, а други Та-Ра-Ге-Дея или Трагедея.

Във второто действие Силен, хористите и музикантите пресъздали събитията по зачеването на Божия син на Еньовден от отца му Зевс и майка му Изиди, и как стоокият Аргус възнамерявал да предаде бременната крава Йо и сестра ѝ Микена на изпратения от Хера Арес, преобразен като стършел. Но хитрият Хермес обезглавил Аргус и успял да спаси двете сестри. Как след това Хермес, Йо и Аполон избягали с бързоходния кораб на Аполон. Преследвани от Арес и войската му, те достигнали гостоприемна Тракия, където мойрите им дали убежище в своето светилище на връх Сутка.

В играта се включили нови актьори: *менадата* Елена, която, слагайки си тъжна маска, пресъздавала образа на бременната Йо и *менадата* Лахесис, която се престорила на сестра ѝ Микена; а двама сатири поели ролите на Хермес и Аполон. Силен изпълнявал едновременно две роли: на актьора-опонент на Хор – с комичната маска; на стършела Арес – със страшната маска, надявайки пелерина, оцветена в жълто-черни райета.

Третото действие разкривало как притеснената Богиня-майка Йо преждевременно родила Божия син в седмия месец от бременността, между Игнажден и Коледа. За

приключенията на Йо, Микена и младенеца, преследвани от злия Арес, по пътя им през Тракия, Анатолия и Левант. И как най-сетне с помощта на Аполон се скрили в Египет – царството на Хадес, наричан там Сет, – където Арес не смеел да стъпи. Действието завършило този път не с хоро, а със сир-таги или „Конникът Сири“ – новия танц на изобретателния Кордак. Тук дванадесетте хористи не описвали кръг, а играели здраво хванати в права редица, така синхронно, сякаш били един човек.

След възторжения троен спектакъл нямало дори кратка почивка. Цялата група, без Клото, Атропа и петима сатири-пазачи на свещилището, трябвало да потегли към равнината. Прегърнали се на раздяла.

- Беше прекрасно, мили момци! – въздъхнала младата Атропа.
- Да, така е! – съгласила се иначе претенциозната Клото, но все пак погледнала критично към Силен. – Само дето първото действие трябваше да бъде трето!
- Права си, майко Клото! – отвърнал той, издържайки тежкия ѝ поглед. – Ние обаче дадохме предимство на пролетната Дионисова мистерия, за да отдадем дължимото на настоящото време – пролетта! Тя е сега важна за хорските души! Тя движи хорските мисли и постъпки!
- Май и ти си прав, Силене! – казала Клото след мигновено притваряне на очи, един от начините да провиди събитията. – Много добре се получи вашия театър!
- Благодаря, майко! Твоето признание и това на всички, които присъстват тук, ме кара да се гордея! – Силен огледал останалите актьори. – Нали дружина?
- Служим на Бакхус, Божия син! – извикали хором дитирамбистите и музикантите, като Зевсовият син силно прегърнал своя наставник Силен.
- Служим на Бакхус! – повторили като ехо и другите *сатири*.
- Тръгвайте, че стана пладне, а път ви чака! – подканила ги Клото. – Като слезете долу в полето, тъкмо преди да стигнете пълноводната Ромбус или Марица, ще видите няколко тепета. Туй е градът Пулпудева. Качете се на най-високото тепе. Там, до замъка на бога-ковач Хефест има храм на Великата майка Гея. Почукайте на портата на храма и потърсете Терсида – главната жрица. Поздравете я от мен. Тя ще ви настави и нахрани, а като тартор на Пулпудева ще покани местните да ви гледат. Щом изиграете представлението си, ще ви упъти в кои други градове да отидете, за да посветите и техните жители в магията на Дионисовия театър.

* * *

Каквото нарékла Клото, това и станало. В Пулпудева жрицата Терсида приела с голямо внимание и любов голямата група сатири и най-вече *мойрите-менади* Лахесис и Елена. Отпочинали добре, а на сутринта, щом ручилото на гайдата писнало и задумкал огромният тъпан, бързо се събрала любопитна тълпа. Като разбрали какво чудо се готви, гражданите хукнали да съобщят новината на близки и познати. Надошъл много народ и още тълпи прииждали, възбудени от носещата се мълва за театъра на младия бог Либер. Същевременно Терсида се погрижила да повикат първенците на града, за да удостоят и те събитието със своето присъствие.

- Що ще чиним сега, с толкоз народ?! – зачудила се Терсида. – Де ще го сберем?
- Има ли тъдява някаква падина, ние да играем долу в ниското, а людете да насядат наоколо нависоко, та да ни виждат като на *тепсия*? – обяснил Силен.
- Да, има таквоз място! – засмяла се облекчено Терсида, щом разбрала какво е нужно на гостите-актьори. – Ей-къде е, там долу! В седловината между трите хълма – на Кронос, Зевс и нашия, който е посветен на Великата земна богиня. Куцийт бог Хефест, който с нейното благоволение рови в земята за метали, реши тук да построи своя замък, леярна и ковачница.
- Има ли в това Трихълмие дървета и храсти, които да пречат?
- Няма дървета, само скали!
- А ще могат ли хората да се покатерят по склона, за да ни гледат?
- Ще могат, да! Склонът е полегат, скалите са на тераси – тъкмо да приседнат!

Без да се мае, Силен дал уговорения знак на Кордак, който пак издумкал с тъпана три тържествени серии от по три дактилни стъпки. Станало тихо. Силен изтичал по стълбището на храма, изправил се пред неговия вход и, пускайки на воля гръмовния си глас, обявил на събралия се народ къде ще бъде представлението и как трябва да застанат всички...

Спектакълът бил гледан с голям интерес. Мъките и терзанията на Божията майка, преследвана от Стършела, преживените опасности, предизвиквали искрено съчувствие, дори плач у част от публиката, а когато Майката надмогвала поредното премеждие, всички въздъхвали облекчено. От друга страна комичните обрати, подхлъзвания и падания, които Силен измислил в хода на своята игра, довеждали зрителите до спонтанен смях и доволно пляскане с ръце. Така се появил този похват – пляскането с ръце, – чрез който зрителите награждавали добрата игра на актьорите и свирната на музикантите.

Когато действието приключило, Силен представил младия Дионис:

- Ето това е, достойни граждани на Пулпудева, тарторът на театъра, Божият син Дионис – синът на великия Зевс и на Божията майка Йо!
- Порастнал е вече! – провикнал се някой от тълпата.
- Голям красавец! – чул се звънлив женски глас.

В отговор на тези реплики Дионис се поклонил ниско, което отново предизвикало бум от ръкопляскания.

- В негова чест създадохме Дионисовия театър, пеаните, химните, дитирамбите и танците на сатирите – божествената му свита! Освен това, мили хора, ще ви споделя нещо важно! – тук Силен умело снишил тон, за да подсказе, че изговаря голяма тайна.
- Какво, какво, какво...?! – чули се от три страни заинтригувани гласове.
- Зевс... – повишил тон Силен. – ... е завещал най-малкият му син Дионис да го наследи! Той да стане господар на света и да заеме най-първото място в култовите церемонии и обреди! Това ми довериха мойрите – богините на съдбата, които провиждат нашите бъднини!
- Еха-а! Нека да живее Дионис, младият бог! – провикнал се някой.
- Спасителят Либер, който ще ни освободи! – извикал друг.

- Добрият Дажбог, който възкресява всичко живо!
- Да живее! Да живее! Да живее!... – възгласите се умножавали, а щастливите граждани махали с ръце, шапки, кърпи и шалчета.

Посред радостния шум и глъчка на *орхестрата* слезли главната жрица Терсида, носеща се плавно в ослепително-бялата си роба, а след нея неколцина първенци на града.

- Аз предлагам да построим на Зевсовия хълм нов храм, посветен на Божия син, където да се провеждат неговите празници и мистерии, част от които всички ние видяхме току що в Дионисовия театър! – тържествено обявила Терсида. – Храмът на Великата майка ще отдели средства за туй ново начинание!
- И ние ще помогнем! – чул се младежки глас от публиката.
- И ние! И ние! – дошли различни гласове от срещнатата страна.
- Разбира се, всяка помощ е добре дошла! – махнала Терсида на подкрепилите я. – Не само с пари, но и с труд! Всеки каменар, зидар, дърводелец, ще бъде добре дошъл на строежа на новия храм!
- Ние пък, неколцината *кикони*, които сме тук, намислихме да облагородим това място, да го изградим здраво и красиво, от камък и дърво, за да може в него да се провежда занапред Дионисовият театър, за славата на нашия нов бог! – извикал някой.
- Благодаря ти! – приближил се Дионис до непознатия си съмишленик и двамата стиснали ръце. – Как се казваш?
- Харопс! – отвърнал възрастният, но жилав тракиец. – Аз съм цар на племето *кикони*! Научихме, аз и моите другари за новото любопитно зрелище, па дойдохме да го зърнем!
- Няма да забравя твоята добрина, Харопс! – казал Дионис. – За мен тя значи много!
- Туй е велика идея! Браво! – разчувствал се Силен и прегърнал Харопс, а след него и неговите приятели. – Догодина, като дойдем пак в прекрасния ви град, ще имаме хубаво място за нашия театър, където да се развихрим като истински богове на трагедията и комедията!
- Заповядайте, ние *киконци* и *пулпудевци*, ще ви чакаме с нетърпение и... – Харопс изгледал Силен с блеснали очи. – ... Мисля, че тази площадка беше тясна за *хорото* и *сиртакито*! Смятам да я разширим, та наистина да се почувствате на нея като богове на танците!...

Античният театър върху склона на Музеевия хълм в гр. Пловдив (древния Пулпудева), България.

Докато отдъхвали и хапвали в трапезарията на храма на Великата майка, Терсида разяснила на Силен и Дионис кои са главните и многолюдни градове в Тракия, където задължително трябва да изнесат своята програма. Освен Пулпудева, това били Бесапара, Слатина-Сердон, Вер-Рея, Каранион, Кара-Сура или Чер-Пан, Мулдава. Посъветвала ги, преди да стигнат към края на своя тур до светилището Мулдава, да минат през планините Сакар и Странджа, които и без това са им на път. На върха на Странджа е Мишкова нива – свещено място, – под което се крие гробницата на богинята-котка Бастет, почитана от траките под името Котито. Котката е превъплъщение на Рея, съпругата на Кронос и баба на Дионис, която обаче, по волята на жестоката съдба, той никога не бил виждал. В тамшната околност живеели пазителите на гробницата, които извършвали по пълнолуние през месец май тайни ритуали, на които Дионис би могъл да присъства и в които да бъде посветен...

Разбира се, *сатировата дружина* трябвало да преспи тази нощ в Пулпудева, за да да потегли бодро утре, по изгрев слънце...

* * *

Минали седем щастливи и плодоносни години. Траките широко отворили сърцата си за привлекателния култ на Дионис/Бакхус/Либер – новия животворен и съзидателен бог, който ги научил да правят мед и вино, да се веселят волно като освобождават духа в себе си, да творят изкуство и да му се наслаждават. Празниците, посветени на Божия син били най-обичани, неговите песни и танци – най-свирени и играни, в сравнение с тези на другите богове. В тракийските градове били издигнати богато украсени Дионисови храмове, *амфитеатри* и *одеони*, в които изнасяли представления актьори, набирани измежду младите местни *сатири* и *менади*.

Дионис и негови сатири в *одеон* по време на представяне на *ода* за светите предци. Оброчна плоча, поръчана от романизирания тракийски гражданин Флабиос Герилаос, вероятно с цел посвещение на местен античен храм. Реплика от мед, с позлатяване, изработена от майстор Димитър Германов.

Разбира се, докато бил в Тракия, възмъжавайки, Дионис-Либер не изоставил хубавата благотворна традиция, която той и другарите му сътворили. Всяка пролет, щом духът на баба Марта се усмихнел от небето и народът закичвал бяло-червените мартеници, Божият син и неговата *сатинова свита*, водена от умния и игрив Силен, извършвали своя многоочакван театрален тур из Тракия. Това били най-величествените, звънки, лудешки и впечатляващи игри – кулминацията на тракийския свободен дух.

Дванадесетте *родопски сатири*, участващи в първоначалния Дионисов хор, овладели до съвършенство поетичното слово на *дитирамбите* и *пеаните*, различните стъпки на *хорото* и *сиртакито*. Музикантите Кисос, Емел, Сикинид и Кордак, станали виртуози на авлоса, кавала, гайдата, тъпана и кимвалите. Тяхната изкусна свирня карала нозете, тялото и ръцете да правят подскоци и въздушни фигури, а съзнанието да припва и подлудява. Дори болните и сакатите се вдигали да играят според своите сили.

В тракийските градове най-дейните жители организирали *Дионисови спейри* – дружества на посветените в мистериите на Божия син. Йерархията на всяка спейра състояла от *главен спейрарх*; *нартекофор* – отговорник за свещените тирсове; *краниарх* или майстор на дряна, от който изработвали свещените тирсове; три *бакхе* – *менади* или *вакханки*, опитомителки на змии; *лихна* – осветителка на свещената кошница за младенеца; *ликнофора* – носачката на свещената кошница с младенеца; трима *курети* – танцьори и биячи на кимвали; *семиофор* – носач на фалическия образ на Бакхус, според местните предпочитания нарисуван на хоругва или издялан във вид на дървена статуя. Тържествените шествия служели като носталгичен рефрен и съпреживяване на героичните приключения на майка Рода и нейния син Род – в името на цялото общество.

Градските храмове-бакхеони на Дионис били управлявани от *архемист*, на който служели няколко *мисти*. Тяхно задължение било затвърждаването и спазването в годишния календар на новата празнична традиция.

Възникнала и отделна колегия на *пастири-буколоси*, начело с *архебуколос*. Характерни за тях били прическите, в които дългите коси са сплетени на осем плитки, завити на *букли*, както и това че те пиели виното си в букови чаши. *Буколосите* извършвали благородното пастирско дело да водят народа, както посредством живото слово, така и чрез писменото слово. Те имали грижата за свещения език и свещеното писмо. Правели *книги-буки* от добре изсушени букови дъсчици, които след ситното изписване върху тях на магическите знаци, руни или букви, свързвали с медни пръстени във вид на дипляни. Най-херметичните книги обаче, старателно изработвали от златни или сребърни ламини, за да не бъдат подвластни на времето. Готовите книги – с архаични названия *руни*, *буки* и *либри* – подреждали в здрави кедрови сандъци, които съхранявали в олтарното пространство на храмовете.

Дионисовият култ, с неговите театрални представления, тайнства, оргии и весело пиянство, не останал задълго само при *сатирите* и *менадите* в *Рода планина* и в равна Тракия. Той неочаквано бързо набрал сила по островите в Тракийско море – Тасос, Самотраки, Имброс, Лемнос и Лесбос, където му се радвали местните *сатири* и *вакханки*, наричани тук *клондонки* и *мималонки*. От тракийските острови *Дионисовият култ* прескочил в Анатолия, където съжителствал с местния култ на Кибела, а десетина години по-късно,

когато Дионис се завърнал в Египет под името Хор, го възприели с огромна любов и египтяните.

След време Харопсовият внук Орфей наследил тракийския трон, а заедно с него и длъжността върховен жрец на Дионис. При едно свое гостуване у царя на Тива Кадъм, тракийският архемист му доверил тайните на *Дионисовия култ*. Орфей посветил в *Дионисовите мистерии* и останалите царе на Елада – потомци на Пеласг и на сина му Тесал, – тъй като в онова древно време Елада била под властта на пеласгите. Нещо по-вече, Орфей им предоставил свои преписи, направени пак върху букови дъсчици, от първите най-стари *буколически книги*, съдържащи *Дионисовата доктрина*...

Много столетия и хилядолетия Орфеевите книги – това безценно наследство на човешката история, изкуство и култура – били четени и преписвани с треперещи пръсти от безброй поколения елински поети и книжовници...

БАЛКАНИТЕ В IX - VII ХИЛЯДОЛЕТИЕ ПР.ХР.

Разположението на свещените зони на титаните и боговете на Балканския полуостров.

Трета глава

ВОЙНАТА МЕЖДУ ХОР И СЕТ ЗА ГОСПОДСТВОТО НАД СВЕТА

1. Малкият Евмолп се превръща в ябълката на раздора.

Тракия, землището на град Пулпудева. Подножието на хълма с мегалитния замък на Хефест и сина му Музей. Началото на VII-мо хилядолетие преди Христа.

Колонадата на *палестрата* ограждаше обширен двор, дълъг един и широк половин *стадий*, в който се провеждаха състезания по бързо ходене, дълъг скок, *пигмахия* и *панкратион*, фехтовка, мятане на диск и копие, стрелба с лък. Музей закаляваше тук телата на своите питомци Евмолп, Тамирис, Астрей, Леней, Марон и Фол. Подготвяше ги за мъжката страна на живота. Момчетата тренираха голи, спазвайки древната традиция – нищо не трябваше да възпрепятства движенията на възмъжаващата им мускулатура.

Преди спортните упражнения младежите се строиха в редица, за да изпеят благодарствен химн в знак на почит към отеча си Зевс Олимпийски – техният херой и пример за подражание.

Разбира се Аполоновият син Тамирис бе най-точен с лъка, а Музеевият Евмолп въртеше по-ловко от другите тренировъчната дървена *махайра*. Четиримата синове на Силен спечелиха останалите спортни дисциплини. Всеки победител получи красив тематичен медальон от чисто сребро, предварително изкован от учителя им Музей.

След състезанията, приключили с награждаването, разгорещените и щастливи младежи се изкъпаха и охладиха в басейна на *палестрата*, облякоха се и се запътиха към господарския хълм. В замъка ги очакваше тихата библиотека-читалня, в която учителят им щеше да продължи безкрайно интересния разказ за приключенията на младия бог Дионис.

Още не стигнали до хълма, забелязаха пушилка по пътя, идващ от северозапад – откъм величествената верига на Хемус. Групата спря от любопитство, а водачът им Музей незабележимо намести дръжката на челичената си *махайра*, с която не се разделяше.

Конниците приближиха и спряха. Бяха въоръжени с копия и щитове. Носеха леки кожени доспехи. Водачът им, старият Борея, Северният вятър, чиято буйна бяла коса превъзхождаше гривата на черния му жребец, изрева гръмогласно:

- *Колáгере*, млади хора! *Колáгере*, зетко Музее!
- Добре дошъл, скъпи тъсте! – отвърна в тона му Музей. – Заповядай горе! Щерка ти Хиона много ще се зарадва че си дошъл да ни видиш!
- Не е нужно да идвам в твой замък. – усмихна се дяволито Борея и насочи коня си към Евмолп. – Дошъл съм за моя внук. Бях те известил, че ще дойда да го взема и възпитавам известно време.
- Съжалявам, но Хиона не е съгласна да отдели сина ѝ от нея. – каза Музей и разкървайки широките си ковашки рамене, препречи пътя на черния жребец. В това

време юношите, стиснали дървените си *махайри*, бързо направиха защитен кордон около Евмолп.

Могъщите мускули на Музей, закалени в тежък ковашки труд, заиграха боен танц: той бе понятен знак, възпиращ човешката агресия, но неясен за животното, обучено за близък бой. Черният жребец изцвили и се вдигна, размахвайки предните си копита. Но Музей очакваше това. Отмести се, за да избегне удара, като хвана близкото копито, а със свободната си ръка бутна коня странично. Жребецът, учуден, се олюля и струполи, заедно с тежкия ездач, който бе не по-малко изненадан от уменията на младия си противник.

Всички бяха съсредоточени в схватката, очаквайки гневната реакция на Борей. Никой не забеляза как Перликос, Бореевият стрелец, натегна тетивата на големия си лък и постави на нея стрела с лъскав бронзов връх. Очите му преценяваха разстоянието до неговата цел – Музей.

Тогава неспойно откъде блесна ярка светкавица и проехтя гръм сякаш от градоносен облак, макар че небето бе чисто синьо. Светкавицата порази точно Перликос, който тъкмо се готвеше за изстрел. Нещастникът изпуши за миг като прегоряла свещ. Почерня и се овъгли така, че ръцете му се счупиха, отделиха се от тялото и се строшиха о земята, заедно с неговото оръжие. След малко и тялото му се срина и натроши на сухи черни парчета, подобни на овъглени цепеници в загасващо огнище.

Погледите потърсиха източника на могъщия гръм и го намериха на североизточния път – на завоя, излизащ иззад група огромни скали. Там застрашително стоеше фигурата на едър конник с дълга брада, яздещ огромен бял ат. В лявата си ръка конникът държеше тризбец, дълъг цели два *разтѣга*, а в дясната още пукаше и мяташе искри чудното му оръжие – легендарният *гръмотевичен перун* на Зевс.

– Това е дядо ми Посейдон! – извика развълнуван Музей.

Конникът и белия ат се понесоха към наблюдаващата ги тълпа. Земята се разтреса изпод тежките копита на гигантския жребец и всички инстинктивно се отдръпнаха, за да сторят място. Конят обаче закова точно навреме, без никой да пострада.

- Здравей дядо, добре си дошъл! – засмя се Музей.
- Съжалявам, че подпалих този подлец! Ха-ха! – отвърна възрастният бог. – Целеше се в тебе отдалече, невидимо и коварно! Ама аз го преварих!

Борей се изправи пращан, все още гледайки жадно внука си, а бойците му се чудеха какво ще им заповяда. Тогава от завоя изскочиха дузина конници с тризбци – явно Посейдоновата свита. Това окончателно сломи желанието на Борей да изкомандва атака. Той добре знаеше какви поражения нанасят смъртоносните тризбци.

- Да не би да попаднах в някаква свада? – обърна се Посейдон към Музей.
- А, нищо особено! – отговори Музей. – Моят тъст Борей, Северният вятър, има желание да вземе внука си Евмолп. Ала нито аз, нито Хиона, сме съгласни!
- Как така да го вземе? – зачуди се Посейдон.

- Е, само за известно време! – примирително каза Борей. – Искам да му дам по-мъжко възпитание!
- Ха-ха! – засмя се Посейдон. – Искаш да го направиш бандит като тебе, знам аз!
- Не, бе хора! – оправда се Борей и се огледа за подкрепа. – Само ще го обуча да се бие като истински мъж! Не е ли той мой внук и наследник? Ако израсне мекушав, какво ще кажат войнствените траки?
- Че ние току излизаме от *палестрата*! – възкликна Музей. – Момчетата вече добре въртят *махайрите*, хвърлят копие и диск, стрелят точно с лък.
- Това са нужким *махайри*! – посочи Борей дървените имитации в ръцете на юношите. – Друго си е да завъртят истински *махайри* и даже да ги накървяват! Врагове около нас бол! Един млад мъж ако не буди страх у враговете си, какъв войн ще стане той?!
- Не бива да разсъждаваш тъй, Борей! – прекъсна Посейдон Бореевата тирада. – Истинският войн не е изтъкан от жестокост, не преследва смъртта на опонентите си на всяка цена! Той трябва да притежава благородство, да цени живота и да го отнема само в краен случай! Инак аз да бях те изпепелил досега? Нали тъй?
- Е, чак да ме изпепелиш! Че защо?
- Именно – не е нужно да се убиваме, ако можем да се спогодим с разумно хортуване! Но ако не се спогодим, ще се наложи да ползвам горещия перун! – размаха Посейдон страховитото оръжие. – Ако твоя стрелец не беше се прицелил във внука ми Музей, щеше сега да е жив, така ли е?
- Така е! – оправда се Борей. – Той стори тази глупост, за да се докара пред мен!
- Дали? – погледна го изпитателно Посейдон. – Защо ли ме гложди една мисъл, че ти си му заповядал да простреля Музей, ако не ти позволи да вземеш Евмолп?
- Абсурдно нещо твърдиш, Посейдоне! Как ще посегна на зетя си?! – облещи се Борей.
- Добре ми е известно, Борей, че ти не желаш Кронид да владее Тракия, а Музеевият баща Хефест е син на Зевс и внук на Кронос. Музеевата майка Кабири е дъщеря на моя син Протей, който чрез мен се явява също внук на Кронос...
- Наистина, вие Кронидите имате предостатъчно владения на юг. Севера владеем ние от древни времена. Баща ми Астрей е син на титаните Крий и Еврибия, а майка ми Еос е дъщеря на титаните Хиперион и Тея. Баба ми Еврибия е дъщеря на титаните Понт и Гея, и сестра на Нерей. Трите клана най-първи са заселили и обитават Мизия, Тракия и крайбрежието на Понта. Това разпределение на териториите е справедливо!
- Все пак аз не разбирам защо искаш да вземеш момчето при живи родители! – почеса си Посейдон брадата. – Изясни ми? Ако някой твой роднина дойде при тебе и ти поиска детето да го възпитава, ти ще го дадеш ли?
- Че той, Музей, направо си я открадна моята дъщеря Хиона, без изобщо да ме пита! – отговори Борей. Гласът му придоби тук искрена нотка.
- Не е вярно! – възмутено извика Музей. – Аз официално посетих твоя замък в града Слатина-Сердон, в южните поли на Хемус! Докарах ти огромна *квадрига*, натоварена със скъпи годежни подаръци! А ти дори не излезе да ме посрещнеш и уважиш като достоен домакин! Изпрати домакина си, като му бе наредил да ме отпрати!
- А подаръците? – попита дипломатично Посейдон.

- Бореевият домакин взе всички подаръци и ги отнесе на своя господар. Там имаше тъкани и бродирани дрехи за Хиона и тежки оръжия за баща ѝ Борей, изработени лично от мен. – отвърна Музей.
- ХА-така! Вярно ли е това? – попита пак Посейдон.
- Напълно! Истината казвам! – потвърди Музей. – Ето този *косер* на кръста му е моя работа! Познавам го по златната дръжка, украсена с ромбове!
- Е, Борей! Щом тъстът приеме годежните дарове, значи годежът се е състоял! – заяви доволен Посейдон. – Защо тогава твърдиш, че Музей ти е откраднал дъщерята?
- Защото тя избяга с него в тъмна доба, а аз научих за това чак по зазоряване! – оправда се Борей, прикривайки с ръка златната дръжка на своя *косер*.
- Ех Борей, Борей! На времето не задигна ли ти, ловко и дръзко, от самата *агора* на град Атина принцеса Оретия, щерката на атинския цар Ерехтей! Натовари принцесата на бързата си *триера*, офейка невидим и се скри в Тракия! Ерехтей, горкият баща, безуспешно я търси по суша и по вода! Този скандал отекна тогава в цяла Елада!
- Постъпих тъй, защото Ерехтей грубо и насмешливо отхвърли моето предложение за брак! Бях много обиден! – отвърна смутено Борей. – Но сетне се роди Хиона, а Оретия прати вест на баща си, че е добре при мен. И той *кандѝса*.
- Виждаш ли, Борей, как Съдбата, този Велик майстор на Неумолимото време, ни дава своите уроци? – назидателно каза Посейдон. – Каквото сполетя Оретия, същото се случи и на Хиона!
- Аз не съм откраднал Хиона! – оспори Музей. – Ние се обичаме, и плод на любовта ни е прекрасният Евмолп!
- Вярно е! – звънко реагира Евмолп; присъстващите наостриха уши, за да чуят какво ще каже момчето. – Мама и тате много се обичат! И ме отрупват с любов и грижа!... Странно защо не питате мен дали бих живял другаде! Харесвам моя дом, татковия замък. Обичам игрите с моите приятели между хълмовете на *Пуллудѐва*. Местните жители ни знаят и ни се радват, щом ни видят тъдява.
- Ами да! Никак не се сетихме да питаме Евмолп, виновника за тази роднинска свада! – каза Посейдон. – Ето, той заяви, че не желае да бъде отделен от неговите родители!
- Е, щом внукът ми изрази нежелание да дойде при мен, аз ще трябва да се оттегля! – примири се Борей, мятайки се на коня си. – Хайде, дружина, да се прибираме в родния ни град Слатина-Сердон! Надявам се, че когато Евмолп възмъжее, сам ще се яви пред лицето на своя дядо Борей! ...

Борей, Северният вятър, и неговата въоръжена свита, изчезнаха така бързо и неочаквано, както се бяха появили. Всички останали изкачиха стръмния хълм и влезнаха в Музеевия замък. Когато портата се затвори зад тях, войните от Посейдоновата дузина свалиха шлемовете си. Разбира се шестимата юноши не сваляха любопитни очи от тях и добре наточените им тризбъци.

Последен свали шлема си един по-дребен на ръст воин. Шлемът освободи златно-руси къдрици, а на овалното бяло лице чудно грееха сини очи, но сини не с небесен, а с по-тъмен морски оттенък. Младежите ахнаха: това беше жена, красива млада жена!

- Представям ви моята щерка Бентесикүме! – каза патетично Посейдон, забелязвайки изненадата на младежите. – Не се подлъгвайте по ръста ѝ! В бой е много люта! Ха-ха-ха!

В потвърждение на бащините думи жената-войн метна своя тризбец; той се заби в изправения наред двора дървен манекен, в който Музей изпробваше остриетата на изработените от него бойни брадви и ножове. Черната мура, от която бе издялан манекенът, изпраща и се сцепи вертикално на две половини, без те да се отделят, като тризбецът остана между тях. Това разбира се засили възхищението на юношите.

Домакините Хиона и Музей поканиха гостите на втория *кат*, а междуременно двама пъргави слуги настаниха конете им в обора, като напълниха коритото с чиста питейна вода.

На втория *кат* гостите бяха поканени в малка трапезария. Две слугини им донесоха вино и храна, за да се подкрепят и починат след дългото им пътуване. Приятелите на Евмолп се присъединиха към тази интересна компания.

Хиона, Музей, Евмолп, Посейдон и Бентесикүме влязоха в отделна соба. Трябваше да обсъдят станалите събития и произлизащите от тях предстоящи действия. Пръв заговори Музей:

- Благодаря ти дядо! Дойде толкова скоро!
- Късмет че твоят вестоносец ме намери в Ямполис, в източна Тракия! Затуй можахме да пристигнем бързо в твоята *Пултудева*! – отвърна Посейдон.
- Благодарение на дарбата ми знам, че Борей няма да се откаже от намерението си да вземе Евмолп, дори насила! – каза печално Музей.
- Начинът е един! – заяви Посейдон. – Евмолп трябва да отиде далеч, на място недостъпно и неизвестно на Борей!
- Рожбата ми свидна! – изплака Хиона и прегърна момчето си. – Ала знам, че Музей е прав! Знам също, че баща ми Борей е проклет и упорит като магаре!
- Какво ще стане с мен мамо? – в очите на Евмолп блеснаха сълзи. – За какво говорите?
- Ще дойдеш да живееш при мен, в моя дворец! – намеси се Бентесикүме в трудния разговор. – Ще имаш всичко каквото пожелаеш, а аз ще ти стана втора майка!
- Къде е този дворец? – попита разтреперана Хиона; гласът сякаш не бе нейния.
- В далечна Абисиния, на брега на великия Нил. Огромният бял дворец, разположен сред китен оазис и високи финикови палми, принадлежи на царя на Абисиния Анубис, моя съпруг.
- Онзи Анубис, който приема душите на мъртвите в отвъдния свят?! – зачуди се Хиона.
- Именно той, уважаван и почитан в цяла Африка! – потвърди Бентесикүме.
- В Тракия и Елада същия бог го зовем Якхос. – поясни Музей.
- Якхос ли? – замисли се Евмолп. – Тате, ти нали ни разказа как Якхос, заедно с Хермес и Аполон са спасили богиня Изиди от Арес Стършела? Довели я при мойрите в Родопа планина, където тя е родила Божия син Дионис!
- Точно тъй, сине, добре си запомнил! – съгласи се Музей. – Този Якхос е още жив, царува над царство Абисиния, а Бентесикүме е негова съпруга. В Африка го знаят под името Анубис.

- Трябва да напомня на всички вас, които присъствате тук, да пазите в тайна естеството на този разговор! – каза Посейдон. – Вярно, Абисиния е далече, а злодеите се страхуват от особените магически дарби на Анубис. Обаче нека защитим напълно младия Евмолп от маниакалната лудост на Борей!
- Трябва да ви кажа, че не е нужно да се колебаем! Този план е добър и с благоприятен изход според предназначенията на Съдбата... Един ден Евмолп ще възмъжее, ще се ожени и ще стане цар на древна Тракия! А синът му Елевсин ще се възцари над Елада, като потомците му ще ръководят в продължение на цели седем хиляди години най-важния култ в почит към богините на плодородието Деметра и Персефона.
- Досещам се за какво намекваш! – Бентесикúме вторачено погледна Музей. – Деметра е баба на Якхос/Анубис, а Персефона/Нефтис му е майка. Дайра, родена от мен и Анубис, носи кръвта на богините на земеделието и плодородието... Искаш да кажеш, че моята Дайра и твоя Евмолп...
- Да, точно това намекнах оде, но не бива да се говори много за онова, което предстои!
- Скъпи мой Музее! – прегърна Хиона съпруга си. – Сега и аз проумях словата ти! Ако такива славни бъднини очакват милия ни Евмолп, аз съм съгласна той да отрасне в Абисиния, под грижите на прекрасната Бентесикúме и добрия Анубис!... А на колко години е Дайра?
- На осем! – отговори Бентесикúме. – Дайра е умна, красива и весела! Обича да свири на дайрэ и да танцува!
- Музей, щом притежаваш дарбата на провидец, вземи та да запишеш за потомците най-важните бъдни събития! – каза озадачен Посейдон. – През колко години напред прониква твоят вътрешен взор?
- Времето, за което нашата земна сфера обикаля слънцето, наричаме година, по името на земната майка Гая. – заобяснява Музей. – Дадено ми е да виждам напред девет *тау* по толкова*. Засега.
- Девет *тау*?! – възкликна Посейдон. – Това е страшно много! Задължително запиши виденията си! Мнозина ще са ти благодарни! Ама не на пергамент, той е нетраен! На камък трябва, сбито и точно! Ти си талантлив мъж, ще се справиш!
- Благодаря за съвета, дядо! – засмя се Музей. – Аз бях намислил да направя подробен разказ на пергамент, но ти си прав! По-сигурно е на каменни плочи, макар и накратко!
- Е, аз да приготвя някои необходими неща за милия ми Евмолп? – каза Хиона с мъка.
- Само най-необходимото за из път и на първо време! – отвърна ѝ делово Бентесикúме, поглаждайки момчето по копринените къдри. – Скоро той ще си има всичко нужно.
- Дядо, нали ще внимаваш да не ви проследят хора на Борей? – попита Музей.
- Да не се съмняваш в мен? – каза Посейдон. – Имам специално обучен човек. Той винаги се движи незабележимо доста назад след нас и наблюдава цялата околност.
- Добре си го измислил! – успокои се Музей.
- Старило-патило! Нали знаеш? – намигна му хитро старецът.

* Девет хиляди години.

* * *

Огромният бял ат бе оседлан с голямо двойно седло. Невероятно за възрастта му, тежкия Посейдон се засили и метна на задната седалка, а жребецът дори не го усети и не трепна. Музей повдигна високо сина си; брадатият ездач го пое като перце и настани на удобната предна седалка. Младежът сияеше, защото на кръста му висеше в сребърна кания и със златна дръжка една от по-малките челичени *махайри*, изковани от неговия баща. Ценният бащин подарък повдигна настроението на момчето в тежкия момент на раздяла.

Хиона напомни на сина си по-често да ѝ праща известия за себе си по верни хора, когато такива имаха задача да идват към Тракия.

Отрядът на Посейдон и Бентесикүме най-сетне препусна към Ямполис.

Музей заведе останалите петима младежи в читалнята, за да им разкаже следващия откъс от приключенията на Божия син. Той покани заедно с тях и замислената Хиона, с цел да я разсее и отклони от майчините ѝ тревоги...

2. Предродилните тревоги на Нефтида.

И така драги ми младежи, нека продължим епоса за Божия син...

При предишната ни среща узнахте за приключенията на Либер в дивна Тракия. За това как светлият юноша изобретил виното; как опитомил пчелите и придобил от тях сладкия мед; как той и веселите игриви *сатíри* са въвели в култовите ритуали поезията, музиката, *дити́рамба*, *пе́йна* и танца, които накрай обединили в изкуството, наречено театър. Достигнахме до възникването на Дионисовия култ в Тракия и на нова жреческа колегия, която да управлява провеждането на *мистерии*; до изобретяването на свещеното писмо и чрез него – записването на Знанието в първите книги, направени от букови дъсчици или златни ламини...

Днес ще начена разказа си с други събития, случили се в Египет по времето когато Божият син Хор бил навършил пет-годишна възраст и растял тайно от Сет в делтата на Нил под грижите на богиня Лето и на своите братя Аполон и Анубис...

Северен Египет, столицата Он, дворецът на бог Сет. Краят на Х-то хилядолетие преди Христа.

Гребците вдигнали уморени весла и корабът на царицата докоснал пръстана на столицата Он. Пъргавият юнга скочил на скелето и завързал въжето, иначе бързите води на Нил щели да повлекат кораба надолу.

Щом корабът застанал стабилно и трапът бил спуснат, по него слязла малка група от важни пътнички, увити в нежнорозови копринени савани – Изида и три момí от свитата ѝ. Двете момí носели лек багаж, а третата – голям, но лек бял чадър, с който пазела сянка на цялата компания. Разбира се, около красивите създания се носел жизнерадостният, но деликатен ромон на младите женски гласове, увлечени в интересен разговор.

Този път Нефтида била останала в двореца. Изида поела грижата да откара Анубис в неговия дом в делтата на Нил, където той щял да пребивава до следващото му призоваване от главния жрец Сонхис, съобразено с ритуалния календар на столицата.

Цветната групичка се запътила към царския дворец. Изида бързала да каже на приятелката си Нефтида онова, което ѝ била споделила Лето. А именно радостните вестии от Тракия: че Дионис възмъжава и се превръща в лидер; че е създал чудна червена опияняваща напитка, наречена вино, а също – златно-жълт сладък десерт, наречен мед; че е съчетал няколко изкуства – музика, поезия, танц, – създавайки съвсем ново изкуство, наречено театър. Тези мисли я изпълвали с еуфория.

Жените изкачили стъпалата на двореца и се мушнаха в хладината на високата колонада. Момичетата се прибрали в покоите на Изиди, а тя самата влязла в покоите на Нефтида. Тези съседни просторни помещения приютявали двете главни съпруги на Сет.

Нефтида била тук, седнала на широкото си легло, под огромен прозрачен балдахин. Изпълнената с хубава емоция Изиди седнала до нея и я прегърнала, но едва сега забелязала, че приятелката ѝ е тревожна и унила.

- О, скъпа Нефтис! Защо си увесила нос?... А аз нося толкова хубави новини!
- Ношес стана голяма бея! – изплакала Нефтида. – Възползвайки се от твоето отсъствие, подлият Сет дойде през нощта и брутално ме насили!... Дори не можах да се защитя, толкова бях изненадана! Беше се превърнал в звяр и ме уплаши!
- Не знам какво да кажа, изненадана съм. – помръкнала Изиди. – Досега май не те е нападал така, нали? Все пак един съпруг с неговия ранг и положение трябва да уважава госпожата си! Да не е бил пиан?
- Миришеше на бира, но той често пие. Едва ли това е причината. – замислила се Нефтида. – По-важно е да ти кажа, че след снощи имам чувството, че съм натежала.
- Забременяла ли си? От едно случайно и толкова рядко посещение на мъжа ти!
- Да, почти съм сигурна!
- Ама, че късмет! – зачудила се Изиди. – А ти се заканваше, че не ще го допуснеш повече до себе си!
- Така е! Знаеш, даже бях избягала на моята вила!... Нали двете се върнахме заедно в двореца, разчитайки да се пазим една-друга? Обаче той, подлецът, се възползва от твоето едnodневно отсъствие, за да ме издебне и обладае!... Аз въобще не очаквах да се случи такова кошунство..., дори бях забравила за неговата похот!
- Съчувствам ти за неприятното преживяване! – отронила мъчително Изиди.
- Благодаря ти! – прегърнала я Нефтида. – Аз обаче знам как да му отмъстя за сторената с мен гавра!
- Как?
- Ще махна този плод! Този плод на порока! Има една стара жена...
- А-а, не! – прекъснала я Изиди, ококорвайки очи. – Така не ще отмъстиш на Сет, а на новото чисто създание, което зрее в теб! То няма нищо общо с пороците на Сет! Опомни се Нефтис! Нима майка ти, животворната Деметра, не те научи да цениш живота?!
- Вярно, мама много ми е говорила за това... Но този ужасен човек...
- Сет няма нищо общо с бебето в теб! Повярвай ми! Ти ще родиш едно прекрасно дете, което, когато порасне, ще извърши велики дела!
- Откъде знаеш това, Изиди? Провиждаш бъдното? Ти не си прорицателка?
- Ами тогава да отидем при прорицателка и да видим какво ще ни каже! Ех, да беше сега тука мойрата Клото: тя разгадава нишките на съдбата сякаш по невидима книга. Велика жена! Ала Клото е чак в Тракия! Там, при нея е и моят мил Дионис! Станал е лидер на младите *сатири* и *менади*, има голяма свита! Изобретил е чудни неща, ама за тях после ще ти разкажа... Обаче Сет няма да ни пусне в Тракия!

- Сетих се! – изведнъж възкликнала Нефтида. – Ще идем при старата *сибила* в оазиса *Сíва*! За нея няма тайни, всичко провижда! Може пък да си права за моята бъдна втора рожба! Може и тя да стане уникална като първия ми син Анубис!
- Сигурна съм в това! – засмяла се успокоена Изида, усещайки как тревогата ѝ се отдалечава. – А какво ще кажем на Сет за това неочаквано пътуване? Как ще успокоим подозрителната му душица?
- Ще измисля нещо, нямай грижа! – отвърнала Нефтида. Сега лицето ѝ бе ведро и спокойно. Тя бе възвърнала своята увереност, тъй като добрата ѝ приятелка Изида и този път намери изход от трудната ситуация.

* * *

Посещението на богините Нефтида и Изида в оазиса *Сíва* дало положителен резултат. Старата *сибила* предрекла, че Нефтида ще роди красиво момиченце, което ще получи име, тълкувано като „Водна птица“. А щом пораснела и се замомяла, щяла да бъде омъжена за красив и силен принц, комуто по наследствено право принадлежал царският трон. Потомците на младата двойка щели управляват света в продължение на много много години.

В края на провидския ритуал обаче *сибилата* изведнъж се смутила и замълчала. Колкото и да я молили и да настоявали нейните видни гостенки, тя не им разкрила цялото предстояще, оправдавайки се, че Съдбата ограничава сибилинската дейност с някои забрани.

3. Нефтида ражда дъщеря, но умира при раждането. Изида поема грижата за рожбата на своята приятелка.

Северен Египет, столицата Он, дворецът на Сет. Девет месеца по-късно.

Раждането на Нефтида донесло голяма тревога за всички обитатели на двореца. Едрото бебе било живо и здраво, но слабичката му майка получила силно кръвотечение, с което акушерките никак не могли да се справят.

„Ех как е нужна сега всемогъщата мойра Клото! Ала далеч е тя и аз съм безсилна!“ – мислела отчаяната Изида, чупейки пръсти.

Нефтида лежала потна и изтощена, смътно усещайки как животът неумолимо я напуска.

- Това не пожела да ни каже сибилата! – казала тихо тя, тъжно гледайки седналата до нея Изида.
- Така е! Сибилата премълча тази стъпка на Съдбата! Ах, приятелко моя! – изплакала Изида.
- Виж, ято патици прелита над двореца! – оживила се Нефтида, сочейки през големия прозорец. – Донесете ми моето момиченце, че аз имам още нещо важно да свърша!
- Ама господарке, трябва да си пазите силите сега, после ще ви я донесем! – възпротивила се стоящата наблизо акушерка.
- Веднага донесѝ детето! – извикала властно и гневно Изида. – „После“ няма да има, глупава жено!
- Добре, добре! – изплашено отвърнала акушерката и отишла при другата, която мисла бебето. – Само да го повием и идва!
- Милата ми рожба, колко е бяла! – поела с радост бебето си Нефтида, вглеждайки се в лицето му.
- Май ще ѝ отива името Снежанка? – усмихнала се Изида.
- Не, не! – отронила с усилие Нефтида. – посочвайки още едно прелитащо патешко ято. – Какво ни рече сибилата: „Водна птица“ или „Мем Фис“! Мемфис те назовавам мила моя дъще, с това име ще се прочуеш по света!
- Мемфис! – повторила Изида, вземайки бебето от отмаляващите ръце на неговата майка, като прошепнала в ухото ѝ. – Бъдната съпруга на следващия цар, моя честит син Хор!

Двете богини се гледали радостно една-друга и тъй застинала Нефтида в последния си миг на този свят. А очите на Изида се препълнили от сълзи, които закапали обилно върху бебешката пелена. От този миг тя станала майка на невръстната Мемфида, истинска и най-любеца майка...

4. Божият син напуска дивна Тракия и посещава в Едем дядо си Ра.

Южна Анатолия, Едем, светилището на Великия Ра. Краят на Х-то хилядолетие преди Христа.

Минала Коледата, в която Дионис/Либер навършил 22-годишна възраст. Следващите два зимни месеца бързо се изнизали, а след тях неусетно се изтъркулила и пролетта. Дошло време и веселото лято да прегърне безбройните заоблени гугли на Родопа планина.

На връх Еньов ден живата природа набъбнала и разцъфтяла, разпускайки неудържимо своите безбройни ухания. По поръка на *мойрите* Божият син и група *сатири* обиколили родопските дебри, за да потърсят и наберат точно определени ценни билки и треви. Щом напълнили торбите си, момците изкачили свещения връх Сутка, влезли в предната зала на пещерата на *мойрите* и изсипали ароматната си плячка на голямата дървена маса.

Дионис оставил веселата си компания и влязъл във вътрешната зала. *Мойрите* се трудели усърдно: Лахесис, препасала *хурка* с вълнена къделя, сръчно предяла на вретено тънка, но здрава нишка; Атропа прехвърляла нишката от вретеното на *чакрък*, от който я навивала на кълбо; Клото плетяла с куки чорапи; а на стан тъчала и платно от същата нишка.

- Заповядай при нас Дионисе, да си *похортуваме*! – засмяла се Клото; другите две *мойри* също се зарадвали на посещението на младия мъж.
- Малко ми е неудобно от това, което ще кажа! – смутено казал той.
- Ние разбираме твоите тежнения и те подкрепяме в туй, което си намислил? – погледнала го Клото с особения си проникновен поглед.
- Тъй ли? Съгласни сте с мен? – учудил се той.
- Напълно! – кимнала Атропа.
- Тясна е вече Тракия за тебе! – казала меланхолично Лахесис. – Душата ти те тегли към великите дела, предписани ти от Съдбата!
- Да, време е да направиш следващата стъпка от твоето житие! – обобщила Клото.
- Ами аз съм решил да посетя дядо ми Ра в неговото обиталище Едем! – осмелил се най-сетне да каже Божият син. – Трябва да го питам за някои важни неща, например за моя отец Зевс-Амон и за чичо ми Сет.
- Правилно, точно това следва да сториш! – отбелязала доволна Клото. – Ние *мойрите* ти дадохме каквото можахме, а ти изгради в Тракия едно общество, почитащо твоя личен култ. Постави основата и началото на своята, Дионисовата ера... Обаче има още какво да научиш, онова, което единствено Великият Ра може да ти даде. Едва тогава ще можеш да получиш посвещение. Но тези работи той ще ти ги разясни...
- А къде е Елена, няма я при вас? – забелязал Либер липсата на четвъртата *мойра*.

- Елена е при батко ти Хефест, в Пулпудева. – отвърнала Клото. – Наставлява го да дойде с теб и как да ти помогне в това приключение. Защото ти ще имаш голяма нужда от ковач.
- Чудя се кога да замина за Едем? – споделил колебливо Божият син.
- Когато ти самият решиш. – погледнала го Клото насърчаващо. – Ако се чувстваш готов, потеглай! Сега е лято, а през зимата преди двадесет и две години и половина твоята майка тръгна оттук, носейки те на ръце, и прецапа Босфора!
- Не бива да ходиш сам! – обадила се Лахесис.
- Разбира се! – одобрила Клото. – Ще вземеш Силен и другите момци! Дядо ти ще се зарадва да те види като лидер на спретната бойка дружина!
- По време на пътуването не бива да разкриваш кой си и на кого си син! – отбелязала Атропа. – Представяйте се за *сатири*, тръгнали да посетят Едем!
- Сет е още твърде силен, а доносници има навсякъде! – допълнила я Клото.

На другия ден Божият син, съпроводен от Силен и три дузини верни другари, потеглили да изпълнят новата си мисия. Синът на Сиявуш – младият вълк Бурѝ – ги изпратил до река Кабирос.

Когато слезли в Тракийската низина. Първо се отбили в *Пулпудѐва*, където към тях се присъединил заедно със своята свита по-големият Дионисов брат Хефест, богът-ковач. В този прекрасен ден често срещали групички любопитни траки, които ги подпитвали за целта на тяхното пътуване. Щом чуели, че тази цел е Едем, някои по-млади и луди глави мигом тръгвали с тях, без много да му мислят.

Лека-полека стигнали до протока Босфор и го преодолели. Божият син с удоволствие наброил около себе си 210 спътници, отличаващи се с твърде добро настроение, може би защото всеки от тях носел със себе си *бъклица* с вино. Е, Силен си носел цял грамаден *бъкел*. Разбира се дотук *бъклиците* и *бъкелът* били вече преполовени...

След нелеко пътуване през Анатолия, отрядът най-сетне пристигнал в Едем. Там ги упътили към Главното светилище; оказало се, че светилищата на Ра били девет на брой.

Научавайки, че са пристигнали колоритни *сатири* от Тракия, самият домакин Ра излязъл да ги посрещне. Гостите коленичили и смирено навели глави. Възрастният Ра изглеждал ослепително: в чисто бяла роба, на главата му блестяла тежка златна корона, на която проблясвали едри изумруди и сапфири, увенчана с огромен ромбоиден рубин.

- О, Ра, Велики боже на слънцето! – изгърмал гласът на Силен. – Силен, син на Тот, внук на Зевс-Амон и твой правнук, те поздравява!
- О, Ра, Велики боже на слънцето! – надигнал глава и Хефест. – Хефест Ковача, син на Зевс и твой внук те поздравява!
- О, Ра, Соколе на Хоризонта! – извикал Божият син. – Хор, синът на Зевс-Амон и твой внук те поздравява!
- Браво! Трима потомци са ми дошли наведнъж! – засиял благородният старец. – Благодаря ти, Създателю, за това щастие! Сърцето ми пърха, а душата ми пее!

- Отдавна мечтая да те срещна, дядо, откакто майка ми Изис ми разказа за тебе! – отронил просълзен Хор.
- Ела да те прегърна, наследнико мой, кръв от кръвта ми! – разтворил Ра дългите си ръце и прошепнал. – Малцина знаят тайното ми име „Сокол на Хоризонта“! Твоята майка ти го е доверила, нали? Винаги съм се чудил на безграничната ѝ любов към всичко живо! Никоя друга богиня не притежава нейното благородство!
- Така е, дядо! Мама има заслугата за това, което съм аз сега!
- Виждам, виждам! Подготвила те е за твоята важна мисия! – одобрително заклатил Ра главата си с тежката корона, при което скъпоценните камъни на нея ослепили присъстващите.
- Господарю, какво ще заповядате за гостите? – чул се гласът на секретаря, излязъл от страничната порта на светилището.
- Как какво? Приеми скъпите ни гости от Тракия, нагости ги хубаво и разбери какво желаят да видят в моя Едем! – разпоредил се старецът. – В туй време аз ще разведа моите внуци Хор, Хефест и Силен, за да им покажа архитектурните и свещени забележителности на Светото място.

Траките потънали в гранитната сграда. Ра извел тримата си внуци на един хълм, увенчан с остър позлатен каменен обелиск.

- Знаете ли, мили мои, какво се е случило тук преди кажи-речи три хиляди години?
- Тук ли?... Какво? – попитал наивно Силен.
- Аз бях млад и житейски неопитен тогава... – замислил се Ра, потъвайки в древните си спомени. – Бях като Хор на около двадесет години... Още не бях Ра, а Кронос...
- Нещо лошо ли си сторил дядо? – предусетил Хор.
- Много лошо! – Ра избърсал една издайническа сълза. – Тук скопих своя скъп отец Атон, когото в Тракия наричат Уран, и кръвта му изтече! Това е лобното му място!
- Защо си го направил? – попитал Хор.
- Гейя, моята майка ме подучи. Даде ми един железен сърп и каза да му отрежа гениталиите... Ама аз не знаех, че това ще го убие... Ако знаех...
- Че защо Гейя ще иска да убие Уран по този жесток начин? – казал Силен.
- Защото се дразнела заради неговите похождения при други богини. – отвърнал Ра.
- Сега разбрах! – възкликнал Хор. – Построил си това светилище в памет на Отеца си, първият бог на слънцето!
- Браво, умник си ми ти! – зарадва се Ра. – Виждате ли колко светилища украсяват околността?
- Наброих общо девет храма от солиден камък! – отбелязал Хефест.
- Дядо, а зад храмовете отдясно полето жълтее, а отляво белее; какво си посадил там? – попитал Хор.
- Отдясно са нивите с лимец! Узрява вече и скоро ще го жънем! От него правим вкусните питки, с които ще ви нагостя след малко! – засмял се радостен Ра. – А отляво белеят нивите с памук! От него тъчем много меко и приятно платно за ризи!
- На идване видяхме градини с дървета, на чиито клони висят жълти и червени плодове? – отбелязал Силен с любопитство.

- Жълтите плодове са персики, които също са узрели! Много са сладки и сочни, истинска прелест! Ще ги опитате на трапезата! – похвалил се Ра. – А червените плодове са абалки, но още не са съвсем готови; ще ги берем скоро!
- Видяхме и мъже с дряновици да водят стада с рогати животни, покрити с гъста дебела козина? – задал и Хефест свой въпрос.
- А-а, това са *архърите* и *лахърите*, домашните животни, от които доим мляко и ги стрижем за вълна! – обяснил Ра. – Селекционира ги Гибил, талантливият син на Енки. Вече няколко поколения раждат и живеят в кошарите, които им направихме! Много са кротки, а и полезни!
- Постигнали сте много тук в Едем, дядо! – признал охотно Хор. – Нямате обаче питомни птици!
- Че за какво са ни птици? – възрял се Ра с интерес в своя внук.
- За яйца! – погледнал Хор дядо си с усмивка. – В светилището на връх Сутка мойрите са прибрали и отглеждат цяло ято диви кокошки и четири петли. Те вече са опитомени! Редовно снасят доста едри и вкусни яйца! Клото даже измисли да се боядисват с червена боя яйца и включи този ритуал в празника по повод на моето раждане!
- Това е интересна идея! – замислил се Ра. – Ще поръчам на пастирите, които скитат със стадата си из планината Арарат, да огледат тамшните гори за диви птици!
- Ако ги няма на вашата планина, траките ще ви донесат от тяхната! В Родоп е пълно с тези птици, навсякъде кънти песента на глухарите! – похвалил се Хор.
- И кога беше твоето раждане? – попитал Ра.
- Моята майка Изис ме е родила няколко дни след зимното слънцестоене, преди двадесет и три години. – припомнил Хор. – Тогава мойрите нарекли деня Колада, а мен Колад. Рекли: „Роди се Божият син, синът на Слънцето! Той сега е Мразовито или Студено слънце, ала след няколко месеца ще се преобрази в Горещо слънце и ще възроди цялата природа!“
- Тъй, тъй! Вечният кръговрат на живота никога не спира! – казал Ра патетично. – На млади години мен ме наричаха Кронос от Хронос, „време“. А след като ми бе призната властта над света, приех името Ра. Макар в Едем и Левант да ме зоват Ал или Ел, а в Двуречието Енлил... И аз мога да ти дам една хубава идея, скъпи ми Хор! От много хилядолетия светът ползва лунния календар на богиня Гея, нашата велика майка, в който годишният цикъл начева на пролетното равноденствие, през нейния месец март... Доктрината на твоя Дионисов култ ще придобие тежест и по-лесно ще покори света, ако я свържеш с един нов и по-точен слънчев календар, в който началото на годината да бъде именно твой ден Колада! Помисли върху това!
- О, дядо! Безгранична е твоята мъдрост! – засиял Хор. – Непременно ще се възползвам от твоето чудно предложение, но първо добре ще обмисля всичко!
- Нека най-напред да слоим злия Сет! – напомнил практичният Хефест.
- Сега ви водя на едно специално място, което вдъхва надежда, що се отнася до предстоящата ви борба със Сет! – погледнал Ра изпитателно внука си Хефест.

Докато бърбурели и вървели между високите храмови постройки, изведнъж се озовали пред широка сграда без прозорци. От покрива ѝ стърчал комин, от който излизал на вълмà гъст сиво-кафяв дим.

- Я, някой е запалил печка в туй топло време! – учудил се Силен.
- Ковачница е туй, голяма ковачница! – усмихнал се широко Хефест, потривайки грубите си длани.
- Засърбяха ли те ръцете? – подкачил Ра своя внук. – Водя ви в моята ковачница, а вие внимавайте и запомняйте всичко чуто и видяно, че сетне ще ви *трéбе* туй знание!

Първо съзряли четири висящи газени лампи, под които върху огромна наковалня светели в ярък оранж няколко силно нагрети метални парчета. Огромен мъж, омотан до кръста с дебела волска кожа, млател с чук едно такова парче, от което хвърчали огнени искри. Металното парче било оформено в лунен полукръг и се превърнало в мотика. Ковачът го метнал в напълнена с вода широкогърлеста делва и грабнал с клещите си следващата оранжева заготовка. Много скоро всичките заготовки станали мотики и потънали със свистене в делвата.

Ковачът оставил чука и клещите и разкършил рамене, откроявайки могъщи гърди и бицепси.

- Котàр-Хàсис! – представил се той на гостите, протягайки ръка.
- Аз съм Хефест, син на Зевс! – последвало здраво ръкостискане.
- Брат по занятие, значи! – зарадвал се домакинът, усещайки грубата силна ръка на своя гост. – Аз съм чувал за тебе, Хефесте! На времето ти се прочу с една златна люлка, от която майка ти Хера никак не можà да се освободи!
- Да, наказан я за нейното безумие, дето ме е подхвърлила като бебе! – потвърдил Хефест. – Но и аз съм чувал за тебе! В давни времена ти си изковал за моя баща Зевс ненадминатия *перун*, който произвежда светкавици!

Щом очите на Хор и Силен привикнали към оскъдната светлина в ковачницата, те се приближили до една стена, отрупана с окачени на нея оръжия.

- Вземете, пробвайте ги! – окуражил ги Ра, усмихнат.
- Това не е мед, нито бронз? – Хор бе грабнал едно късо копие и озадачено оглеждаше неговото сиво-бяло острие.
- Не е! – довтасал домакинът. – Това е *адамàс*, тайният метал на Ра... Дай да ти покажа!

Котàр-Хàсис взел копието от Хор и го хвърлил срещу една цяла бронзова броня, поставена на маса в ъгъла на ковачницата. Копието пронизало с лекота бронята и се забило с трясък в широката дъска, изправена зад нея. Силен изтърчал пъргаво, издърпал копието от деделата дъска и опипал сивото острие.

- Нищо му няма! – отронил Силен. – Като ново е!
- Я дай на мен? – недоверчиво му се троснал Хефест и опипал на свой ред острието. – Хм! Не е за вярване, не е възможно! Проби деделата броня сякаш на шегà!

- Дядо, това ли е металът, който нашата прабаба Гея ти е доверила, за да направиш оня злокобен сърп? – попитал Хор.
- Да, момчето ми! Това е най-якият метал на света! – съгласил се Ра. – С него ще победиш проклетника Сет, убиеца на баща ти! И аз ще ти помогна в туй важно дело!
- А това нещо, тежко и гъвкаво, сглобено от свързани овални халки, какво е? – свалил от стената нещото Силен и го размахал наляво-надясно.
- Верига е туй! – обяснил Котър-Хасис. – Като праснеш врага с него и мигом го сваляш на земята!
- Харесва ми! Ах, как ми харесва! – завъртял се като пумпал Силен, а свистящата верига описвала заедно с него кръг след кръг.
- Тук има десетки *махайри*, ножове, копия, бойни брадви, вериги, стрели, брони, шлемове. – вървял покрай стената Хор и поглаждал с ръка красиво изработените оръжия. – Има даже големи челичени лъкове!
- Закалени са и биат много надалече! – казал гордо домакинът.
- Аполон има същия, видях го когато идва при нас на Сутка! – отбелязал Силен.
- Аз му го подарих! – отвърнал Котър-Хасис.
- Ще вземете оттук всичкото готово оръжие! – заявил Ра. – Но май няма да ви стигне! Колко бойци водите от Тракия?
- Двеста и десет млади момци! – отговорил гордо Хор.
- Тогава, в Египет ще трябва да си направите ковачница. В Южен Египет, далече и тайно от Сет... Ще се справиш ли Хефесте? – обърнал се Ра към своя внук-ковач.
- Разбира се! В Тракия съм вдигнал четири ковачници, всичките покрай големите залежи с червена мед! – похвалил се Хефест.
- Имаш опит, това е добре!
- Ами руда къде ще намерим? – досетил се Хефест.
- Правилно питаш! – съгласил се Ра. – Тук открихме хубава руда и я добиваме лесно, ама в Египет е кът този метал! Обаче за ваш късмет, има го много в пустинята. Пада от небето и си лежи на пясъка, на големи и малки късове. Само някой трябва да ги събира всеки ден, защото ветровете ги засипват!
- Гледай ти, какво чудо! Никак нямаше да се сетя! – почесал се Силен.
- Небесният метал е много як! – подчертал Ра. – По-як е от този, който вадим от земята! А оръжията от него са непобедими!
- Обаче трудно се топи! Ще им трябва от хубавите въглища, които дават най-силен огън! – отбелязал Котър-Хасис.
- Прав си за това! – съгласил се Ра. – Ще натоварим от нашите въглища един керван с лодки и ще го пуснем надолу по река Ефрат. Сетне през Червеното море ще се доберат до Южен Египет.
- Ела, млади ми Хор! – повикал Котър-Хасис Божия син. – Ела да ти сложа една от лъскавите брони, която съм изковал за теб!
- Навярно ще ми стяга и убива? – разперил ръце Хор, когато домакинът му наметнал предната и задната половина на бронята и ги закопчал под мишниците и на кръста.
- Е, как я чувстваш? Стяга ли ти? – попитал ковачът, очаквайки нетърпеливо отговор.
- Не е тежка, не ми убива никъде, даже е удобна! – зарадвал се Хор, раздвижвайки тяло.

- Мале, изглеждаш страховито! – възхитил се Силен.
- Да, точно по мярка му е! – съгласил се Хефест, след като хванал бронята в кръста и опитал да я помести встрани.

Сребърен начелник за кон в конска амуниция от с. Свещари, община Исперих, България. V в. пр.Хр.
 Артефактът представлява бюст на бог Хор в броня с висока яка и качулка-ризница. На предницата на бронята е изобразен фронтално единият от зооморфните му образи – крилатият вълк-войн Бури.

- А сега нахлузи златния шлем във вид на соколова глава! Препашì и тази яка *махайра* за пълен респект! – подал му Котàр-Хàсис специалното командирско оръжие, което, по указание на Ра, бил подготвил.
- Браво! – похвалил майстора Ра. – Да идем сега при твоите траки, за да видят те своя непобедим Херос!

Групата богове напуснали щастливи ковачницата и след кратък преход влезнали в голямата трапезария, предназначена за едемските работници, в която сега се хранели гостите от Тракия. Глъчката мигом секнала, а всички очи се вперили в Божия син. Видът му всявал страхопочитание: лъскавата бяло-сива броня обвивала плътно торса на младия мъж, като горе била увенчана с висока яка и ослепителен златен соколов шлем, а долу завършвала до бедрата във вид на туника. На гърдите сияело, изработено от злато, релефно портретно анфас изображение на свиреп и хищен вълк, войн и закрилник. От закрепената на кръста златна кания се подавала изящна сребърна дръжка във вид на кобра.

- Защо не резнеш голямата бронзова кана! – посочил Ра каната на близкия край на масата. – Бирата, дете е била в нея, сигурно отдавна е изпита!

Хор разбрал, че дядо му го подканя да демонстрира новото оръжие. Измъкнал ловко лъскавата си *махайра* и я стоварил със замах върху каната, отгоре-надолу. Острието с лекота разрязало масивния съд на две половини, които паднали надясно и наляво, а Хор вдигнал гордо победоносното си оръжие.

- А-а-а-х! – огласил залата колективен възглас на почуда и възхищение.
- Това очаква всеки, който се противопостави на вас и на вашия командир Хор! – заявил с гневна нотка Ра. – А всички вие ще получите подобни оръжия и брони и ще бъдете обучени да ги ползвате!
- Смърт на злия Сет, убиецът на великия Зевс! – провикнал се някой от тълпата.
- Смърт на Сет!... Смърт на Сет!... Да живее Хор!... – гръмнала цялата зала.
- Благодаря! – казал Божият син, изчаквайки гласовете да утихнат. – Благодаря ви за верността, братя траки! Настъпи моето време, времето на Справедливия отмъстител, Нетх Атеф! Скоро, много скоро, всинца с вас ще накажем Сет, убиеца на моя татко и узурпатора на царския трон! Ще освободим боговете, страдащи от неговата тирания!
- Смърт на кръвопиеца Сет, царя на Долната земя! – отново кипнала тълпата. – Да живее Нетх Атеф, Справедливият отмъстител Хор!...
- Братя мои, утре потегляме към Египет; отгук ще се спуснем на лодки по пълноводния Ефрат! – добавил Божият син. – Там, в Свещената земя, ще се украсим с Венеца на победата и с Вечна слава за доброто на цивилизацията!
- Ура-а-а-а! – закънтяло в залата; Хоровите войни вдигнали десници с чаши, които предстояло да бъдат заменени с остри *адамасови махайри*...

Ра, Хор, Силен, Хефест и Котър-Хасис излезли окрилени от залата и тръгнали по плочника на мегдана. Тъкмо започнали да обсъждат подробностите по утрешната експедиция към Египет, когато в небето над главите им се чуло силно жужене. Петимата изненадани вдигнали глави, за да видят появата, вертикалното спускане и кацане върху равния плочник на бял въртящ се диск, голям колкото кръгла еднокатова къща. В средата отгоре и отдолу на диска били залепени две големи прозрачни полусфери, на които били нарисувани по три чифта овални черни очи с ярко-жълти ореоли. Върху наклонените метални плоскости на диска, отгоре и отдолу, били нарисувани пак с черна и жълта боя по три чифта надлъжно раирани криле. По този начин, гледан отдалеч, дискът, стъпил върху плочника на шестте си здрави метални крака, имал вид на ципокрило насекомо, наподобяващо пчела.

Боговете се стреснали не на шега, но уплахата им преминала, когато в горната част на диска се отворила една невидима дотогава врата, от която изскочили Хермес и Аполон, плъзнали се по гладката наклонена плоскост и слезли долу. Последвали оживени прегръдки.

- Що за чудо сте сътворили, пакостливи чеда мои?! – посрещнал ги Ра, хем с изненада, хем със задоволство.
- Направихме Небесен кораб, дядо! Лети по небето и те носи шеметно накъдето си пожелаеш! – отвърнал щастливо Хермес. – Назовахме го *вимана*, защото Ве-Мана

означава „Силата на Венус“, наричана също Гея, земната майка. Та Гея или Венус ни притегля постоянно към земята със своята сила *мàна*, която пък нашата *вимàна* преодолява, за да се издигне в небето.

- Хермес сътвори *вимàната* , а аз му помагах! – споделил с апломб Аполон. – Цели три години се трудихме над нея: изработка на частите, сглобяване, изпробване... И много пъти така, докато тази *пýцина* най-сетне полетя!
- Дори паднахме с нея няколко пъти! – допълнил го Хермес. – Като се строши, поправяхме я и пак опитвахме да се издигнем... Ала сега вече лети неудържимо като фурия! От Девол до Едем стигнахме за два дни!
- Идвате чак от Девол и успяхте дотук само за два дни? – недоверчиво попитал Силен.
- Вярно казва Хермес! – потвърдил Аполон. – Два дни летяхме като планиращи гларуси над морето и ето ни при вас!
- Странен метал, бял и лъскав! – погладил диска Хефест. – Изглежда фин и мек!
- Не е якия *адамàс*, от който изковавам оръжия! – почукал Котàр-Хàсис гладката повърхност. – *Даже Огнедишашката Крилата змия на Ра* изработих на времето от първия *адамàс*, който успях да добия и формовам!
- Да, този метал не е якия *адамàс*, но е достатъчно здрав, макар да е лек като перце! С Аполон назовахме този вълшебен метал „Небесния Ал Амин“, на татко ни Зевс-Амин! – информирал Хермес двамата ковачи и се обърнал към Котàр-Хàсис. – А къде е сега *Огнедишашият Небесен Дракон на Ра*?
- Скрихме огненото чудовище в една просторна пещера! – отговорил старият титан. – Ра отдавна не е летял с него, но само да поиска, ще му го стегна, ще го заредя с пречистен петрол и той отново ще може да разцепи небето с яркия пламък и оглушителния гръм на своята *Крилата змия*!
- Драги ми братко Хермес! Любопитен съм да узная какво кара тази *вимàна* да се издига нагоре, какво я движи? – сменил темата Хор.
- Първо да кажа, че това е твоята *вимàна*, за теб съм я направил! Нарекох я „Пчелата на Хор“! – уловил Хермес за раменете по-младия си брат! – Тази *вимàна* жужи като пчела, не треци и не пуши като *Дракона на Ра*! Що се отнася до нейното устройство, повдига я и я движи една машина, която преодолява притеглящата ни надолу земна сила. Вътре във *вимàната* се въртят на един вал няколко тежки диска, обаче противоположно...
- О-о, благодаря ти, големи братко! – стиснал Хор десницата на Хермес и не се стърпял да му зададе още един въпрос. – А какво задвижва вала и дисковете?
- Енергията, онази енергия, която предизвиква светкавиците, улавям от въздуха с два медни накрайника. Тя движи машината, а машината – *вимàната*... Така е сложно да обясня, трябва вътре в нея да покажа как става!
- Това ще сториш после, Хермес, може би когато полетите с Хор към Египет! – намесил се Ра в интересния разговор. – Сега имаме по-належаща задача! Вашето пристигане ми осигури кворум и мога да свикам Съвета на боговете! Ще призова намиращия се наблизо мой брат Енки и с теб, Котàр-Хàсис, ставаме трима титани! Освен това се радваме на присъствието на петима богове, всичките мои внуци: Хор, Хермес,

Аполон, Хефест и Силен... Призовавам ви, като членове на Съвета, да отидем в Главния храм, за да вземем важно решение!

- Какво решение, дядо? – попитал Хор.
- Елате, там ще ви кажа! – отвърнал Ра. – Сетне ще се заемете здраво с подготовката на вашето пътешествие към Египет!

Ра изпратил един от хората си в дома на стария Енки, за да го повика.

Вътре Големият храм бил впечатляващ. Дванадесет грамадни колони очертавали кръгла арена в средата, над която нямало покрив; всъщност покривът обхващал периферията на грандиозната конструкция. По този начин слънцето осветявало вътрешността, като неговото движение по небето променяло и храмовия интериор. В средата на арената стоял изправен огромен пѹтос, пѹлен с лимецово зърно, а до него – старо, излѹскано от работа дървено рало.

- Какво е това, за какво служи? – докоснал Хор дървения инструмент.
- Това е първото ми рало! – заявил гордо Ра. – Направих го преди триста години, когато с Енки успяхме да създадем еднозърнестия лимец. С ралото оряхме земята, а в изораните редове засаждахме малките зрънца. Бяха славни години...
- А високите колони навярно символизират небесните домове? – казал Хермес.
- Точно така! – отговорил Ра. – На тях са издялани важните съзвездия, характерни за отделните небесни домове.
- Но те са животни?! – учудил се Силен.
- Да, това са животинските превѹплѹщения на боговете, които са същевременно и техни астрални образи! – пояснил Ра, и попитал. – Ти нали познаваш Зодиака?
- А-а, Зодиака! – съобразил Силен. – Е, знам го! Зодиакалните съзвездия са Овен, Телец, Близнаци, Рак, Лѹв, Дева, Везни, Скорпион, Стрелец, Козирог, Водолей, Риби.
- Правилно! – засмял се Ра.

В този момент дошѹл Енки, който придържал дългата си брада, за да не се спѹне в нея. На главата си носел висока конусовидна и стѹпаловидна шапка. Бавната му тровава походка издавала неговата необозрима възраст.

- Защо ме викаш старче? – погледнал той пѹтъом към Ра. – Да не би светѹт да свѹршва или война да се задава?
- Както винаги добре налучкваш, братко! – отвърнал Ра. – Второто е май по-вярно!
- С кого ще трябва пак да водим битка и за какво?
- С моя непрокопсаник Сет!
- Аха! – Енки достигнал до голямата кръгла маса, сместена зад колонада и се отпуснал на своя стол. – Вярно, Сет е проклетник и трябва да се махне от очите на божественото общество! Ама има ли кой да го пребори, че той освен подѹл е и жесток?
- Има! Ето ги младите войни и бѹдни херои, стоят пред теб! – посочил Ра внуците си, като им дал знак да седнат на масата. – Това са внуците ми Хор, Хермес, Аполон, Хефест и Силен. Титана Котàр-Хàсис го знаеш.

Членовете на Съвета заели местата си, седем на брой, а лидерът Ра се разположил на предназначения за него трон, който го издигнал с една глава над останалите.

Отстрани на малко писалище се подвизавал секретарят на Съвета, държащ подострено дървено стило, а пред него лежала касетка с подготвена влажна глинена плочка. На нея секретарят се готвел да напише протокола от заседанието.

- И така, уважаеми членове на Съвета на боговете, при наличието на кворум от осем присъстващи правоимащи титани и богове, обявявам днешното заседание за открито! – казал Ра тържествено. – Започвам веднага моята пледоария по същество! Прочее, от голяма важност, във връзка с предстоящите събития, е да бъде обсъден и решен въпросът за наследяването на Световния трон! Знаете, че на този трон седи вече 363 години синът ми Сет! За съжаление обаче, при мен често са идвали и продължават да ме посещават много и различни богове с оплаквания за тормоз, отнемане на имоти и дори убийства на техни родственици, по нареждане или лично от споменатия Сет! Ясно е, че не бива да живеем в подобна нетърпима обстановка, затова Обществото на боговете ме подканя да извърша политическа промяна!...
- Ние поддържаме същото мнение и те подкрепяме, Велики Ра! – извикал Аполон, а останалите реагирали одобрително.
- Ще ви дам думата след малко, за подкрепа или опозиция! Сега ме оставете да довърша моето изложение, като съобщя за един законов проблем, който можем с вас да решим тук днес! – помолил Ра за внимание. – И така, от моите трима синове първородният Посейдон, наричан по онова време Зу, много отдавна, преди около 800 години, даде писмен клетвен отказ, че никога няма да претендира за власт! Разбира се, табличката се пази в архива на Съвета.
- Да, спомням си случая! – отбелязал Енки. – Тогава ти управляваше под името Енлил от зикурата в Нипур. Зу, нетърпелив да те наследи, опита да направи преврат, ала вторият ти син Нинурта, известен повече като Зевс, го обезвреди и плени...
- Напълно вярно! – продължил Ра. – Тогава аз, по съвета на съпругата ми Рея, се оттеглих в полза на Зевс, който, след 450 години управление, изненадващо и ужасяващо бе погубен от собствения си брат Сет!...
- Да, чичо ми Сет е убил с коварство моя баща Зевс! – потвърдил Хор думите на Ра.
- Та, моят замисъл е внукът ми Хор, чрез жест на безкръвно отмъщение, да отстрани узурпатора Сет и да си възвърне бащиния трон в името на по-справедливо и хуманно бъдеще за Божественото общество! – формулирал Ра целта си.
- Но Хор е ваш внук, а Сет ви е син! – опонирал Хермес. – Нямате основание при жив син и то управляващ в момента, да предлагате неговия пост на вашия внук!
- Именно! – отсякъл доволно Ра. – Умни ми Хермес, точно този довод ще използва хитрият Сет, за да обори и обезмисли моята добра инициатива! Според древната традиция обаче, на която са базирани нашите закони, ако синът е починал преждевременно, дядото може да осинови внука си! В конкретния казус аз възнамерявам да осиновя внука си Хор, тъй като баща му Зевс е починал! А това пък ще даде правото на Хор да ме наследя, включително по отношение на властта!
- Разбрах! – казал Хермес. – Явно тази е задачата на днешното заседание на Съвета!
- Да, тази е задачата на днешното заседание! Тя е важна, защото когато вие, младите херои, победите Сет, аз като Върховен съдия и Лидер на Съвета, ще трябва да избира

следващия владетел, имайки неоспоримо законно основание! – отпуснал се Ра на своя трон.

- Е, щом е тъй, аз гласувам За! – вдигнал Енки своята десница, а всички останали го последвали.
- Сърдечно ви благодаря за единодушието! – казал Ра, също вдигайки ръка. – С това закривам заседанието! Нека писарят отнесе таблѝчката с протокола в архива за вечно съхранение!

* * *

Вимѝната жужала тихо и равномерно, носейки на борда си четирима млади богове: Хор, Хермес, Аполон и Хефест. Не взели едрия Силен заради непоносимо голямото му тегло. Летяли над Месопотамия, над виещата се блестяща змия на величествената река Ефрат. Скоро настигнали потеглилия още в ранна утрин керван от лодки, натоварен с бойците на Хор, оръжия, инструменти, въглища, храна и други необходими за похода запаси.

- Големи братко, кажи ми най-сетне как лети *вимѝната*! – попитал Хор, докато седяли на четирите стола, закрепени здраво на долната метална рамка; виждали като на длан земната повърхност през прозрачния под на летящия диск.
- Разбира се, малки братко, сега имаме достатъчно време да поговорим за чудатите умения на нашия небесен кораб! – засмял се Хермес.
- Може ли пак да погледна вала с въртящите се дискове? – посегнал Хор с намерение да отвори вратичката във вертикалния цилиндър в центъра на металната кабина, в която четиримата седяли.
- Не-не, не може по време на работа! – сепнал се Хермес. – Сега вътре движението е много бързо и всички части се къпят в земно масло!
- Ще те изпръска здраво и ще станеш кафяв! – обадил се Аполон.
- Аха, разбирам! – съгласил се Хор. – Значи дисковете, които ми показахте преди да потеглим, сега се въртят силно...
- Заедно с вала се въртят само онези, които са неподвижно закрепени към него! – обяснил Хермес. – Останалите дискове, подвижно закрепените, стоят в началното си положение, сякаш се въртят наопаки!
- Значи това движение и антидвижение обезсилва земното притегляне и повдига *вимѝната* нагоре?
- Именно! – потвърдил Хермес и уточнил. – Но не само! Ние седим сега в пилотската кабина, която представлява метален цилиндър, малко по-висок от нас и достатъчно просторен. В неговия център, в тавана и пода, е закрепен тесният цилиндър с въртящия се вал. Този вал обаче не върти нашия цилиндър, който си остава неподвижен, а е свързан и върти големия външен периферен диск, изработен от метала Ал-Амин. Именно това бързо въртене на периферния диск около неподвижния вътрешен цилиндър, в който седим ние, възбужда около *вимѝната* едно особено поле, което аз назовавам магне – на Великата богиня Маг-Гея, майката на боговете. И когато магне-полето на *вимѝната* достигне силата и се изравни с привличащото ни магне-поле на земята, *вимѝната* олеква и става като перцѝ. След още малко тя надделява и се издига нагоре в небето.

- Ами ако излети толкова силно нагоре, че да ни отнесе́ към звездите? – стреснал се Хор.
- А-а, за звездите трябва много по-силно въртене, което, мисля, е непостижимо за нас! – намесил се в разговора Аполон.
- И слава на Отеца ни! Още не сме готови за такова приключение! – казал Хермес със загадъчна усмивка. – Може би някога в бъдеще нашите потомци ще успеят!
- Добре де, значи дългият вертикален вал в центъра на *виманата* върти дисковете, а него какво го завърта! – продължил да любопитства Хор.
- Дългият вертикален вал е поставен на солидни гнезда, като горното е в металната рамка на тавана, а долното в металната рамка на пода! – пояснил Хермес.
- Тези метални рамки, облата стена на пилотската кабина, както и тесния цилиндър в средата, не са от Алюмин! – вметнал опитният Хефест.
- Вярно, не са от Ал-Амин, направени са от твърдия *адам̀с*, който ни бе предоставен от Кот̀р-Х̀сис! – съгласил се Хермес. – От него са всички части в сърцето на небесния диск!... Та завъртането става благодарение на мотор, свързан с горния край на вала! А този мотор се състои от сърцевина, направена от гъсто намотани медни жици, пхната в цилиндричен кожух, също направен от медни жици...
- Разбрах! – кимнал Хор утвърдително, но не много уверено. – Този мотор движи големия вал с дисковете!
- Да!
- Ами мотора, него какво го задвижва?
- Той се завърта от небесната енергия, която влиза в кораба през двойните медни антени, стърчащи отгоре и отдолу!
- Аха, това са медните пръчки, които стърчат като антенките на пчела!
- Точно! През тях и по едни вътрешни жици небесната енергия влиза и се съхранява в една тежка кутия, скрита в долния купол на кораба, от която други жици отиват до мотора, поместен в горния купол. – обяснил Хермес.
- Тази небесна енергия я нарекохме Ель-Кот-Ре! – допълнил го Аполон.
- Елэ́ктре? – повторил Хор като ехо.
- Да, горе-долу добре го произнесе! – потвърдил Аполон.
- И защо ѝ дадохте името Елэ́ктре?
- Защото когато успяхме за пръв път да уловим небесната енергия, тя протичаше между два сиво-бели облака, единият бе приел формата на котешкото превъплъщение на баба ни Рея, заради което я наричат Кот́то; а другият имаше вид на крилат дракон, една от ипостазите на дядо ни Ра. – разказал Аполон.
- Разбрах! – засмял се Хор. – Значи между Облачната котка и Облачния дракон е блеснала светкавица и вие сте я уловили?
- Да! – съгласил се Аполон. – Облачният дракон гонеше по небето Облачната котка и точно когато двамата летяха над нас, той я удари силно с една светкавица!
- Ех, че интересно! – възхитил се Хор.
- А прозрачният под, през който съзираме земята под нас, от какво е направен? – попитал неуморният любопитко Хор.

- Подът и таванът са от едно вещество, което получихме от кварцов пясък. – пояснил Аполон.
- Кварцов пясък, стопен в силно разпалена и нагрята пещ! – допълнил го Хермес. – Докато е разтопен, още нажежен до оранжево-червено, е аморфен и мек, и можеш да му дадеш каквато си поискаш форма! Но трябва бързо да работиш, защото изстинели, се втвърдява като камък!
- И от това вещество са прозрачните полусфери, увенчаващи диска отгоре и отдолу?
- Да, от него са! – потвърдил Аполон. – Всичко се вижда през тях, но за жалост са чупливи и трябва да внимаваме при излитане и кацане! Макар да опитвахме да ги закалим чрез нагриване и охлаждане, но нямат здравината на метала!
- Явно никак не ви е било лесно да построите Небесния кораб! – заключил Хор, който явно нямал повече въпроси.
- Отне ни цели три години! – казал Аполон.
- Но си струваше мъките! Рее се като птица по небето! – сияел Хермес.
- Така е! Носи се леко и неусетно, но като погледнеш надолу към земята, осъзнаваш колко е бърз! – съгласил се Хор.
- И бръмчи като онези пчели, които ти опитом̀ на времето край светилището на мойрите на Сутка! – казал Хермес, припомняйки на Хор неговото юношество.

5. Непосредствената подготовка на Хор за войната му със Сет.

Южен Египет, град Едфу.

След като минал над Червено море, дискът прелетял над Сребърния дворец на титана Енки, познат още като Еа („Водния бог“), или богът-риба Ману. Сребърният дворец *Абсу* („Водния отец“) се бил прославил на времето като място на Сътворението. *Абсу* не бил забележителен с големината си, бидейки кокетно малък, а с това, че неговите стени са изградени от сребърни тухли, апликирани с *лапис лазули*, а покривът – от златни керемиди. Неговите светли зали се отличавали с необикновена чистота, тъй като тези лаборатории били предназначени за съзидателни опити с жива материя. Там мъдрият Енки успял да извърши неведомо вълшебство, създавайки новите богоподобни същества *Лулу-Амелу*, работният народ, който много скоро започнал да се труди на нивите и в градините на Едем...

Прекосявайки в посока север небето над нажежените пясъци на *Абсу*, Судан, Нубия и Южен Египет, следвайки течението на великия Нил, Небесният кораб достигнал древния град Едфу и плавно кацнал в неговата песъчлива околност.

Четиримата богове слезли от диска, разтъпквайки се. Но те не останали задълго сами. Почти веднага дотърчали дузина градски пазванти с дълги тояги, обаче се смирили, респектирани от бляскавия вид и оръжията на боговете и особено от Хор, в неговата страховита броня. След тях на кон пристигнал и местният княз.

- Града ли пазите, момци? – посрещнал ги Хермес.
- О, господарю Тот! Познах Ви! – поклонил се радостен князът. – Аз съм Остра̀кис, тукашният управител!... Да, това са моите пазванти! Реших че сте някакви нашественици! Простете!
- Нищо, драги ми Остра̀кис! – успокоил го Тот дипломатично. – Трябва да сте бдителни, да пазите града си от нечакани и недобронамерени гости!... Тъй и тъй сте ми дошли на крака, мисля да ви впрегна в едно добро дело!
- С радост ще ти помогнем, господарю Тот! Кажете що да сторим?
- Доведете ми най-добрия зида̀р във вашия град и неколцина здрави каменари!...
- Веднага ще бъде изпълнено, господарю!
- Освен това ми трябват петдесетина мъже, които да съберат в пустинята всички паднали отгоре небесни камъни! – добавил Тот.
- Какви камъни? – не разбрал Остра̀кис.
- Ето тези! – Тот се навел и вдигнал две черни метални буци, които лежали в пясъка, току до нозете му.
- А-а, небесните камъни! Нощес небето беше озарено от доста много падащи светлини! – казал Остра̀кис и дал знак на пазвантите си да тръгнат обратно към града. – Веднага ще изпълня вашите нареждания!

- Събирачите да си носят торби! – извикал Тот след него.
- Можем да построим леярната и ковачницата ей на онази канара! – посочил Хефест близкия пясъчен хълм, от върха на който стърчали скали, оформящи равно плато.
- Мястото е подходящо! – съгласил се Аполон.
- Хубаво! Да идем горе и разгледаме! – казал Тот.

Когато групичката се качила на хълма, всички одобрили мястото. Забелязали зад хълма широк кратер, позатрупан с пясък, но не съвсем. Долу в ниското от пясъка се подавало нещо голямо и черно.

- Отче мой! Дали това не е ... – извикал удивен Тот.
- *Адам̀с*?! – продължил мисълта му Хор, още по-удивен.
- *Адам̀с* е, наистина! – извикал въодушевен Хефест, който вече се бил спуснал долу и опипвал върха на черния гигант, опитвайки да отчупи парче от него. – Много е твърд и як! Не мога да откъртя и прашинка дори!
- Огромен е! – Аполон също се бил спуснал при Хефест и разчистил с ръце част от пясъка в периферията на черния гигант. – Много *адам̀с* се съдържа в него! Ще стигне за стотици оръжия и брони!... Обаче как ще го разбием, за да го стопим?
- Знам как! – казал вещо Хефест. – Ще накладем до него силен огън, а после ще го залеем със студена вода! Сетне с клинове и чукове ще го разцепим на парчета!
- Правилно! – сияел Тот. – Какъв късмет ни споходи, момци мили! Очевидно тук ще вдигнем нашата оръжейна работилница! Хем от скалите в оня край на хълма каменарите ще могат да набавят каменни блокове за един солиден градеж!

* * *

Леярната и ковачницата били построени само за месец и заработили с пълна мощ. Князът на Едфу Остра̀кис се погрижил на първо място за неколцината видни гости. Сетне той осигурил квартири и храна за пристигналите 210 тракийски *сатири*; а освен 50-те събирачи на метал, изпратил в помощ на главния ковач и оръжейник Хефест 15 работници за леярната, а за ковачницата – 4-ма калфи и 8 чираци.

В това време Хермес, Аполон и Хор провеждали военни тренировки на своята малка, но отбрана войска, по фехтовка, мятане на копие и стрелба с лък. Привлечени от данданията на бойните учения, шестима млади мъже – синове на боговете, обитаващи Едфу, – с радост се присъединили към тракийските *сатири*. Когато броните и *махайрите* от *адам̀с* били изковани, 216-те бойци ги облекли и тренирали с тях, за да привикнат и бъдат бързи и ефективни с новото въоръжение. Това отнело още два месеца скъпоценно време.

Командирите могли да бъдат лесно отличавани по шлемовете им, изработени от злато, но имитиращи главите на техните зооморфни превъплъщения. Така златният шлем на Хор пресъздавал главата на сокол; този на Хермес – на павиан; Аполон „носел“ златна еленова глава; а Хефест – глиганова, с огромни криви бивни. Единствено Силен нямал животинска ипостаза – неговият златен шлем обвивал защитно голямата му глава, бидейки конусовидно удължен нагоре, като топчестият връх на конуса се скланял напред, имитирайки кожените калпаци на *тракийските сатири*.

Тъкмо в разгара на военното обучение на *сатириите* пристигнал от Тракия Пан, най-младият, но твърде остроумен син на Тот. Една негова идея изиграла решаваща роля в предстоящата война. Пан помолил баща си да построят войската в непознат дотогава боен строй, който нарекъл *фаланга*. Този боен строй наподобявал атакуващ орел и се състоял от централно тяло, ляво и дясно крило. Подобно на орела, тялото трябвало да притиска и удря фронтално врага или жертвата, а крилете да я удрят, плашат и сломяват странично.

Сатириите харесали и усвоили новата тактика на боя. Всеки от тях добре запомнил и привикнал с мястото си във *фалангата*, така че при команда тя бързо се подреждала. При това командирите на трите бойни части – Силен, Хермес и Аполон – изработили система от сигнали за атака и отстъпление на всяка от тях. Разбира се, тези трима командири се синхронизирали посредством други сигнали с главния военен лидер Хор, който ръководел битката от най-високата в местността гледна точка. Така *фалангата* се превърнала в една отлично обучена и смазана бойна машина, която можела светкавично да променя своята конфигурация, с цел да прегazi и най-страховития противник.

От Тракия хитрият Пан довел със себе си един верен помощник – вълка Бурѝ. Младият вълк много приличал на баща си Сиявуш, бил огромен на ръст и бързо отгатвал желанията на своите стопани. За приятелите бил закрилник, но за враговете – свиреп и безмилостен хищник. От баща си Сиявуш се отличавал само по светлокафявия цвят на козината.

Веднџ Бурѝ смаял бойците със своята смелост. Една вечер, когато уморените потни мъже били свалили броните си, предвкушвайки охлаждаща баня, обилна вечеря и заслужена почивка, в здрача, в периферията на лагера, се мярнала тиха едра сянка. Някой силно изохкал. Тогава мъжете съзрели огромен гривест лъв, надвесен с раззинала паст над един от другарите им, а той бил Марон, който успял да се предпази от изненадващата атака като пхнал шлема си в устата на лъва. Близките *сатири* грабнали своите *махѝйри*, но нямало да успеят да помогнат на другаря си, защото лъвът вече бил изплюл твърдия шлем. Тогава друга едра сянка се намесила в този неравен двубой. Бурѝ налетял странично на лъва, хапвайки го за дебелия врат. След силната атака на вълка двата звяра се оплели и търкулнали в кълбо, ръмжейки глухо. *Сатирът* Марон бил спасен.

Вълк срещу лъв, еднакво големи и силни! Кой ще спечели тази битка? Лъвът, смятан за цар на животинския свят, или Свещеният Вълк, за който вярвали, че е превъплъщение на самия Зевс? Бойците *сатири*, сред които току-що спасеният им другар, наблюдавали с трепет смъртоносната схватка. Чуло се болезнено изхъркване: явно единият от двата хищника изпуснал дух. А кой е оцелелият? Кой е победителят?

От здрача изплувала бавно приближаващата се сянка на победителя. На запалената факла *сатириите* с радост видели своя любимец Бурѝ. Окървавен и олюляващ се, но жив и явно доволен от своята храбра постъпка. *Сатирът* Пан изтичал, прегърнал го и му заговорил ласкаво, а към него се присъединил и спасеният от Бурѝ *сатир*.

Бойците, обсъждайки случката, запалили още факли и отишли да видят лъва, който бил загубил битката. Той лежал на лявата си страна с прегризано гърло и широко отворени ужасени очи. Царят на животните бил безкомпромисно победен от Свещения вълк на Зевс!

В този сублимен момент Хор тържествено обявил Бур̀̀ за тотем-закрилник на своя боен полк, както и че ще бъде изработена сърмена военна хоругва с образа на Свещения Вълк. Тези думи на младия лидер предизвикали мощното „ур̀̀“ на неговия полк.

* * *

- Ра пристигна!
- Корабът на Ра е долу на пр̀̀стана! Доплувал е дотук чак от Сини Нил! – чули се възбудени гласове.

Хор, Аполон, Хермес и Силен, които стояли наведени над картата на Египет, разстлана на огромната кръгла маса в центъра на Командната зала, се спогледали радостно. Само след миг четиримата командири изхвърчали навън и забързали към пристана на Едфу.

Огромният кораб на Ра се извисявал над скромните къщурки в края на града, а главната му мачта стърчала дори над старите крайбрежни палми. Платното било прибрано, ала знамето на Ра – бяло, със златен слънчев диск в средата, – се веело на мачтовия връх. На носа на кораба стояла изправена в атакуваща поза Седемглавата кобра Нараяна, а на кърмата – Небесният крилат дракон. И двете фигури блестяли със златното си люспесто покритие.

Въпреки че пр̀̀станът бил изпълнен с народ, сред който изпъквал с яркозелената си роба местният нобил Остр̀̀кис, Ра, заобиколен от въоръжената си свита, не слизал, а чакал търпеливо на палубата. Този път царят на боговете бил облечен от глава до пети в броня от *адам̀̀с*, като от злато бил единствено шлемът му, оформен като драконова глава, увенчана с протом̀̀е на кобра, чиито големи очи били изработени от овални изумруди.

Едва когато четиримата внуци на Ра се появили на пр̀̀стана, Ра пристъпил напред и дал команда за слизане от кораба. Трапът бил спуснат мигновено и бляскавата делегация минала по него. Ра и дузината му стражи, покрити изцяло с гарваново-черен *адам̀̀с*, се извисявали с цяла глава над местните граждани. Последните сторили място, на което мигом коленичили внуците на Ра и първенците на града. Тълпата последвала техния пример, навеждайки се доземи пред Царя на света.

- Представям ви Негово величество Ра, Свещеният, Соколът на Двата хоризонта, Изгрева и Залеа, Безсмъртният, който живее вечно! – обявил тържествено царският секретар.
- О, Ра, Боже на слънцето! Благодарим ти, че озари с ярката си светлина нашия скромнен град Едфу! – изрекъл, треперейки, Остр̀̀кис.
- Драги мой народе! – проговорил Ра с плътен глас. – Едфу бе незначителен досега, ала днес вашият град придоби небивало величие, защото от него ще нач̀̀не великият поход на Спасителя на нашия болнав свят!

Народът проследил погледа на Ра, търсейки с очи дългоочаквания спасител, за който говорел Отецът на боговете. И тогава всички съзрели младия Хор, около к̀̀дравите руси к̀̀дрици на който сякаш греел ореол.

- Дядо! – извикал развълнуван Хор, разбирайки, че става дума за него.
- На публично място ще ми казваш „тате“!... Аз вече съм ти татко, а не дядо! – поправил го Ра.
- Тате! – поправил се Божият син.
- Изправѝ се, сине мой Хор! Изречѝ, каквото ти тежи на сърцето!
- О, Велики Ра, Соколе на Двата хоризонта! – този път Хор използвал официалното обръщение. – Видях мнозина врагове да заговорничат срещу теб, за да ти отнемат Сияйната корона!
- Благородни мой потómъко, заченат от мен, върви бързо и безмилостно повалѝ враговете, които си видял! – отговорил патетично Ра.

До Бога на Слънцето приближил царският ковчезник, носейки голяма ракла. Ра вдигнал капака на раклата, напълнил шепите си с малки кръгли златни кюлчета, на които било отпечатано усмихнато слънце и ги пръснал сред присъстващите. Когато изпразнил съдържанието на раклата така, че всички на пристана се сдобили с по няколко броя от неговия символ, Ра седнал в своя *паланкин*, който междувременно носачите му били спуснали от кораба. *Паланкинът* поел бавно нагоре, охраняван от черната стража, а след него вървели внуците на Ра...

В Командната зала вниманието на лидерите отново било приковано от картата на Египет.

- Разбрахте ли къде е Сет? – разчупил тишината Ра.
- Крие се в делтата на Нил, но се мести постоянно така, че нашите хора не могат да го намерят! – отвърнал Хор.
- Хитрец е той, голям хитрец! – изпышнал Ра.
- Не може да се скрие от Небесния кораб! – заявил уверено Тот.
- В това си прав, драги ми Тот! – съгласил се Ра. – Но залавянето на Сет не ще бъде извършено отгоре, а само долу, на земята!
- Така е, дядо! – признал Тот. – Наистина ще е трудно да го уловим сред гъстите гори на Делтата!
- Ако изтрепем войската му, Сет ще се предаде, къде ще ходи! – отсякъл Силен.
- Няма да се предаде гадината! – не се съгласил Аполон. – Но като остане без войска, ще се яви, за да поиска единоборство с някого от нас!
- Вярно казваш, Аполоне! – възкликнал Тот. – Без войска Сет няма да има друг избор освен единоборство!
- Умните ми момчета! Точно това ще се случи! – засмял се доволен Ра и погледнал към Хор. – Е, синко! Ще се справиш ли с чичо си?
- О, да! Аз копнея да отмъстя за милия ми баща Зевс-Амон, когото Сет уби с невиджано коварство!...
- Трябва да ти припомня Хор, въпреки справедливото ти желание, че нямаш право на кръвно отмъщение, поради свещения статут на божествената кръв! – отбелязал Ра.
- Знам това, дядо! – почти изплакал Хор. – И майка ми, и мойрите, ми говориха за свещената кръв! Знам, че трябва да вляза в ролята на спасител, а един спасител не бива да опорочава своето дело!

- Много точно казано! Браво! – зарадвал се Ра. – Ти трябва само да плениш Сет и да го доведеш вързан пред Съвета на боговете, пък ние ще вземем решение за неговата съдба според повелите на закона!
- Разбирам, дядо! – съгласил се Хор. – Това и ще сторя!
- Аз бих го ступал леко, преди да го доведа пред Съвета! – почесал се по главата Силен.
- Колко леко? – попитал Тот сина си.
- Е-е, тате! Нали ще е жив, за да му съобщят присъдата! – усмихнал се Силен дяволито, а останалите прихнали да се смеят.
- Сет ще бъде осъден вероятно на смърт, но според древната традиция тази присъда ще е формална. – обяснил Ра.
- Знам! – казал Хор. – Присъдата ще бъде упражнена върху жертвен бик!
- Точно така! – потвърдил Ра и се сетил да попита. – А колко войници е събрал Сет?
- Цяла *меридда*! – отговорил Хор. – Превишават ни числено цели 50 пъти!
- Толкова много! – учудил се Ра. – Има ли сред тях богове?
- Неколцина! Мнозинството са грозни диви *убъри*!*
- Това е добре! – казал Ра. – *Ўбърите* убивайте, но боговете трябва да се пленяват!... А как ще се придвижите до Делтата?
- По нареждане на нобила Остракис корабостроителите на Едфу ми направиха три кораба, с които ще спусна по Нил моя полк, оръжията и припасите. – казал Хор.
- Много добре! – отбелязал Ра. – Аз ще ви съпровожда, значи корабите ще станат четири!
- О-о! Благодаря ти, дядо! – зарадвал се Хор. – Ако си с мене, ще се чувствам по-спокоен и уверен в своите сили!
- Имаш моята пълна подкрепа, момчето ми! – прегърнал Ра любимия си внук.

След ползотворния военен съвет лидерите отишли на тренировъчния полигон. Там облечените в метал бойци *месни* се упражнявали, под вещото ръководство на обучаващия командир Хефест. Той ги учел как пестеливо да изразходват силите си, за да успеят да надмогнат многочисления противник. Упражнявали се да секат „глави“ само с едно късо замахване. Върху гора от забити в земята колове, високи колкото човешки бой, били набучени дини, които замествали главите на враговете. Един боен ред от *сатири* вървял сред тази импровизирана вража войска. Всеки боец напредвал, сечейки дини надясно и наляво.

- Баш-корт, баш-корт, баш-корт! – отекнали три ритмични команди на Хефест; като при командата *баш* („глава“) всички едновременно вдигали своите *махайри*, а при командата *корт* („нож“) разполовявали с кос замах поредната диня.

Командите на Хефест били продължени от музикантите: Кордак удрял ритмично своя тъпан на фона на гайдата на Емел, която изпълвала пространството с протяжното си пищене.

* С помощта на третата си съпруга, полу-неандерталката Лилит, и на сина им Нергал, бог Сет привлякъл неандерталската общност в Източна Африка, от *мъжете-убъри* на която сформирал своя армия. Той нямал алтернатива, тъй като по това време, в края на неговото управление, божественото общество се отдръпнало от него, не признавало неговата власт и не желало да му служи.

Някои бойци се случвало да направят погрешни и излишни движения, но веднага получавали строги напътствия от Хефест. Когато последният, увлечен от работата си, забелязал най-сетне височайшият гост, привично разкършил широките си рамене, поел дълбоко дъх и викнал гръмовно:

– Внима-а-а-ние!... Стро-о-о-й се във *фаланга-а-а*!

За няколко кратки мига, в които тимпаните на Сикинид барабанели подканващо, *сатириите* се построили в стегната *фаланга*, независимо кой къде бил и какво правел. В средата на *фалангата* застанали подредени като по конец четири редици от по 25 войни, а двата фланга били оформени от по 5 колони, всяка имаща по 10 войни. Пред центъра бързо застанал Силен, а пред фланговете – Хермес и Аполон. Общо *фалангата* наброявала 203-ма бойци, заедно с командирите. 200-те бойци били допълнително въоръжени с дълги по 2 царски *разтѐга** дървено-метални копия, наричани *ромфея*, тъй като горната им метална половина, изкована от *адамъс*, имала ромбоидно сечение.

Зад Хор също така мигом се построила неговата бойна стража от 16 стрелци, въоръжени с *махайри* и челичени лъкове. Тези лъкове изработил в новата ковачница в Едфу Хефест, по точните указания на Хермес и Аполон.

- Ах! Смаяхте ме! – възкликнал Ра. – Постигнали сте невероятен резултат! Не съм вярвал, че само за три лунни периода** може да бъде обучена такава елитна войска! Това е истинско чудо: превърнали сте войната в изкуство!
- Ние сме готови за битка, дядо! – казал скромно Хор. – Както водачите, така и бойците, сме напълно готови да победим Сет!
- Виждам, виждам! – погладил Ра бялата си брада с голямо задоволство. – Явно добре си мотивирал твоите *сатири*!
- Те са пламенни мъже, възприели са моята кауза като своя! – казал скромно Хор.
- Каузата е обща, синко, за всички нас! Очевидно тези благородни мъже добре са осъзнали днешната реалност и са готови да я променят към по-добра! – заключил мъдро Ра.

* Един царски разтег се е равнявал на 2.13 м. Следователно древната ромфея е имала дължина 4.26 м.

** Т.е. три месеца.

6. Богините Мемфис и Лилит.

Северен Египет, столицата Он. Дворецът на Сет.

Сет не знаел, че Хор и сподвижниците му се подвизават в Южен Египет, коват оръжия и се готвят за война. Иначе той едва ли би им позволил да осъществят така спокойно своите намерения. Когато обаче Ра пристигнал на своя кораб в град Едфу, едва тогава съгледвачите на Сет разбрали, че там има малка, но добре въоръжена войска. Не могли да му кажат нищо повече, но подозрителният Сет предусетил, че го очаква неприятна изненада, затова свикал своите командири и им заповядал спешно да призоват неговата армия и да я подготвят за битка. Сборният пункт се намирал в горната част на Делтата.

При напускането на Двореца разтревоженият Сет се разпоредил кой за какво да отговаря в негово отсъствие, като възложил ръководството на царския дом на богиня Лилит, неговата трета съпруга. По това време втората му съпруга Изида се била оттеглила в седалището на богиня Лето в град Буто. Това тя правела в знак на скръб и почит всяка есен през лобния месец на нейната приятелка Нефтида.

Усамотена в своите покои принцеса Мемфида тихо плачела. Да, тя плачела именно на своя рожден ден, защото мигове след нейното раждане се била споминала нейната скъпа майка Нефтида. Това се случвало вече 18-та поредна година. Добрата любвеобвилна Изида не можела в този случай да я успокои, защото самата тя потъвала в дълбока скръб и заминавала да търси упокой при Аполоновата майка Лето.

В траурните дни Мемфида обикновено не се хранела, не излизала навън и не общувала с никого.

Лилит, която тайно наблюдавала как принцеса Мемфида расте и се разхубавява през годините, дебнела и изчаквала удобен момент да нанесе своя удар. Тронът на Египет не бивало да бъде наследен от прекрасната Мемфида и сина на Изида Хор, а от мъжествения снажен Нергал – синът, когото Лилит била родила на овдовелия Сет.

Ето, моментът е настъпил. Сет го няма, за да защити първородната си дъщеря. Сега тя, Лилит, е господарка на дома. Всички стражи и слуги ѝ се покоряват безропотно.

Престорила се на загрижена, Лилит влязла в ролята на „добрата мащеха“. Отишла в кухнята и напълнила една сребърна фруктиера със свежи червени ябълки, набрани в царските градини край Нил. Отнесла фруктиерата в покоите на Мемфида, като попътено и без някой да я види, извадила от джоба си една от същите ябълки и я поставила най-отгоре.

- Защо не ядеш, чедо! Вече трети ден не слизаш в трапезарията! – усмихнала се Лилит престорено разтревожена. – Виж какви сочни ябълки ти нося!
- Благодаря ти, Лилит! – отвърнала вяло Мемфида. – Но сега нямам желание за нищо!

- Хайде Мемфис, хайде! – настояла мащехата, като поднесла фруктиерата на девойката.
- Само няколко хапки, за да наквасиш пресъхналите си устни!
- Добре, добре! – отстъпила тъжната Мемфида и взела точно най-горната ябълка, онази от джоба на Лилит; тя не знаела какво ѝ е приготвила Съдбата.

Принцесата забила белите си зъби в сочния плод. Отхапала без желание хапка и замислено я сдъвкала и преглътнала, гледайки с празен поглед красивия пейзажен стенопис на отсрещната стена.

Лилит зачакала търпеливо да подежда отровата, която тайно била вкарала с тънка игла, пробождайки многократно отвсякъде червения плод. Да, ето, очите на Мемфида се премрежили и тя бавно се отпуснала на мекото си ложе. Пръстите ѝ се разтворили и нагризаният отровен плод тупнал на пода. Мащехата бързо го скрила в джоба си, за да го изхвърли после незабелязано. Сетне повикала двама от верните си хора – Логин и Дактил. Те сложили заспалата принцеса в предварително подготвен сандък, натоварили го в един от транспортните царски фургони и потеглили по южния път, както им била заръчала Лилит. В Двореца не разбрал какво се е случило.

След много дни път потайните служители на Злото стигнали до *Земята на блестящите жили и рудниците Аралí* и планината Килиманджаро, по-точно в южното подножие на най-високия ѝ връх Ухуру. Тук се простирало платото Мерелáни, покрито със стар и девствен лес. Мястото им се сторило подходящо за изпълнение на поставената им от господарката Лилит задача.

- Да оставим принцеса Мемфис тук, в тази пустош! – предложил възрастният Логин; двамата свалили сандъка от фургона и отворили капака.
- Само че господарката каза да я извадим от сандъка и да ѝ изрежем сърцето! – рекъл младият Дактил, като неуверено издърпал от канията на кръста си дълъг остър нож. – После зверовете сигурно ще ѝ разнесат костите из гъстия лес!
- А-а! Аз не ще си цапам ръцете с кръвта на дъщерята на господаря Сет! – отдръпнал се Логин. – Знаеш ли какво ще ни се случи, ако той разбере? Живи ще ни одере и душиците ни ще изтръгне!
- Вярно, не помислих за това!
- Зелен си ти! Зелен и глупав! – изгледал го с презрение Логин. – Първо действаш и после мислиш! Ама нали знаеш, че на каквото човек си постели, на същото ляга!
- Добре де, разбрах! – сопнал се Дактил и се загледал в момичето. – Красива е и румена, сякаш спи!
- Изглежда като да спи, обаче не диша! – въздъхнал Логин. – Какво ли ѝ е сторила Лилит? Тя владее опасно знание, недостъпно за нас, обикновените люде!
- Тъмна магия е това, а ние трябва да внимаваме с господарката! – съгласил се Дактил.
- И какво ще ѝ кажем като се приберем в столицата? – попитал страховито Логин.
- Можем да убием един сръндак, да му извадим сърцето и да кажем на господарката, че това е сърцето на принцесата! – отговорил Дактил, посочвайки двете къси копия в походния си калъф.

- Браво, този път хубаво се сети!... Явно не си чак толкова глупав! – разведрил се Логин и вирнал отново нос. – Така лесно ще се отървем от подозрителната господарка!
- Хем ще опечем еленово месо, за да си заситим глада! – облизал се Дактил.

Слугите на Лилит се метнали на своя фургон и пришпорили конете, бързайки да се отдалечат от принцесата, която изоставили най-позорно. Те не знаели, че от гъстите клони на недалечен дъб ги наблюдавали две любопитни очи и ги подслушали две още любопитни уши. Това било едно малко същество, едно дребно човече – джуджето Зорко.

В този ден Зорко бил дежурният по ред домакин и готвач на Бандата на Седемте джуджета, майстори на кирката и кошницата, опитни рудари и леяри. През миналата седмица те били изкопали най-дебелата жила в Златната пещера, пречистили рудата и отлели множество тежки кюлчета. Тази седмица се преместили в друга пещера, където, покрай адамантите, рубините и сапфирите, се намирали понякога едри синьо-лилави скъпоценни кристали *танит**. Освен че били редки, в тях преливали няколко цвята – небесно-синьо, лилаво, мораво-червено, дори синьо-зелено. Истинска магия!

Та оде, преди да дойдат престъпниците, джуджето Зорко си тананикал и подскачал по Билковата поляна, докато пълнел кошничката си с ароматни гъби и билки, с които възнамерявал да сготви вкусна супа за другарите си, които щели да се върнат доста изгладнели от работа. Чувайки обаче отдалеч с отличния си слух, че по пътя тропат коне и приближава талига, той скорострелно изгърчал към горската покрайнина и се изкатерила на един дъб, удобен за наблюдение. Оттам именно видял и подслушал неприятната случка.

Когато заговорниците най-сетне се отдалечили и над платото Мерелани отново се възцарила привичната тишина, нарушавана единствено от песента на горските славеи, Зорко слязъл от столетното дърво и предпазливо доближил изоставения сандък.

Лежачата в него девойка била толкова красива! Зорко дълго я съзерцавал, докато успял най-накрая да откъсне очи от прекрасното ангелско създание!...

Момъкът затворил капака на сандъка, за да не би някой звяр да навреди на момичето. Грабнал пълната кошница и се запътил към близката топла пещера, която служела за дом на Бандата на Седмината. Там, пред пещерата, измил продуктите на ручея и, след като запалил огъня и напълнил казана с чиста вода, ги метнал в подгряващия се казан да се сготвят.

Тъкмо супата закъркорила и примамливият ѝ аромат се разнесъл из околността, ето ги завърнали се шестимата ниски, но здрави копачи, прегърбени под кожените си раници, натъпкани със скъпоценни камъни.

- Ах, колко съм гладен! – избоботил Гръмоглас.
- Браво Зорко! Навреме си се справил! – похвалил Справедливко домакина.
- Оставете раниците! – наредил Храбърко. – После ще ги сипем в кристалния саркофаг!
- Да не забравите да се измиете! Не ви искам кални на масата! – напомнил Казус.
- Ето, ние вече се измихме! – обадили се идващите от потока Милко и Наивко.

* Съвременното название на този минерал е *танзанит*. Древното му название *танит* изглежда е свързано с богиня Мемфида, която по-късно във Финикия и Картаген е била почитана под името *Танит*.

Купичките със супа, плюс допълнителните купички, заедно с големи комати хляб били бързо погълнати от седмината гладници. След това, когато изсипали кристалите в лежащото край ручея дървено корито и хубаво ги измили, наоколо станало някак по-светло, въпреки че по икиндия слънцето още греело доста силно. В купа адаманти, рубини, сапфири и изумруди отличително блестяли няколко овални виолетови *танита*.

- Като поизсърхнат, ще ги внесем и добавим към другите в саркофага! – засмял се доволен Справедливко.
- Тъкмо докато изсърхнат, ще ви заведа да видите нещо! – казал нерешително Зорко.
- Какво нещо? – изненадан реагирал иначе спокойният Казус.
- То е там, на Билковата поляна. – запелтечил Зорко. – Едни лоши странници я донесоха и изоставиха.
- Изоставиха коя? – попитал Храбърко.
- Ами..., принцесата! – чудел се как да обясни Зорко.
- Принцесата?! – избърсвал Гръмоглас.
- Мемфис, дъщерята на бог Сет! – Зорко изплюл най-сетне камъчето.
- Ама тя добре ли е? Защо си оставил само горкото момиче? – затревожил се Милко.
- Добре е, лежи в един здрав дървен сандък! – успокоил го Зорко.
- Водí ни бързо при нея! – казал властно Казус.
- Добре де! Елате, тя не е далеч! – повел ги Зорко към поляната.

Седемте джуджета в зелени кафтани се заклатушкали смешно на бърз ход. Сребърните звънчета окачени на зелените им гугли, както и на извитите върхове на цървулите им, задрънчали в мелодичен хор. Щом намерили сандъка, Зорко отместил неговия капак.

Отдавна се носела мъгла за богиня Мемфида, красивата принцеса на Египет, но сега тя лежала великолепно пред тях и веднага ги омаяла: бяла кожа и гарваново черна коса, свършени черти на лицето, а под одеждите личало прекрасното ѝ тяло. Обаче била неподвижна, с плътно затворени очи и уста.

- Тя спи ли? – попитал тревожно Наивко.
- Струва ми се, че спи дълбоко! – предположил Милко.
- Леко топла е, значи не е мъртва! – докоснал бузата ѝ Храбърко.
- Ала не диша! – отбелязал Казус, след като подържал дланта си пред носа ѝ.
- Двамината мъже, които я докараха, си говореха, че злата Лилит я е отровила! – пояснил Зорко.
- Ти добре ли чу това за Лилит и отровата? – попитал го Гръмоглас.
- Да-а! – отговорил му Зорко, разпервайки с ръце големите си уши.
- Ясно е, че е чул всяка дума! Та нашият Зорко е от рода на Совите! – намесил се властно Справедливко. – Я да не се помайваме, че се здрачава! Грабвайте сандъка с момичето и да я приберем у дома!
- Този сандък е много груб и тесен! – констатирал Милко, когато той, Наивко, Храбърко и Гръмоглас вдигнали и понесли сандъка с принцесата.
- Да я преместим в кристалния саркофаг! – предложил Казус.
- Ами скъпоценните камъни, тях къде ще държим? – възпротивил се Справедливко.

- Те ще се чувстват добре и в стария дъбов саркофаг! – отговорил му Казус. – И без това кристалният вече се напълни, едва ли ще има място за днешния ни добив!... Пък и от друга страна, ако Сет дойде за дъщеря си, трябва да я намери непокътната и недокосната от никаква твар, нали?... Мисля, че кристалният саркофаг е единствено подходящ и сигурен за нея!
- Разумният Казус е прав, както винаги! – отбелязал Храбърко. – Освен това отдавна не сме продавали от нашите скъпоценни камъни! Време е пак да изнесем и да предложим от тях на пазара в Египетската столица!
- Така е! Кирките и лопатите ни се изпочупиха, а дрехите изпокъсаха! – съгласил се Гръмоглас.
- Да, бронзовите кирки не са вечни! От много неща имаме нужда и скоро ще посетим пазара в Он! – одобрил Казус идеята на другарите си.

7. Войната между Хор и Сет.

Северен Египет, делтата на Нил.

В крайна сметка Военният съвет възприел тактиката за атака на север едновременно по въздух и вода. Ето защо Хор и Хермес се издигнали с Небесния диск, надявайки се да видят отгоре къде се крие Сет. Същевременно четирите речни кораба, в които нетърпеливо очаквали предстоящата битка железните бойци *месниу*, под началството на Ра, Хефест, Аполон и Силен, се спуснали надолу по течението на Нил.

Сет обаче бил невидим, макар Хор и Хермес да наблюдавали всичко долу като на длан. В гъстата зеленина между шестте ръкава на Делтата се мярнали само няколко малки групи въоръжени *убъри*. Но къде са се изпокрили многочислените полкове на Сет?

Хор и Хермес насочили *виманата* обратно, за да се върнат при своята водна флота. Когато я доближили, веднага им направили впечатление множеството тъмни сенки, наподобяващи хипопотами и крокодили, които плували под речните води към четирите кораба. Най-много сенки се били насочили към кораба на Ра.

Самият Ра спокойно стоял на носа на своя кораб, когато над левия борт се подала зъбатата муцуна на едър крокодил. Ала това не бил крокодил. Изпод крокодилската кожа изпъзлял огромен грозен *убър* и размахал криво бронзово острие. Макар и изненадан от тази маскировка на врага, Ра не изгубил самообладание. Спокойно насочил към атакуващия го звяр своето късо телескопично копие и освободил мощната пружина. *Убърът* успял да направи само една крачка, когато изстреляният тънък *адамсов* връх на копието влязъл през лицето и излязъл през неговия тил. Очите на нещастника се обърнали и побелели, той залитнал назад през борда и цопнал във водата, от която бил изпъзлял.

В този момент обаче на двата борда се подали общо десетина зъбати муцуни и след миг от крокодилските кожи изпъзтели настървени за кръв *убъри*. Но царят на света своевременно бил заобиколен от черните си стражи, които веднага влезли в действие. Сякаш не богове, а машини били това. Те светкавично насекли враговете на парчета, които избутали обратно в реката.

В този момент проехтяла командата на Аполон за стрелба и се чуло смъртоносното свистене на *адамсови* стрели. Методично заработили 16-те стрелци на Хор. Реката се огласила от ужасените викове на умиращите или тежко ранени бойци на Сет, повечето от които намерили покой на речното дъно.

След като неколцина от *убърите* били пронизани и приковани с *адамсови* стрели към бордовете на големия кораб на Ра, и стенели ужасно, никой от останалите не се осмелявал да се покатери на него. Тогава враговете се устремили с плуване към трите по-малки кораба, обаче елементът на изненадата бил вече изпуснат. На периферията на всеки кораб застанали

по 70 бронирани *сатири* и тук влезли в употреба дългите им копия *ромфѐи*, с които те пронизвали плуващите врагове през техните крокодилски и хипопотамски кожи.

В решителния момент на сражението Хор и Хермес ускорили скоростта на *вимѐната* и пикирали няколко пъти с нея ниско над водата между корабите. Водата силно се завихрила, като задавила, ослепила и уплашила враговете.

- Пчелата на Хор иде! Сега ще видите вие! – изревал с гръмовен глас Силен и заметнал една рибарска мрежа с оловни тежести, улавяйки наведнџ няколко крокодила.
- Пчелата на Хор! Пчелата на Хор! Пчелата на Хор!... – завикали радостни *сатирите*.

Скоро битката приключила. Водата носела трупове на *ѹбѹри*, а бреговете също били осеяни с такива. Освен множеството убити врагове имало 651 пленени и ранени от тях. Божествените лидери се посъветвали и решили да ги екзекутират, защото ако ги оставят живи, неразумните и неосъзнати твари лесно биха могли да бъдат отново използвани от Сет. Докато Сет е на свобода, *ѹбѹрите* представлявали заплаха. Затова в други две битки по вода, които се случили в следващите дни недалеч от мястото Джедѹ, се наложило да бъдат екзекутирани 142-ма и 381 врагове.

След тежките поражения страхът поразил сърцата на Сетовите войни. Подразделения от вражеската войска се лутали панически и се криели във водната област на Делтата. Трудно биха били настигнати и заловени. И все пак, наблюдавайки ги отгоре, Хор забелязал, че те започнали да се прегрупира на изток. Проследил ги и разбрал тяхната цел – обединение с голям вражески отряд, който незабелязано се бил изтеглил в посока към планината Синай.

Сега божествените лидери взели решение да проведат сухоземна битка, в която да довършат най-сетне врага, ползвайки предимствата на своята модерна *фалѐнга*. На следващия ден те провели поход с разузнаване. След като преодоляла ниската област, осеяна с езера и блата, и минала край Горчивото езеро*, божествената войска навлязла в просторната полупустиня в северното подножие на Синайската планина. Тук намерили огромния вражески лагер, разположен в сухо поле, покрито със светлозелена, почти пожълтяла трева. Поне почвата била твърда и подходяща за битка.

Прозвучала команда и *фалѐнгата* била построена тъкмо пред лагера на Сетовата армия. Точно както бил предвидил мъдрият Ра, божествената войска предизвикала врага със своята малобройност. Уповавайки и подлъгвайки се от безчисленото множество на армията си, командирите на Сет веднага започнали да организират нападение, предчувствайки уж сигурна, бърза и категорична победа. Един от тях се отличавал с едрата си фигура, но навярно разполагал и с голяма власт, защото раздавал заповеди и изисквал бързо и безпрекословно подчинение.

- Това е Нергал, синът на Сет! – възкликнал един от волонтирите, присъединили се в Едфу, включени в групата на 16-те стрелци.

* В тази зона днес се намира Суецкият канал, построен през 1869 г.

- Откъде го познаваш? – попитал го учуден Аполон, който сега командвал в тила на *фалангата* именно стрелците на Хор, като командването на лявото крило вместо него било поето от Хефест.
- Нергал силно накуцва! Пострадал е при едно нападение на хипопотам. Преди месец мина през нашия град, съпроводен от голяма и пищна свита. – отговорил стрелецът.
- Баща му е Сет, а майка му коя е? – попитал Ра. – Струва ми се, че кожата му тъмнее?
- Майка му е вещицата Лилит; тъмната кожа е от нея! – отговорил чинно стрелецът.
- Лилит значи! Добре я познавам! – досетил се Ра. – Навремето брат ми Енки я създаде в двореца си *Абсу* от утайката на веществото, от което преди това бе сътворил първия човек Адам! Тази Лилит трябваше да стане жена на същия Адам и майка на хората. Тя е тъмна, защото носи част от кръвта на *убърите*... Заселихме Адам и Лилит в моя Едем, ала тя изненадващо показва непокорство и избяга в Египет при Сет...^{*} Тогава на Енки се наложи да създаде за Адам друга жена на име Ева, от реброто Адамово...^{**}
- Щом този Нергал е толкова важен, трябва да го убием или пленим! – разсъдил Хор.
- Правилно! – съгласил се Ра. – Още сега възложѝ на някой силен и опитен мъж да го наблюдава по време на боя и, когато се удаде възможност, да го нападне и обезвреди!
- Разбрах! – казал Хор и повикал Силен, за да му обясни каква ще е неговата лична задача в предстоящата битка.

Вземайки пример от своя малоброен противник, Нергал подредил многолюдната си армия на полкове, които обаче нямали добра дисциплина и ред. Въпреки това те изцяло запълнили полето отсреща и по фланговете. Веднага проличало, че малката божествена войска лесно можела да бъде обкръжена. Предвиждайки това, Хор дал допълнителни точни заповеди на подчинените му командири.

Изсвирил вражески рог, който дал началото на *убърската* атака. По нареждане на Аполон стрелците дали изненадващ залп по Нергал и неговата свита. Макар разстоянието да било цели 200 разтега, тежката Аполонова стрела улучила и пронизала върха на конусовидния шлем на Нергал, който отлетял назад. Макар вражият командир да останал по чудо жив, все пак скалпът му бил порязан от острия връх на стрелата и струйка кръв потекла по неговото чело. Обаче почти всичките му приближени били убити от точните попадения на Аполоновите стрелци. Оцелели само Нергал и още двамина; тези тримата уплашени хукнали назад, за да се отдалечат и избегнат следващия залп.

Тогава Аполоновата кохорта преместила мерника си към първите редици на вражеската атака. Но макар че били убийствено точни, шестнадесетте стрелци не могли да спрат буйната необуздана вълна на настъплението.

Сблъсъкът на двете сили бил ужасяващ. Благодарение на дългите си *ромфеи* и *адамасовите* щитове и брони, войните на Хор въобще не помръднаха. Вражата вълна се разбила о желязната *фаланга*, пред която скоро се образувал вал от неприятелски трупове.

^{*} По апокрифните трактати на Бен Сир (Алфавит, 23, а-б) и Ялкуп Реувени (Мидраш, 2:21; 4: 8), както и по шумерските клинописни текстове „Царски списък“ и „Сътворението на човека“.

^{**} Битие, 2: 21-25; 3: 1-22.

Поради естествената си инерция огромната Сетова армия заобиколила флангово и дори в тил малобройната божествена войска. Тогава ритмично забарабанили тимпаните на Сикинид и гръмко прозвучал дрезгавият пронизителен глас на Хефест:

– Внимание-е-е! Преустрой се в триъгълни-и-и-ик!

Това, което се случило в следващите мигове, удивило твърде много противника. *Ўбърите* спрели да настъпват и се заоглеждали объркано, докато *фалънгата* се преобразила мигновено и стройно в триъгълна формация, а от трите ѝ фронта щръкнали дългите смъртоносни *ромфеи*. Оказало се, че дългите копия на *сатириите* пронизвали бронзовите брони на врага, сякаш последните са направени от тънък папирус.

Нямало нито един мъртъв или ранен божествен войн, докато болшинството от останалите живи бойци на Сет започнали да се притесняват заради счупените си бронзови мечове и шлемове, както и заради повредените си брони и щитове.

Страхът отново надвиснал над горките *ўбъри*. Въпреки това, подканяни от своите командири, те подновили отчаяната си атака. Последвал вторият рунд на битката, озвучен от метален грохот, команди, викове и предсмъртни стонове. Около триъгълника се образувал нов вал от трупове, без войните на Хор да отстъпят нито крачка назад.

Лека-полека боят отново затихнал и настанала патова ситуация. Тогава изведнъж в едната страна на триъгълника по заучена команда мигновено се отворил тесен проход, от който излезли с маршова стъпка черните елитни войни на Ра. *Ўбърите* за пореден път се стъписали от изненада. Черните стражи без помайване се врязали в тях и започнали да ги секат методично и неуморно. Сякаш Смъртта била слязла на бойното поле и размахвала дългата си остра коса. Така черната кохорта проправила просека във вражеската армия.

Пак се чул звънкият глас на Хефест и ритмично забарабанили тимпаните на Сикинид:

– Внимание-е-е! В атака-а-а!

Триъгълникът мигновено се размърдал. Този път три отделни *фалънги* ударили със страшна сила врага и по трите фронта.

– Баш-корт! Баш-корт! Баш-корт! – прозвучали привичните три команди на Хефест; след тях забумкал гръмовно и методично тъпанът на Кордак, а каба-гайдата на Емел надала протяжния си вой.

Настъпила люта, постоянна и упорита сеч, която, по божие повеление не траяла много дълго, тъй като уплашените *ўбъри* се огънали назад и хукнали напосоки с всички сили, дирейки спасение от страшния си безмилостен противник.

В опразненото пространство веднага изпъкнал с раста си Силен, съпроводен от няколко бойни другари. Трябвало да настигне и хване Нергал – синът и главния командир на Сет. Змията трябвало да се обезглави, тоест армията на Сет да остане без водач.

Задъхан от тичане, Силен изкачил възвишението, на което по време на битката в малка бяла шатра стоял Нергал. Шатрата и околността сега били пуси, но Силен очаквал да съзре

Нергал зад възвишението. Обаче нямало и следа от него. А дали не се е притаил зад малкия храст, сгъшен надолу по полегатия склон?

И наистина иззад храста внезапно изскочил Нергал и метнал копие срещу Силен. Копието го ударило силно в гърдите, но бронзовият връх се счупил в *адамасовата* броня, а дървената дръжка отскочила обратно. Тогава Силен освободил веригата, която държал навита около лявата си ръка. Завъртял я бързо с дясната си ръка и я метнал по врага. Веригата се понесла S-образно във въздуха, наподобявайки летяща змия. Макар Нергал да не познавал това оръжие, ловко се навел и успял да избегне предния край на веригата, обаче задният, който летял по-ниско, се впримчил около врата му. Тежката верига рязко отхвърлила Нергал назад. Той паднал по гръб със счупен врат и неестествено извита глава.

- Какво стана? – дотърчал почти веднага Хор, а след него и обезпокоеният Тот.
- Счупих дебелия врат на Нергал! – казал спокойно Силен. – Хей, ама тази верига била много опасно оръжие!
- Добре ли си, сине? – огледал го разтревожен Тот.
- Нищо ми няма, тате! *Адамасовата* броня ме спаси! – опипал Силен вдлъбнатината на гръдната си броня, направена от силния удар на вражеското копие; после попитал. – Колко пленници хванахме днес?
- Николко! – отвърнал мрачно Хор. – Избягаха бързо на юг, към планината!
- Заради проклетника Сет, който не иска да се предаде, цялото поле е покрито с труповете на неговите бойци! – допълнил го Тот.

Без да се бавят Хор, Тот, Аполон и Хефест се качили във *виманата* и излетели на юг, към планината Синай, където би могъл да се укрие Сет. И действително, когато приближили северния склон на планината, забелязали как двама *убъри* потънали в един от входовете на кобалтовите рудници.

Хоровите съратници проследили с очи излитането и посоката на *виманата*. Ра, който добре познавал местността, извикал:

- Отлетяха на юг, към Синай! Планината не е далеч! Трябва да отидем и да им помогнем, защото хитрият Сет може да им устрои засада!
- Вярно, из планинските дерета сигурно се спотайват *убърски* банди! – отзовал се Силен и, оглеждайки се наоколо, извикал силно. – *Сатири* мои храбри и непобедими! В походен ред стро-о-о-ой се!

При липсата на другите командири, Силен бил упълномощен да предвожда полка на Хор и сега влязъл в ролята си. Отново засвирила гайдата и забарабанили тимпаните. Благодарение на отличната си строева подготовка, разпръснатите из полето *сатири* и този път почти мигновено оформили стройна триредова колона, която след подадената команда замарширвала по южния път, поклащайки дългите си копия.

Не след дълго формацията попаднала на голяма група *убъри*. Те се били скупчили в една падина; седяли обезверени, като повечето нямали оръжие, навярно захвърлено в битката. По

заповед на Силен *сатирите* пленили и подкарали със себе си *убърите*. Мнозинството победени се подчинило безпрекословно на малцинството победители.

В този момент се появили на коне Изида и Анубис. Подготвена за битка, Изида се била превъплътила в лъвицата Секхмет, навличайки лъвска кожа, като препарираната кожа от глава на лъвица покривала шлема ѝ. Анубис носел бронзова броня, но скрил главата си в черната кучешка маска, която обичайно използвал в свещенодействията.

Как двамата са открили мястото на битката?

Щом научили, че Хор и Сет водят ожесточена война, Изида и Анубис побързали да се притекат на помощ на Божия син. Като разпитвали срещнатите попътно непознати люде, те имали късмета да намерят в Синай мястото на приключилата преди малко последна битка. Заобикаляйки в полето на битката куповете от *убърски* трупове, Изида и Анубис се срещнали с Ра и се присъединили към него, тъкмо когато той се канел да последва със своите стражи полка на *сатирите*.

По това време *виманата* се приземила в северното подножие на планината Синай. Оглеждайки се, четиримата млади богове приближили входа на кобалтовия рудник. Хор се провикнал така, че да го чуе Сет, който предполагаемо се криел вътре:

- Излез, чичо Сет! Аз съм Хор, синът на Зевс-Амон! Призовавам те на честен двубой!
- Едва ли ще се покаже! – предположил Тот.
- Май ще трябва ние да влезем и да изкараме лисицата навън! – добавил Аполон.
- Потърпете, нека изчакаме малко! – казал Хефест.

За изненада на всички Сет наистина излязъл от рудника, следван от двамината *убъри*, които били забелязани по-рано.

- Ти не може да си син на Зевс-Амон! – изкрещял Сет. – Аз познавам всичките му синове: ето Тот е син на Мая-Атлантида, Аполон е син на Латона, а Хефест – на Хера!
- Моята майка е Изис! – опонирал веднага Хор. – Родила ме е малко след като ти коварно си убил татко ми! Родила ме е тайно, за да ме запази жив!
- Лъжа! – изръмжал Сет.
- Вярно е! – потвърдил Тот. – Аз опазих бременната Изис от Арес, когото майка му Хера бе пратила да залови Изис и да осуети раждането на Божия син!
- Аз пък съм свидетел на казаното от Тот! – извикал гневно Аполон. – Заедно с него отведохме бременната Изис в Тракия, в светилището на мойрите, които ѝ акушираха за да роди Божия син! Ние четиримата сме синове на Зевс от различни съпруги!
- И какво сега? – засмял се злобно Сет срещу Хор. – Ти започна война за бащиния си трон, власт искаш, а?!... Властта няма как да отиде при внук на Ра, ако има жив негов син! Това повелява древният закон! Ето аз съм син на Ра и на мен, само на мен се полага цялата власт над света!
- Виж чичо! – казал тихо, но настойчиво Хор. – Убил си моя татко, нали? Имам ли аз право да отмъстя за него според същия древен закон?! Имам! В старите текстове е записано ясно: „Око за око, зъб за зъб!“

- О, Сет! Трябва да отстъпиш трона на Хор! – обявил Тот. – Ти не знаеш, но само преди няколко дни Съветът на боговете, по настояване на самия Ра, взе решение с пълно мнозинство! Хор вече е осиновен от Ра и се явява пълноправен негов наследник! Решението е записано на златна плочка и се съхранява в архива.
- Така е! Всички ние сме свидетели на осиновяването! – обадил се Хефест. – Освен това уважаеми Сет, вече нямаш подкрепата на божественото общество! Ще постъпиш разумно ако се оттеглиш и отстъпиш трона на Хор, сина на Зевс!
- Ако убия Хор, не ще има кой да претендира за трона! – извикал злобно Сет, грабнал копие от ръката на стоящия до него *убър* и го метнал към своя противник.

Добре че Хор следял внимателно движенията на Сет. Божият син успял в последния миг да извърне главата си от тежкото копие. Въпреки това бронзовото острие докоснало и одраскало златния му шлем, прерязвайки изпъкналата вежда над лявото соколово око.

Шлемът пострадал, но младият мъж – не. Обаче Сет не знаейки това, започнал да подскача радостно и злорадо.

Хор отвърнал адекватно и точно. Насочил своето късо копие с *адамасов* връх към гърдите на врага. Ударът станал обаче в мига на един от Сетовите подскоци, затова копие, пронизвайки бронзовата престилка под торса, поразило в слабините наглия чичо на Хор. Той изпищял от болка и се превил на две, а двамината *убъри*, използвайки суматохата, си плюли на петите. Разбира се, никой не ги последвал.

В този момент полкът на Хор пристигнал на мястото на двубоя. Ра, Силен, Изида, Анубис и *войните-сатири* видели как Хефест и Аполон завързват здраво знатния пленник. Това означавало, че кръвопролитната война е приключила и всички могли да отдъхнат. Това се случило през 363-та година от управлението на Сет...*

Освен другото, едноличната победа на Хор над Сет разрешила положително съдбата на пленения *убърски* полк. Защото когато Силен докладвал на Хор за огромния брой заловени по пътя врагове и го попитал какво да прави с тях, благородният Хор казал: „Освободи ги! Нека живеят!“ Така вместо да бъдат екзекутирани, последните пленени *убъри* били освободени по живо, по здраво...

Виманата трябвало да направи пет прелитания до столицата Он. Необходими били бързи действия по установяване и укрепване на новата власт. Превозени били Ра и неговата черна стража, Хор, Тот, Аполон, Хефест, Изис и Анубис, както и пленникът Сет. Едрият и тежък Силен останал с войската, която трябвало да се придвижи с корабите до столицата...

* Според египетските и по-късните елински източници Зевс-Амон и Сет са управлявали едновременно, първият – Горен Египет, а вторият – Долен Египет. Но Амон е управлявал 450 години. Тук царската хронология може да придобие логика, ако се приеме шумерската версия, че Нинурта (т.е. египетският Амон) е получил първоначално цялата власт. Вероятно след 110 години самостоятелно управление на Нинурта/Амон, по настояване на брат му Сет, отецът им Ра е разпределил между двамата си синове властта и съответно земята на Египет. Т.е., 340 години Сет е управлявал съвместно с Амон, а след братоубийството е управлявал още 23 години, самостоятелно. Следователно Хор, роден непосредствено след гибелта на баща си, е бил на 23 години, когато обявил война на Сет и го свалил от трона.

Царският дворец функционираше все още под управлението на Лилит. Тя очаквала победоносното завръщане на съпруга си Сет, нямайки представа, че събитията са претърпели негативен за него развой. Но още след първото кацане на *виманата* в дворцовия двор, когато от нея слезли Ра и част от неговата стража, тъмното лице на царицата помръкнало допълнително. Тя веднага намислила план за бягство, ала предвидливият Ра пресякъл това ѝ намерение, нареждайки на бойците си да я оковат и хвърлят в царския затвор.

Щом Изида, Хор и Сет пристигнали, Хоровата майка веднага се втурнала към покоите на Мемфис с намерението да представи прекрасната принцеса на своя син. Принцесата обаче не била там. Дворцовите служители разтревожили допълнително Изида, когато ѝ съобщили, че не са виждали принцесата от много дни, поне от два лунни периода.

- Какво става мамо? Каква е тази тревога? – попитал Хор.
- Мемфис я няма в двореца от доста време и те не знаят къде е тя! – посочила Изида строените в редица омърлушени служители.
- Намерете Лилит, тя ще знае къде е Мемфис! – обадил се пленникът Сет, който седял вързан на дворцовите стъпала.
- Изведете хитрата баба от затвора! – наредил Ра. – Току-що я пратих там, защото се усъмних, че ще избяга!

Стражите извели окованата царица на двора и всички вперили очи в нея.

- Къде е Мемфис? Сторила ли си нещо на милото момиче? – извикала Изида, държейки дръжката на бича, прикрепен към колана на лъвската ѝ форма.
- Къде е дъщеря ми? – попитал дрезгаво Сет, гледайки гневно своята метреса.
- Не знам! Как да знам къде е Мемфис? Не съм ѝ бавачка! – заоправдавала се Лилит, ала не смееа да вдигне очи.
- Лъжеш мизернице! – ядосал се Сет. – Признай си греха или горко ще съжаляваш!

Чувайки емоционалната нотка в гласа на господаря си, Цербер изръмжал и се изправил в голямата си клетка в ъгъла на двора така рязко, че клетката изскърцала, а резето ѝ се надигнало. Животното твърде много ненавиждало Лилит, тъй като тя не пропускала повод да го дразни и дори да го удря.

- Само ни кажи как да намерим Мемфис! – помолила сдържано Изида, разбирайки колко е важна информацията, която Лилит усърдно криела.
- Няма да ти кажа, наивна жено! – изведнъж сменила своя тон и своето изражение царицата, като изгледала надменно и дръзко Изида и останалите, а те се дръпнали поразени от откритата ѝ злоба.

В този миг Изида се променила неузнаваемо. Добрата мила богиня, трепереща над всяко живо същество, сякаш излязла от човешката си кожа и преминала в лъвската кожа на воинствената Секхмет. С освирепяла физиономия тя извадила и размахала своя бич, който,

изсвистявайки, описал дъга и се навил около тялото на хитрата непреклонна мащеха. Краят на бича срязал диагонално кривото лице на вещицата, което се обляло в кръв.

Емоцията на Изида отключила за втори път възбудата на Цербер. Тревогата на милата богиня, която винаги го обсипвала с ласки и грижи, му подействала като стартов сигнал и той блъснал решетката на клетката с мощното си тяло. Този път резето се надигнало докрай, а освободената врата се разтвори от самата си тежест.

Няколко бързи скока и грамадният Цербер докопал Лилит, а трите му глави я разкъсали на парчета. Присъстващите богове не успели да реагират. Единствено Сет би могъл да спре своя звяр, ала не пожелал, защото усетил, че метресата му е причинила нещо лошо на неговата невинна дъщеря. Верният Цербер станал оръжието на Сетовото отмъщение.

- Ами сега! Как ще намерим Мемфис? – завайкала се Изида.
- Аз знам къде е принцесата! – изненадващо прозвучал глас и един от дворцовите служители направил крачка напред; това бил старият Логин.
- Господарката..., бившата господарка ни принуди да отведем принцесата... – казал мънкайки младият Дактил и също излязъл напред.
- Къде я отведохте, къде? – почти изплакала Изида.
- В Земята на кирката и кошницата! – отговорил бързо Логин.
- Знам това място, то е отвъд планината Килиманджаро! – казал Ра.
- А момичето живо ли беше, когато го оставихте там? – попитал строго Тот.
- Живо си беше, само че заспало... – започнал да обяснява Дактил.
- Как така заспало? – прекъснала го нервно Изида.
- Вещицата я беше омагьосала и тя сякаш спеше, когато я положихме в сандъка! – добавил Логин.
- Вещицата заповяда да ѝ донесем сърцето на принцесата, ама вместо него ние ѝ дадохме сърцето на елен, който убихме на Мереланското плато. – признал Дактил.
- Добре сте сторили! А сега са необходими бързи действия, за спасяването на Мемфис! – обобщил Ра и се обърнал към внуците си. – Деца мои, трябва веднага да отлетите натам с *виманата*! Според мен най-подходящи за тази мисия са Хор и Тот! Вземете стария Логин за водач, та да откриете момичето възможно най-скоро!
- Съгласни сме! – казал Тот, споглеждайки се с Хор. – Четвъртото свободно място във *виманата* ще бъде за Мемфис!
- Хор, вземѝ този мой пръстен! – досетил се Ра. – На него е гравирани тайният знак на рударите! Ако ви потрябва помощ, покажете го на местните обитатели!
- Благодаря ти, дядо! – Хор веднага си сложил големия златен пръстен, украсен с рубинена пирамидка.
- Мисля си, Тот, че ти трябва да носиш определени билки, от които при нужда да приготвиш противоотрова! – предложила Изида. – Изглежда Мемфис е приспана с някаква отвара, добавена в храната или в питиетата ѝ!
- Много разумно! – засмял се Тот. – Ала и аз съм достатъчно предвидлив, тъй като имам във *виманата* пакетчета с важни билки. Но все пак ако се наложи да ползвам други, ще си набера́ там, на Килиманджаро!
- За всеки случай ето ти моя лък и колчана ми със стрели! – подал оръжието си Аполон.

- Благодаря ти, братко! – прегърнал го Тот, вземайки челичения лък и колчана.

Тримата избрани се качили във *виманата* и тя отлетяла на юг. Изида направила след тях кръстния знак Анкх, горещо мълвейки молитва за сполука.

* * *

Управляваният от Хор Небесен кораб се понесъл бързо над Египет. Долу жълтият фон на пустинята се разполовявал от синята виеща се лента на Нил. Прелетяли над Дендера, Луксор, Карнак, Тива, Едфу. Ето ги праговете на древната река, земята Куш, Нубийската пустиня, земята *Абсу*. Очертала се тъмната грамада на Килиманджаро. Навлезли в планинския масив така, че отдясно им останал върхът Меру́, посветен на Богинята-майка, а отляво – върховете Кибо и най-високият Уху́ру, посветени на Бога-отец и на Божия син.

Следвайки указанията на своя водач Логин, кацнали южно от първенеца Уху́ру, на просторното плато Мерелáни. Малко преди приземяването Тот случайно забелязал тичащата фигурка на малко човече да потъва в гората. Когато тримата излезли от своето въздушно возило, той се провикнал:

- Видях те, няма смисъл да се криеш!
- Ела при нас, нищо няма да ти сторим! – провикнал се и Хор.

Между дебелиите дънери се мярнало нещо и след миг на поляната изскочило младо джудже в зелена дреха, със зелена гугличка на главата. Върхът на гугличката падал напред, но вместо пискюл на него висяло малко сребърно звънче, което звъняло тънко и нежно. Такива пеещи звънчета се люлеели и на извитите върхове на кожените му цървулки.

Това бил Зорко, който за късмет отново дежурел по домакинство. Той се приближил, но изведнъж спрял уплашено, щом видял стария дворцов служител Логин. Хор забелязал, че джуджето е готово да побегне, затова казал с мек глас:

- Не бой се, Малчо! Наистина идваме с добро!
- Казват ми Зорко! – отвърнало джуджето със сериозен тон.
- Здравей Зорко! Ние наистина идваме с добро! – усмихнал се Хор предразполагащо.
- С добро, ама тоя е злият старец, който остави тук сандъка със спящата принцеса! Нямам вяра на такива непознати люде! – казал Зорко, държейки дръжката на малкия си бронзов нож.
- Виж Зорко! Старецът Логин сега е послушен! – успокоил го Хор. – Взехме го, за да ни покаже мястото, където е оставил принцесата! А ние идваме да я спасим...
- Тя си е добре! – отговорил Зорко. – Само дето е заспала! Лежи си неподвижно в нашия кристален саркофаг; не диша, ала бузите ѝ са розови!
- И къде е тя сега? – попитал Тот. – Ще ни заведеш ли при нея?
- Не! – вирнал Зорко нос. – Нито ви знам, нито ви познавам! А ако ѝ сторите зло?!
- Прав си да нямаш вяра на непознати, защото времената са такива! – казал Хор. – Но аз имам един много специален пръстен; даде ми го моят дядо Ра!
- Ра ти е дядо? – присвил недоверчиво очи Зорко.

- Да, Ра ми е дядо, Зевс-Амон ми е баща, Изис – майка, а на мен ми викат Хор! – представил се Божият син и протегнал лявата си ръка, на която блестял големият пръстен. – Ето, виж!
- ХА, на този рубин е гравирен знакът на кирката! – отбелязал учуден Зорко. – Спомням си, макар да бях малък тогава! Дядо ми Сръчко го изработи, по искане на Великия Ра!
- Сега вярваш ли ми? – попитал Хор.
- Ами-и-и добре-е-е, да речем че ти вярвам! – отвърнал колебливо Зорко.
- Хайде тогава да ни отведеш при принцесата! – настоял Тот.

Зорко си взел пълната кошничка и тръгнал по една едва видима пътека, а тримата му нови познати го последвали. Навлезли в старата дъбова гора. Тъкмо наближили пещерата, обитавана от джуджетата, Зорко започнал тънко да подсвирва. Изведнъж се чул шум и от двете им страни изскочили шестте джуджета, другари на Зорко, с къси мечове и брадви в ръце, правейки заплашителни гримаси.

Най-бързият от тях успял да замахне с меч си към Хор, който демонстрирал добър рефлекс като посрещнал удара със своята *махайра*. *Адамасовото* острие срязало с лекота бронзовото. Това спряло внезапната атака сякаш с магия, а джуджетата вперили любопитни очи в оръжието на Хор.

- Много си смел! – похвалил Хор своя дребен противник.
- Затуй му викаме Храбърко! – обадил се Зорко.
- Ние идваме с добро, Храбърко! – казал миролюбиво Хор.
- Твоят меч срязва моя ей-така, на шега! От какво е направен? Сив е, а не жълт като моя! – запелтечил изуменият Храбърко.
- Не е от бронз, но ще ви разкрия тайната, ако ни заведете при спящата принцеса! – отвърнал Хор.
- Може, но ако ни продадете вашите сиви оръжия! – предложил Казус. – В замяна ще ви дадем злато и скъпоценни камъни!
- Нашите лични оръжия не се продават, обаче имаме такива на склад в ковачницата ни в Едфу! – реагирал Хор. – Елате там, хем ще си изберете каквито оръжия искате!
- А кирки за копане на руда имате ли? – попитал Справедливко.
- Нямаме, обаче нашият ковач Хефест, ще ви изкове каквито искате кирки! – похвалил се Хор.
- Хефест работи в Едфу? – Учудил се Гръмоглас. – Че той нали обитава Тракия? Там копае бакър, злато и сребро; там пуши неспирно неговата прочута ковачница!
- Сега е в Египет, ала по някое време ще се върне пак в Тракия! – обяснил Хор.
- Еха-а-а! Хефест е най-великият майстор на нашето време! Затуй оръжията ви са толкоз хубави! – зарадвал се Гръмоглас. – Ние, седмината, много искаме да си купим от чудните сиви оръжия!
- Ще купим и кирки, много кирки! – допълнил го Справедливко. – Събрали сме предостатъчно скъпоценни камъни!
- Този момък, Хор, носи пръстена, който на времето дядо ми Сръчко направи за Ра! – прекъснал Зорко разпаления разговор на своите другари.

- Така ли? Може ли да го видим този пръстен? – попитал Казус. – Аз добре си спомням колко доволен бе Великият Ра, когато си получи забележителното бижу!
- Може, ето вижте! – Хор протегнал лявата си ръка, а джуджетата се скупчили да разгледат пръстена отблизо.
- Да-а! Това наистина е пръстенът, изработен от майстор Сръчко! – съгласил се Казус, след като внимателно го разгледал.
- На стените на рубинената пирамидка са гравирани нашите миньорски кирки! – отбелязал Справедливко.
- Всъщност пирамидката символизира Утробата на Земята майка, която ние дълбаем ежедневно, а кирките са нашите инструменти! – обяснил символите Казус.
- Точно така! Затова тази територия е назована „Земята на кирката и кошницата“ – заключил Хор.
- Значи твоят дядо Ра ти е разкрил великата тайна на сивия метал? – попитал Казус.
- Само с оръжията, изковани от този метал, можех да победя Сет и да си върна бащиния трон! – отвърнал Хор.
- Сет е победен от теб? – Казус изпитателно погледнал Божия син.
- Да, Сет е победен и вързан, а огромната му армия – изстребена! – заявил гордо Хор. – Ра ни очаква да се върнем в столицата, за да проведем съдебен процес, в който виновникът ще бъде справедливо наказан! Само че спасяването на принцеса Мемфис е приоритетно в настоящия момент, затова се наложи да дойдем тук, за да я спасим!
- Хор, синът на Амон и Изис, е вече новият владетел на Египет и на целия свят! – допълнил Тот. – Утре Съветът на боговете, под ръководството на Великия Ра, ще утвърди официално неговата власт! По волята на Неотменимата съдба Хор е Спасителят на божественото общество, а за Мемфис е предопределена ролята на негова съпруга и спътница в живота!
- Вярвам ви! Напълно ви вярвам! – казал убедено Казус и смилено коленичил, а всички останали го последвали.

Тримата гости били дружелюбно поканени от джуджетата в тяхната пещера и веднага допуснати в залата, в която самотно стоял кристалният саркофаг. Щом капакът бил отместен, лежащата в саркофага млада богиня привлякла като магнит погледите. Тот обаче не губел време: поставил десница последователно на челото, бузите и шията на девойката.

- Странно! Топла е, но органите ѝ не функционират! – казал той замислен. – Аз обаче се досещам с какво я е отровила Лилит: с Мандрагора, Татул или Черен блян; или пък със смес от трите! Обаче знам също така какво ще ѝ помогне!
- Какво? – попитали хором неколцина от присъстващите.
- Трябва да изпълните бързо моите нареждания, за да съживя момичето!
- Дадено, какво да сторим? – бил колективният отговор.
- Аз и Зорко ще се върнем на поляната; ще набера някои свежи билки, които забелязах оде! – занареждал Тот. – Сложете на огъня малко гърне с чиста вода, която трябва да заври, за да приготвя в нея целебната отвара!... Ти, братко Хор, можеш също да помогнеш!
- Как? – попитал Хор.

- Възможно е принцесата да ни чува, макар да изглежда мъртва! Ако уловиш за ръцете бъдната си невеста и мило ѝ говориш, мисля че това ще улесни нейното събуждане!
- Какво да ѝ кажа?
- Онова, което ти е споделила за предстоящите бъднини майка ти Изис, или пък мойрите в Тракия...
- Добре, разбрах! – казал Хор.

Ръцете на принцесата не били топли, но не били и студени. Все пак го нямало онова вдървяване, характерно за мъртвец. Хор усещал, че Мемфида е жива. Това му вдъхнало надежда и той, говорейки сърдечно на принцесата, нетърпеливо зачакал Тот да се върне в залата, носейки вълшебната отвара.

В това време Тот и Зорко обходили Билковата поляна. Те дори нямали време да се насладят на силните аромати, които красивите растения излъчвали. Трябвало да се съсредоточат и справят бързо с отговорната си задача.

Най-напред Тот забелязал един тумбест зелен храсталак, висок колкото човешки бой, окичен с гроздове черни плодчета. Резнал с ножа си няколко грозда и ги пуснал в кошничката на Зорко. После се разделили: Зорко набрал млади връхчета от Коприва, а Тот – листа от царската билка Базилик или Босилек. По-трудно, ала все пак намерили Ехинацея, от която набрали розови цветчета.

Сетне на бегот двамата се прибрали в пещерата на джуджетата. Зорко изцедил в една купа пресните билки: плодчетата от Черен бъз, листата от Коприва и Базилик, и цветчетата от Ехинацея. Разбъркал зеления сок от последните три билки в тъмnochервения сок от бъзовите плодчета и го прелял в една глазирана керамична чаша.

Тот отлял от гърнето малко вряща вода в друга керамична чаша. После извадил от своите специални запаси две миниатюрни кожени мехчета; от първото отсипал в чашата с гореща вода прах от смлени семена на Бял трън, а от второто – прах от корен на Жен-шен, донесен му чак от Далечната източна земя край река Амур.

- Готови сме! – въздъхнал Тот, избърсвайки с длан потта от челото си.
- Как ще ѝ подействат тези билки? – попитал Зорко, докато двамата излизали навън при потока пред пещерата.
- Повечето от тях неутрализират отрови и пречистват тялото! – споделил Тот, докато бъркал с дървена лъжичка горещата смес, държейки чашата в студения поток. – Останалите възстановяват и стимулират работата на вътрешните органи!
- Виж ти! Ако наистина е така, то аз съм обнадежден! – засиял Зорко.
- Така е, но никога не се знае какво ще бъде въздействието върху конкретния човек! – отвърнал Тот.
- Значи трябва да отправим молитви за помощ към Небесния отец! – погледнал Зорко нагоре.
- И към Земната майка! Билките са общо творение и на двамата! – уточнил Тот.
- Можем ли вече да отидем, за да се преборим с упорития сън на принцесата! – заподскачал нетърпеливо Зорко.

- Да! Струва ми се, че отварата се е охладила! – казал Тот. – Ти нали взе лъжичката?
- Нося я! – похвалил се находчивият Зорко.

В другата зала всички ги очаквали с нетърпение. По искане на Тот, повдигнали леко саркофага откъм главата. Той поставил своята лъжичка между устните на принцесата и леко ги разтворил. По негов знак Зорко бавно, капка по капка, излял в устата ѝ прясно изцедената течност.

След неголяма пауза лечителите разменили своите роли. Сега Зорко действал със своята лъжичка, а Тот внимателно излял в устата ѝ топлата отвара. Оттук нататък било необходимо да направят по-голяма пауза, за да може билките да подействат.

Ето, бузите на Мемфида порозовели по-силно, тя се затоплила и хоп – гърдите ѝ изведнъж започнали рязко и неравномерно да се надигат и спускат, веднъж, втори и трети път... После обаче дишането ѝ станало ритмично и нормално.

- Тя диша! – извикал радостно Гръмоглас.
- Мисля, че е време! – казал развълнуван Тот. – Молете се чудото да стане!
- Дали да не я хвана пак за ръцете? – попитал Хор.
- Точно това направѐ, Божий сине! Застанѐ до нея и я чакай да отвори очи! – казал Тот, като извадил от джоба си предварително приготвеното шишенце с амонячна вода, дръпнал запушалката, поднесъл го за миг под носа ѝ, и веднага го отдръпнал.

Вдишвайки амонячните изпарения, Мемфида изхръпала и отворила големите си очи. Те грейнали като тъмни смарагди върху бялото ѝ лице. Хор я гледал омагьосан, защото освен че била прекрасна външно, той едва сега прозрял нейния вътрешен мир, доброта и красота.

Но и Мемфида била омагьосана от тъмно-сапфирените очи на Хор, греещи на фона на светлото му лице, увенчано със златни буклести къдрици.

- Ти небесен ангел ли си? Навярно съм в *Аменти*, сред Селенията небесни? – прозвучал гласът ѝ, подобен на ромона на планински ручей.
- Аз съм Хор, синът на Изис! – отвърнал трепетно Божият син. – А ти си най-прекрасната девойка, която съм срещал!
- И аз също чувствам, че ти си най-прекрасният момък в целия свят! – откликнала принцесата. – Изис, твоята майка, ми е разказвала за теб!
- Ела и направи крачка към мен! Аз ще те държа! – хванал Хор ръцете ѝ, като я притеглил извън кристалния саркофаг.
- Добре, идвам към теб! – залитнала тя, опирайки се о него, а лицата и устните им се докоснали.
- Държа те, спокойно! В сигурни ръце си! – смеел се той щастлив, като двамата не откъсвали очи един от друг.
- Навярно ще е добре принцесата да се потопи в нашето топло минерално езерце! – разкрил Справедливко още една от тайните на джуджетата.

- Имате минерално езеро?! Защо не ми казахте досега? – ядосал се Тот. – В този момент една топла баня би имала много позитивно значение за раздвижване и възстановяване на мускулите, скелета и въобще на телесните процеси!
- Ето, казахме веднага щом Мемфис се съживи! – оправдал се Справедливко. – Елате, езерцето е зад пещерата!
- А тази минерална вода да не би да е гореща? Тогава не би ѝ подействала добре!
- Съвсем не е гореща! Приятна е, малко над телесната топлина!

Доволната от щастливия развой компания отвела Хор и Мемфида при топлото езерце, като по искане на мъдрия Тот, оставила там влюбените от пръв поглед млади хора, за да се насладят на едно усамотение, заслужено колкото житейски, толкова и съдбовно. Майката-природа им съдействала: тъкмо тогава здрачът отстъпил пред топлата лятна нощ, която обгърнала с тъмна пелена цялата околност.

Щом останали сами, принцът и принцесата се съблекли без никакво притеснение, сякаш отдавна се познавали. Потопили се в животворната вода. Младият мъж започнал да масажира врата, ръцете, гърба и бедрата на девойката, а тя на свой ред му отвърнала с най-деликатни женски ласки. Естественото желание и привличане довело до сплитане на двете тела в непринуден нежен любовен танц...

На следващия ден джуджетата завели Хор, Мемфида и Тот в най-вътрешната зала при дървеният им саркофаг със скъпоценни камъни. До него на една маса лежали разделени по видове едрите екземпляри, а в ъгъла се издигали пет високи пирамиди от златни кюлчета, имащи вид на *лабриси*, извити за по-удобно подреждане. Това били *таланти*, първите пари, измислени от *атлантите* – виртуозни древни мореплаватели и търговци.

Златен талант с форма на двойна брадва (лабрис), намерен на морското дъно в залива на нос Калиакра, България. Архаична епоха. Археологически музей на гр. Каварна.

- Ето, изберете си каквото ви хареса от нашите богатства, срещу желаните от нас оръжия и кирки от онзи непобедим метал! – заявил Гръмоглас.
- А колко оръжия ще трябва да ви направим? – попитал Хор.
- Четиринадесет меча, четиринадесет копия, седем лъка с по тридесет стрели всеки, и петдесет кирки за копане на руда! – изброил бавно Казус.
- Става, приемаме вашата поръчка! – засмял се Тот и се обърнал към Хор и Мемфида.
- Знаете ли, Ваши Величества, че за коронацията ще са ви потребни корони и жезли?
- Не бях помислил за това! – рекъл Хор.
- Аз пък съвсем! Дори не знаех, че ще ставам царица! – смутила се Мемфида.
- Тук лежат уникални скъпоценни камъни! Сега имате шанса да си изберете от тях! – казал Тот.
- Вярно е! – гордо се изпъчил Храбърко. – Другаде няма такива!
- Аз смятам, че ние сме способни да ви изработим най-добрите царски атрибути! – предложил Справедливко.
- Ще се уверите, щом видите нашата ювелирна работилница! – подкрепил го Казус.
- Не се съмнявам в истинността на вашите твърдения, съдейки по качеството на пръстена на дядо ми Ра! – погледнал Хор изящния пръстен на ръката си.
- Значи трябва Хор и Мемфис да си изберат определени кристали, да им вземете мярка за короните и да уточните вида, формата и големината на жезлите? – попитал Тот.
- Да, след което ние започваме изработката на ценните предмети! – съгласил се Казус.
- А колко време ще отнеме тяхната направа? – попитал Хор.
- Като имам предвид нашата дълга практика в бижутерското дело и придобитият майсторлък, мисля че ще ни стигнат около 20 дни! – отговорил Казус.
- Млади братко, ние още днес трябва да се приберем в Он, защото Изис и Ра сигурно вече се тревожат за нас! – обърнал се Тот към Хор.
- Съгласен съм с теб, големи братко! Виждам как милата ми майка оглежда небето с влажни очи! – отвърнал Хор.
- И аз искам да се приберем, ала все пак нека погледнем набързо красивите кристали! – примолила се Мемфида.

Застанали пред масата с едрите кристали. Хор подбрал за себе си адаманти, рубини и сапфири – по дванадесет от трите вида. Мемфида си избрала по осем камъка от двата вида, символизиращи небето и водата, а именно сини сапфири и лилави *танити*. А Тот си заделил десет адаманта и още толкова изумруда, тъй като тези два камъка се свързвали със Сътворението и Знанието. После тримата нарисували върху отделни пергаментови листа схеми на своите атрибути и ги предали на Казус.

* * *

- Господарке, вижте! – посочило южното небе едно от момичетата от свитата ѝ.
- Идват си! Най-после! – засмяла се Изида, щом вдигнала очи. – Тичай да викнеш Ра, Анубис, Хефест и Силен!

Виманата кацнала плавно на равния бял плочник пред двореца. Когато пътниците се изсипали от нея, Изида се втурнала към тях. Разбира се, на най-голямо внимание се радвали спасената принцеса и нейният спасител, които се държели за ръка.

- Дъще, ти си жива и здрава! И както винаги, прекрасна! – прегърнала я Изида.
- Мамо! Колко се радвам, че пак съм у дома! – отвърнала на прегръдката Мемфида. – Хор и Тот ме спасиха!
- Сине, колко си мъжествен! – прегърнала го Изида.
- Майко! Успяхме с Тот да върнем принцесата към живота! – похвалил се Хор.
- Виждам, че се харесвате с Мемфис? – подкачила сина си Изида.
- О, майко! Мемфис е невероятна! – признал Хор.
- Така е, сине! Ала ти не ми вярваше, когато ти разказвах за нея! – казала Изида. – Помни, че тя е дъщеря на Нефтис, и е не по-малко благородна и добра от нея!
- Както винаги си права, майко! – отвърнал Хор и притеглил Мемфида към себе си.
- Здравей сестро! – появил се Анубис. – Честито завръщане към света на живите, но също така честито сгодяване с Божия син!
- Благодаря, братко! – засияла принцесата с цялата си красота.
- Добре дошли внуци и внучки мои! – застанал Ра пред дворцовата порта, без да слиза по стълбището. – Както виждам и чувам, май сватба ни предстои!
- Вярно е! Щом младите се обичат, наш дълг е да ги съчетаем в свещен брак! – заявил Тот, гледайки усмихната царствената двойка.
- С голяма радост ще го сторим, но след съдебния процес срещу Сет и заедно с коронацията на Хор! – подредил приоритетите Ра.
- Ще падне голяма веселба! – провикнал се Силен, който тъкмо бил излязъл от двореца и дочул какво предстои.
- Това ще бъдат първите крачки към славата на нашия смел брат, Божия син! – заявил патетично Хефест, който се бил появил заедно със Силен.
- Благодаря ти, драги братко Хефест! – засмял се Хор. – Обаче аз имам за теб важна и неотложна задача!
- Свързана ли е с ковачницата в Едфу? – попитал Хефест.
- Позна! – отговорил Тот вместо Хор. – Трябва да изковеш оръжия и инструменти за едни наши съюзници и приятели!
- Разбира се, ще ги изкова с удоволствие! След толкова приключения и битки усещам че ковачницата ми липсва! – казал искрено Хефест.
- И аз ще дойда с теб! – обявил Силен. – Нали обеща да ме посветиш в някои тайни на твоя занаят? Много искам да ме научиш!
- Добре де! – отговорил доволен Хефест. – Но помни, че преди да стигнеш до майстор, ще ми бъдеш чирак и калфа! Това са степените в ковашкото училище!
- Съгласен съм! – заявил Силен. – Ще го усвоя тоя занаят, каквото ще да става!
- Добре, момци! – прекъснал ги Ра. – Вие двамата се пригответе да заминете утре за Едфу с кораба, който трябва да откара дотам шестимата местни волонтири!
- Ама, Велики Ра! – възразил Силен. – Не пожелаха ли волонтирите да останат тук, за да продължат да служат във войската на Хор?
- Пожелаха, знам! – успокоил го Ра. – Необходимо е обаче да обмисляме целокупно нашите постъпки, за да постигнем по-добри бъднини!... Нека шестимата момци, божии синове, да се завърнат при своите майки и бащи, които да се уверят, че те са

живи и здрави! Нека се порадват на хубавите неща, които ни дава животът, пък сетне, ако силно желаят, пак ще дойдат при нас и ще се посветят в служба на новия цар!

- Може пък и те да се сгодят за хубави девойки в родния си град! – пошегувал се Хефест.
- Безкрайна е мъдростта на Ра! – заявил Тот. – В новото ни царство ще господстват Справедливостта, Свободата и Любавта, с които се прочу младият Хор, когото в Тракия познавахме като Либер! Оттук насетне всеки поданик ще има право да избира свободно своето житейско поприще! Добър пример е волонтирството на *тракийските сатири*, част от които са мои синове и внуци, друга част са синове и внуци на брат ми Аполон, а трета част са синове и внуци на брат ми Хефест!... Та и волонтирите от Едфу имат право сами да решат какво да е тяхното бъдеще!
- Благодаря ти, големи братко! – казвайки това, Хор стиснал здраво десницата на Тот и се обърнал към присъстващите. – Великият ми дядо Ра и разумният ми брат Тот току-що начертаха една кратка, но точна програма на моето предстоящо управление! Нека и аз си кажа думата! Знаем, че съществува Неписан закон, който е норма, наследена от древната традиция, а също така и Писан обществен закон, който предстои сериозно да обмислим, усъвършенстваме и променим. Предстои ни да съградим един свободен, лъчезарен и плодотворен свят, свят на радост и светлина за нашите души. Това обаче не би могло да се натъкне по нечия команда, независимо коя! Не би могло да стане по заповед, или още по-зле, насила! Ние трябва да се усещаме свободни, разбира се в посочената рамка на закона! Уверявам ви, че ако освободим волята и чувствата си, тогава и само тогава, ще успеем чрез преобразяването на материята около нас да възрадваме душите, с които Творецът ни е надарил! Това е пътят, нашият верен път!

Всички замълчали, покорени от истинността, правотата и мъдростта, които Божият син изкусно вплел в кратката си непредизвестна реч. Тук проличали не само благородният му ген и проникателност, но и придобитите в Школата на мойрите дълбоко философско знание и изящно словесно умение.

* * *

Джуджетата пристигнали в Едфу точно след 20 дни. Освен Хефест и Силен, там ги очаквали Хор и Тот, които долетяли с *вимъната* по-рано през същия ден. След размяната на короните и жезлите от една страна с оръжията и кирките от друга, се състоял внимателен оглед, придружен с удивление, възхищение, радостни възклицания и взаимни високи оценки и похвали за отличната изработка.

Когато огледът приключил, джуджетата донесли допълнителни дванадесет златни кюлчета и торба със скъпоценни камъни като отплата за труда на майстора-ковач Хефест. Те сами се досетили, че той, освен че заслужава отделно възнаграждение, ще е доволен да получи качествен материал за своята работа в бъдеще.

Дори големият мъж Силен не останал без подарък. Благодарните джуджета го ошастливили с масивен златен нагръдник, оформен като полу-луна. Тази полу-луна имала отчасти хуманоиден образ: синеокото ѝ смарагдово-бузо лице се усмихвало загадъчно, а малките ѝ ръчички държали цъфнала рубинена роза с остри бодли. Ощастливен от красивата

вещ, Силен си припомнил как в юношеските си години пазел от злосторници Розовите градини, които дядо му Зевс бил засадил в плодородна Тракия.

Щом деловите въпроси били уредени, Хор изненадващо помолил три от джуджетата – Казус, Справедливко и Зорко – да дойдат при него в столицата, предлагайки им да станат негови помощници в Царския съд. Той им обяснил, че ги е избрал заради притежаваните от тях качества: познаване на традиционния морал, опитност в междуличностните отношения, чувство за справедливост.

Централно горе, над жертвения бик, е представен Sol Invictus = Митрас/Колад/Дионис/Хор. Богът носи слънчева корона. Протегнал е дясната си ръка, за да вземе подавания му ритон, а в лявата си ръка държи дрян *тирс*. Другите три персонажа са джуджетата на Митрас/Колад, облечени в зимно облекло, състоящо се от плисирана горна дреха с дълги ръкави, панталон, ботуши, наметало и качулата шапка, по които има следи от зелена и червена боя. Джуджетата също държат в левите си ръце дрянови *тирсове*, като това долу вдясно държи в десницата си *жезъл-сурвакница*, с който освещава олтара. Богинята в горния ляв ъгъл, иззад раменете на която се подават рога (или краища на полумесец), вероятно е Йо/Изида, майката на Непобедимото слънце.

Релеф от II век, намерен в Рим. Понастоящем се съхранява в Античния отдел на Лувъра.

* * *

Още след победната битка в Синай, когато били останали за миг насаме, Ра посветил Хор в очакващите го занапред две основни отговорности – царската и съдебната власт. След това по време на дейностите, които осъществявал, Хор вътрешно в себе си, съсредоточено и систематично обмислял как ще изгради и подреди институциите, гарантиращи разумното и справедливо управление на божественото общество.

На първо място, разбира се, Съветът на боговете, формиран от мъдри старейшини, трябвало да продължи своята работа като законодателен орган и отделно, при необходимост, като съвещателен орган към царя.

Също така Хор достигнал до идеята, че царят би ръководел по-практично, ако има до себе си опитни *магистрати*, или *назначени магове*, упълномощени от него да реализират конкретните задачи в управлението: военни, стопански, строителни, образователни и култови. Той дори набелязал като подходящи за целта съответните пет негови верни съратници: Силен, Хефест, Тот, Аполон и Анубис.

На трето място не по-малко важна била съдебната власт. Ра му обърнал внимание и настоял, че е редно Хор, когато се възцари, да изпълнява съдебната необходимост по отношение на своите поданици. Тогава Хор помолил Ра да продължи да работи в Едем като Върховен съдия на боговете, особено при възникване на по-сложни спорни въпроси.

За съдебната дейност Хор също си набелязал подходящи помощници. Разбира се, най-незаменим в случая бил Тот, който, владеейки Знанието, се бил утвърдил като наследник на стария божествен учен Енки. А джуджетата Казус, Справедливко и Зорко щели добре да попълнят петчленния царски съдебен състав.

Хор и Тот дори измислили юридически термини, с които да си служат по време на съдебните процеси. По съвета на Тот за основа на тези термини послужило Хоровото име. Така били съставени думите *oro* – „говоря”, „разисквам”, „защитавам”, „водя”, „моля”; *orator* – „просител”, „молител”, „упълномощен да говори – посредник, пратеник, преговарящ”; *oratum* – „молба”; *ordo* – „ред”, „порядък”, „класа”, „съсловие”; *ordino* – „привеждам в ред”, „уреждам”; *ordinator* – „устроител”, „разпоредител”; *ordinatio* – „нареждане”, „разпределяне”, „управление”, „избиране”, „назначаване”; *ordinate* – „поред”, „правилно”; *ordinarius* – „редовен”, „правилен”; *orbo* – „лишавам”; *orbatio* – „лишаване”; *orbator* – „който лишава от деца или родителски права”; *orbus* – „сирак” или „бездетен”; *pango/pactus* – „закрепвам”, „определям”, „установявам”, „склучвам”; *curia/court* – „съд”, „съдилище“. А участието на двете *джуджета* като пълноправни членове в Хоровия съд довело до възникването на думите *judge* – „съдия”; *justice* – „справедливост”; *jury* – „жури”; *jurisdiction* – „юрисдикция”; *judicial* – „съдебен”; *iure, iuris* – „право“.

* * *

Във връзка с провеждането на ефективен съдебен процес срещу Сет, Ра организирал Извънредна съдебна колегия. Изпратил специални пратеници в Тракия, които да призват титаните Хиперион, Койос, Понт и Нерей. В съдебния състав от по-младото поколение били поканени боговете Тот, Аполон, Хефест и Хор, както и двете джуджета.

Изис се подготвила да свидетелства срещу Сет, като очевидка на убийството на съпруга ѝ Зевс-Амон.

Тъй като новините за победата на Хор над Сет, както и за оповестения ден на процеса срещу Сет се разчули повсеместно, столицата се изпълнила с разнородна тълпа, като имало богове от близо и далеч. Любопитните заели от ранно утро не само огромния двор на Храма на Атон, ами и цялата околност. При това пред съдебния състав неочаквано се явили богове, пряко засегнати от престъпленията на Сет, които също настояли да свидетелстват срещу него. Разбира се, съдиите не могли да откажат на потърпевшите да упражнят своето право като свидетели, пострадали от престъпните деяния на бившия владетел.

Процесът започнал. Свидетелите сърцераздиращо разказали за негативните лични прояви на Сет. След като им благодарил, Ра изнесъл много по-тревожни данни, които разкрили тенденцията към влошаване жизнените условия на божественото общество, дължаща се на лошо управление, корупция и личен интерес, безхаберие и нехуманност.

Сред съдиите, както и сред публиката в голямата зала на храма, се надигнало потисканото и прикриваното дотогава силно отрицателно отношение към бившия властелин. Окуражен от подкрепата в залата, Ра поискал смъртна присъда за Сет.

Титаните Хиперион и Понт обаче наложили вето, изтъквайки, че въпреки греховете му, Сет, бидейки син на Ра, а освен това достигнал сериозна възраст, вместо да е съден, би могло да бъде оставен да довърши остатъка от живота си като цар на неголемия Долен Египет.

Тогава Ра запознал съда с последния си коз, а именно, че в неотдавнашния дуел между Сет и Хор, последният повредил гениталиите на първия, с което го лишил от способността да създава занапред мъжки потомци, за което досега не се бил погрижил. Според древната традиция това категорично лишавало Сет от властови права. Впрочем, добавил Ра, Сет щял да бъде компенсиран от благородния Хор, който предстояло да се ожени за Сетовата дъщеря Мемфис. А това гарантирало царско наследство за Сетовите внуци.

Удовлетворени от пледоарията на Ра, Хиперион и Понт оттеглили своето вето, а това отворило възможност за съда да гласува първоначалното предложение на Ра. В крайна сметка Сет получил смъртна присъда със седем гласа „за“ и два гласа „против“. По изключение в случая, на джуджетата Казус, Справедливко и Зорко не било позволено да гласуват срещу толкова високопоставен бог като Сет.

Разбира се, съдът постановил, че съгласно забраната да се пролива свещената кръв на боговете, смъртната присъда ще бъде изпълнена индиректно чрез жертвоприношение на специално подбран бик, подразбиран като зооморфно превъплъщение на Сет.

Най-сетне портата на храма се отворила. Целият съдебен състав излязъл и се подредил на предната тераса. Ра тържествено обявил присъдата, което предизвикало адорация и неистова радост сред тълпата в храмовия двор. Същото настроение се пренесло и отвън.

В този момент в двора влязла *квадрига*, теглена от два черни коня, която носела голяма дървена затворническа клетка. С нея видният престъпник трябвало да бъде закаран в дворцовия затвор, откъдето скоро щял да бъде прокуден в изгнание в далечна пустинна и безлюдна земя.

Тълпата сторила място за *квадригата*, дебнейки излизането на злия тиранин, за да го обругае. Ала това не се състояло, тъй като когато двама стражи извели окования Сет и започнали да го спускат по храмовите стъпала, се случило нещо твърде неочаквано и странно. Появил се неспойно откъде, прелетял буквално над главите на хората и бавно се издигнал, описвайки спирала от кръгове, огромен чисто бял орел, който стискал в ноктите си голяма черна кобра. Необичайната албиносова птица, явно свързана някак с Отвъдния свят привлякла вниманието на всички и те започнали да я следят.

Белият орел успял на направи плавни три кръга, когато извиващата се в краката му змия се откъснала от него и полетяла надолу. Тя летяла право към Сет, а това уплашило неговите стражи и те се дръпнали настрана. Падайки върху нещастния Сет, змията се заловила с опашката си за врата му. Разлютената едра кобра, която преди малко се опитвала да ухапе белия орел, сега насочила атаката си срещу обречения бог. Извивайки се пред него, тя надула максимално глава, прицелила се с очи и го захапала яростно за изпъкналата адамова ябълка.

Сет успял само да изхрипа и започнал да се задушава, парализиран от силната отрова. Парализирани визуално били и всички свидетели на необичайното явление. След няколко мига свише пожертваният бог се струполил мъртъв.

Тълпата започнала възбудено и тревожно да обсъжда странната случка. Очевидно белият орел бил самият Зевс, който преодолял някак границата между световите, за да отмъсти най-сетне на своя убиец и то по същия начин – чрез задушаване. Освен това всички знаели, че царската кобра *Уаджет* е превъплъщение на богиня Нефтис, която също била напуснала преди 18 години земния свят и също имала основателни причини да мрази Сет.

Смъртта настигнала Сет точно на Коледа – денят на Рождеството на Божия син!

* * *

Седем дни по-късно в Голямата зала на Двореца се състояли две събития, слети в едно: сватбата и тържествената коронация на младите богове Хор и Мемфида.

Първоначално Ра обявил съединяването на принца и принцесата в свещен оброчен съюз. Той особено подчертал че създадените от тях потомци, поради качеството на своя ранг, ще управляват в предстоящите векове всички центрове на цивилизацията.

Сетне Ра започнал Коронната церемония. Коронясал първо царя Хор с Двойната корона, образувана от короната *Деширет* на Долен Египет, в която била вложена короната *Хеджет* на Горен Египет, наподобяваща тракийска гугла. *Деширет* червенеела, защото била направена от злато и мед, а *Хеджет* белеела поради златно-сребърната си сплав. Освен това на първата било поставено изцяло направено рубинено протоме на богинята-кобра *Уаджет* или Нефтида, а на втората – също толкова изцяло адамантено протоме на богинята-лешояд *Нехбет* или Изида.

Бялата корона, както и лешоядът на нея, символизирали Горната земя Дуат – Земята на безсмъртните духове; а червената корона, както и кобрата на нея – Долната земя Ат или Ад, Земята на смъртните живи.

Ра обяснил, че по силата на досегашното си амплуа на Господаря на времето Хронос предава и вменява на Хор сакралната длъжност *Сокол на Двата хоризонт*, следователно отгук-насетне Божият син бил вече отговорен за контрола над времето в съответствие с движенията на слънцето и останалите небесни сфери.

Хор трябвало да управлява дневния цикъл: изгрева на слънцето като ежедневно начало на живота, както и залеза на слънцето като ежедневен завършек на живота.

Освен това той и съпругата му получавали власт над годишните сезонни цикли. Той, в ролята му на хладното слънце Колад* и тя в ролята ѝ на ледената царица Снежанка**, трябвало да следят за правилното протичане на студените климатични процеси през зимата, летаргията и отпочиването на цялата природа. А през топлия пролетно-летен сезон той, преобразявайки се в горещото слънце Ярило/Дажбог и тя – в богинята на напоителната вода и хранителната земя Жива/Даня, трябвало да възкресяват, съживяват и оплодотворяват растенията, животните и хората.

Хор трябвало да поеме също така и функцията на *Крилат оценител*, което означавало да ръководи жреците, осигуряващи постоянното наблюдение на Небосвода във връзка с точността на *Колендара* и точното разположение и спазване на всички празници, церемонии и ритуали. Самата дума *Колендар* била съставена на основата на рожденото име Колад на Божия син.

* Старобългарската именна форма *Колад* е идентична със славянското нарицателно *холод*, означаващо „студ“, „мороз“, както с английското *cold* и немското *coud*.

** Бидейки дъщеря на Сет и Нефтис, които в тяхната епоха владеели Долната земя или Отвъдното, богиня *Мемфис* наследила и упражнявала през зимния сезон контрола над смъртта или забавения жизнен процес. Поради това славяните са ѝ дали имената *Снежанка* и *Мора*, а индийците името *Кали*.

Соколът на Двата хоризонта Хор – в човешко тяло и с маска на сокол. Бронзова статуя от XI в. пр.Хр. Лувъра, Отдел за история на Египет.

Освен това Ра и Хор обявили още една важна промяна: определял се нов начален ден на годината, различен от досегашните в лунните календари на Египет и Месопотамия, според които годината започвала през пролетта или през лятото. Този нов начален ден бил поставен на дванадесетия ден след Зимното слънцестоене, на който именно се състояла коронацията на Хор, с която приключила ерата на Кронос и било дадено началото на ерата на Хор. Този ден получил названието *Базил* или *Сурва**, поради това, че на него се възцарил Божият син.

Церемонията продължила с връчването на жезлите. В дясната си ръка Хор взел подадените му от Ра пастирски жезли *Уас* и *Гег*, а в лявата – жезъла-камшик *Нехаха*.

Пастирският жезъл *Уас* представлявал опростен схематизиран образ на Крилатата небесна змия на слънчевите отци Атон и Ра. В горния си край имал вид на кука – драконова глава, от чийто люспест врат излизали малки пера, направени от злато. Главата била покрита с вградени огнено-червени рубини, имитиращи люспи и шипове. Надолу масивното златно тяло на жезъла-дракон било украсено с пръстени от наситено-син сапфир. Чрез жезъла *Уас* владетелят контролирал еманациите на небесните сили Слънце и Въздух.

Пастирският жезъл *Гег* или *Хек* се явявал наследство от земните богини-майки Гея и Хеката и осигурявал връзка с хтоничното, а оттам с биологичното възпроизводство и материалната магия. Горната му част, извита като дръжка на бастун, имитирала всъщност акушерския нож на богините-майки, чиято форма е използвана и при създаването на жътварския сърп. Масивното златно тяло на жезъла-змия било украсено с вградени пръстени от наситено-син сапфир. Чрез жезъла *Гег* владетелят контролирал земните елементи Земя и Вода.

Пастирският жезъл *Нехаха* представлявал камшик със златна дръжка, инкрустирана също със сапфирени пръстени, с прикрепени към нея три здрави кожени плитки, в краищата на които имало малки златни тотеми: бръмбар-скарабей на Ра, овен на Амон и сокол на Хор.

На врата на Хор Ра окачил голям златен пандатив, изобразяващ *сокола Херу* с разперени криле, украсен с множество ромбоидни яркочервени рубини и тъмносини аметисти. *Соколът Херу* се явявал нов символ в чест на самия Божи син в ролята му на Херой, Херос, Спасител, като признание за историческата му победа над злия тиранин Сет.

Сетне Ра коронясал царицата-булка Мемфида с диадема, възпроизвеждаща вида на прочутия натурален брачен венец на Зевс от билката Еньовче, символизиращ пожизнения оброк на царицата към нейния цар и съпруг Хор. Върху златната диадема на Мемфида обаче вместо жълтите цветчета на Еньовчето се редували цветчета, фино изработени от сини сапфири и виолетови *танити*, символизиращи небесните и земните води – един типичен водно-лунен женски знак.

Дошъл ред на Тот, Анубис, Аполон, Хефест и Силен. Всеки от тях получил масивен кръгъл златен нагръдник, оформен като полу-луна с лице на синеока и смарагдово-буза богиня, усмихната загадъчно. Небето пред лицето на Лунната богиня било представено

* Първи януари – денят Сурва или Васильов ден, по Григорианския календар.

посредством тъмносиня сапфирена плоча. Нагръдниците на петимата се различавали само по това, което държала богинята-луна: в първия случай разтворена книга, във втория – везна, претегляща рубинено сърце и перо от жълт адамант; в третия – натегнат лък със заредена на тетивата стрела; в четвъртия – чук и клещи; в петия – цъфнала рубинена роза с остри бодли.

Освен това братята на Хор официално и публично били назначени на първостепенните по важност държавни служби. Тот станал Главен учен и Архитект към храма на Атон. Възложено му било да открие Научна академия за неофити и писари, а към нея – две спортни училища за обучаващите се младежи, наречени *гимназион* и *палестра*.

Анубис трябвало да поеме отговорната длъжност на Върховен жрец на бог Атон, заедно с управлението на храмовете на Атон в столицата и в цялата страна.

Аполон получил поста Главнокомандващ на армията, Хефест – Главен майстор по въоръжението и военното оборудване, а Силен – Отговорник за спортните упражнения и военното обучение на младите мъже и на юношите в *гимназиона* и *палестрата*.

Със златен нагръдник бил почетен накрая и вълкът Бурí, който седял приклекнал до Хор, следейки зорко движенията на по-близките присъстващи. Богинята-луна от неговия нагръдник имала образ на виеща вълчица.

Щом Коронацията завършила, строените в средата на залата богове се отдръпнали в ляво и дясно, сядайки на двете дълги крила на П-образната трапеза. Масите били отрупани с разнообразни храни, подредени в големи плата и екзотични плодове във високи фруктиери. Домакините на челната маса – Ра, Изиди, Хор, Мемфис, Тот, Аполон, Анубис, Хефест и Силен – вдигнали първия тост с аленочервено вино. В тоста се включили всички гости на дългите странични маси. Градусът на настроението веднага се повишил.

Дошъл моментът за поднасяне на подаръци за младата царска двойка от страна на васалните царе на близки и далечни царства.

Пръв застанал в средата на залата и се поклонил пред божествените домакини възрастен белокож висок мъж с черна къдрава коса, облечен в чиста бяла роба. Зад него стоели чинно шестима слуги, държащи големи стомни.

- Внимание! – провикнал се напечно, но пронизително царският разпоредител Игнис.
- Представям сина на титана Енки, Гибил, цар на земята *Абсú*.
- О, Сияйни Ра! О, непобедими Хор, когото всички славят като Херú, Херой или Херакъл! – извикал Гибил. – Дълги години работих в Сребърния дворец *Абсú* на татко ми Енки и успях да завърша успешно наченатите от него опити по сътворяване на одомашнени животни! В резултат обществото ни вече разполага с две кротки и полезни животни. Аз ги нарекох *Лакáр* и *Архáр*, по името на Великия Ра, а баща ми им даде други имена: *Гайдос* – на Великата майка Гая, и *Овис Амон* – на Зевс-Амон, познат още като Йови.
- Това е прекрасен подарък! – казал доволен Ра. – Баща ти много те хвали за твоето трудолюбие и явно ненапразно!... Аз знам, тъй като ти вече ни подари много животни,

които ползваме в Едем, но все пак разкажи на публиката с какво са полезни тези *Лахър* и *Архър*?

- От тяхната вълна могат да се изтъкат здрави и красиви одежди ей като тази *зейра*! – отвърнал Гибил, разгънал и вдигнал дълга дреха на хоризонтални бели и кафяви ивици. – Особено полезна е нощем, когато в пустинята захладнее!... А ето и питието, което се издоява от женските животни! Назовах го мляко!

Гибил и неговите придружители повдигнали стомните си, от които напълнили с ароматно бяло мляко чашите на домакините и на гостите. Когато млякото било изпито, предизвикало доволни физиономии и одобрителни възгласи.

- Това мляко е много вкусно и засищащо, драги ми Гибил! – отбелязал Хор и попитал. – Ако си ми докарал по 50 от тези две прекрасни животни, ще има достатъчно мляко за всички във двореца!
- О, млади царю! – засмял се Гибил. – Не по 50, а по 2 *тау* ти докарах от двата вида!* А в Едем изпратих преди време, както спомена уважаемият Ра, общо една цяла *мериáда*! Освен това, те лесно се развъждат и можеш да ги умножиш многократно!
- Много щедро, благодаря! Благодаря и от името на жителите на Египет, които ще се наслаждават занапред на новата напитка! – отговорил Хор. – А как да ги отглеждаме и храним?
- Те пасат зелена тревица, но обичат и листата на ниските храсти! Достатъчно е няколко пастири с кучета да ги извеждат на паша всеки ден, пък като ги приберат вечерта, трябва да бъдат издоени, защото са натежали от мляко!
- Каква благодат! – възхитил се Хор. – В Делтата има чудни зелени ливади; тъкмо там ще ги заселим, заедно с пастирите, които ще им назнача!

Гибил се оттеглил, а на неговото място в средата на залата застанала млада красива двойка. Мъжът бил облечен в дрехи от обработена телешка кожа; държал дълъг пастирски жезъл *Уас*, майсторски издялан от дърво. Съпругата му носела къса рокля от непозната златиста материя. На колана ѝ висял извит бронзов меч. В дясната си ръка държала малък златен жезъл с навита около него кобра.

- Внимание! – чул се пак гласът на разпоредителя Игнис. – На второ място представям Думузú Пастиря, син на титана Енки и прекрасната му съпруга Ищар, дъщеря на бог Нанар-Син, когото знаем още като Посейдон! Техни Величества владеят Долна Месопотамия с градовете Ур, Урук и Ериду́, които са наследили от благородните си родители!
- Честúти Хор! Съумя да си върнеш трона на твоя велик отец Амон! – продумала философски Ищар. – Ала тежка е Двойната корона! Светът се управлява трудно!
- Знам и вече усещам тежестта на короната! – признал Божият син.
- Хор ще се справи, прекрасна моя Ищар! – казал с апломб Думузú. – Та той е Непобедимото слънце, най-градивният, позитивен и обичан владетел, когото сме имали досега!

* 2 000 кози и 2 000 овце.

- Набелязъл съм си амбициозна и трудоемка програма, и имам воля да я осъществя! – вдигнал бодро глава Хор.
- Ето затова аз и милата ми съпруга решихме да ти помогнем, като дарим едно хергеле от 800 бивола и биволици, които заделихме от нашите безчетни стада! – добавил Думузú. – Освен другото, тези животни, сътворени на времето от мъдрият ми отец Енки, са много силни, трудолюбиви и издържливи! Способни са да теглят изключително тежки товари!
- Ще ни свършат отлична работа! Благодаря за този дар! – поклонил се Хор.

Следващият важен гост, който се явил, бил едър мъж на средна възраст, в златна люспеста ризница. На русата му глава стояла вместо шлем златна полусфера, увенчана през средата, от ухо до ухо, с ред дълги шипове, наподобяващи слънчеви лъчи.

- Внимание! – викнал разпоредителят Игнис. – Трети поред представям Утú-Шамаш, син на Нанар-Син! Негово благородие управлява Горна Месопотамия от прочутата си столица, града на слънцето Сипар! Неговите градове Бад Тибира и Харан се славят с отличното си земеделие!
- Аз научих, че новият цар не ламти за богатства, пък и, както виждам, има си достатъчно злато и скъпоценни камъни! – взел думата Утú-Шамаш. – Но войската му е малочислена! Ето защо подбрах в моето просторно царство и доведох 300 смели момци, които дарявам днес на Хор, Непобедимото слънце, за да ги употреби както намери за добре, било то да ги направи смели войни, строители или земеделци!
- Техните родители съгласни ли са? – удивил се Хор.
- Напълно, скъпи младежо! – заявил Утú Шамаш. – Те сами ти предлагат милите си чедá, едно, защото имат многолюдни фамилии и второ, защото отлично знаят, че ти се нуждаеш от жива военна сила и работна ръка, за да укрепиш управлението си и за да гарантираш по-добър живот на изстрадалото божествено общество!
- Аз съм поразен от тази далновидност, защото точно от хора, от млади хора, имам нужда сега! – Хор избърсал с длан една появила се сълза. – Предай на родителите на момците моята безкрайна благодарност! И нека знаят, че лично ще се грижа за чедата им! Те ще бъдат зачислени като втори полк в централния отряд на моята победоносна *фалàнга*! Командирите ми добре ще ги обучат във военното дело! Ако ли пък някои от тях желаят да работят като царски строители, дори архитекти, ще бъдат посветени в това занятие от моя брат Тот!
- О, Хор! – възкликнал Утú Шамаш. – Наистина си умен и мъдър, макар и толкова млад! Днес лично се уверих, че имаш качества на лидер и държавник!

В средата на залата се появил около 45-годишен кестеняв мъж в ленено облекло, съпроводен от двама слуги.

- Внимание! Четвъртият знатен дарител е Гладис, син на Адонис! Уважаемият Гладис царува в земята Левант със столица Библос и прочутите древни градове Берит, Тир и Сидон!

- Аз не нося скъпи дарове! – поклонил се скромно Гладис. – За жалост, царството ми не е голямо и не се слави с много обитатели! Не мога да предложа, като уважавания Уту Шамаш, част от подвластните ми юноши или млади мъже!...
- Успокой се, драги ми Гладис! – погледнал го Хор със засмени очи. – Не е необходима такава жертва! Аз ценя твоето присъствие тук сега, благодарен съм за твоята подкрепа!...
- Здравей, Гладис! Помниш ли ме? – Изида изненадващо слязла при Библоския цар.
- О, Божия майко! Как да не те помня! – коленичил Гладис пред нея, а лицето му се зачервило от срам. – Стар грях имам към теб, грях непростим, задето бях решил да те предам на кръволока Арес, заедно с невръстната ти рожба Хор!
- Отдавна съм ти простила, защото ти бе тогава млад и наивен, а подлият Арес те подведе!
- Този грях ще ме мъчи до края на дните ми, но все пак подготвил съм дар за сина ти Хор, който, надявам се, може би поне мъничко ще изкупи ужасната ми вина!
- Така ли? – учудила се Изида. – Любопитна съм какъв дар си ни донесъл?
- В нашия царски дом пазим древната библиотека на Библос! Старото знание е записано на добре изпечени глинени плочки! Наредих да направят копия на тези текстове върху сребърни ламини, защото разбрах, че Хор е учил при мойрите и Знанието го влече! – при тези думи Гладис вдигнал капака на раклата, донесена от неговите хора, и показал на Хор и Изида нейното съдържание.
- Виж ти, не очаквах такъв подарък! – признал Хор, оглеждайки ламините.
- Твоят дар е безценен, Гладис! – хванала Изида ръката на царя.
- Ще съхраняваме твоите ламини в библиотеката на Академията, която възнамеряваме да построим при Храма на Атон. Ще ползваме това знание в обучението на младите неофити и то ще допринесе за издигането на жадните им души! – заявил патетично Тот.
- Освен това току-що осъзнах, че Хор вероятно се нуждае от кораби! – допълнил Гладис. – Затова, когато се прибера в моето царство, ще наредя да отсекаат на Кедровата планина от правите и високи ливански кедри и да ви ги докарат тук, за да си построите необходимите плавателни съдове!
- И това също е ценен дар, благодаря! – кимнал Хор.

Сетне дошъл едър старец в синя дреха, на която били нарисувани три скачащи делфина. Дългата му брада стигала до кръста. Стискал в здравата си десница бронзов тризъбец.

- Внимание! На пето място представям Нерей, син на титана Понт. Водният бог Нерей владее крайбрежието на просторното и дълбоко езеро Понт, което е богато с риба! Пристаните на Виза, Карнос, Ахелос, Врана, Туранкулак, Кримея и много други свързват важния воден път между Севера и Юга!
- Царството ми е голямо, обхваща цялото езеро Понтос Еуксинос! – изтъкнал Нерей. – По бреговете на нашия Понт има безчет рибарски селища, а в дълбоките красиви заливи – градове с големи пристани! Моите поданици се трудят здраво, за да живеят заможни, почитено и достойно!
- Вярно е! – провикнал се някой в залата.

- Одеве чух че царят на Левант ще достави на владетеля Хор прекрасни и издържливи кедрови стволове, много добри за изработване на кораби! Затуй аз си наумих да изпратя 120 дърводелци и корабостроители, от които тук ще имате голяма нужда. Освен това ще даря на Божия син 8 готови кораба, направени от Бяла мура, растяща в нашите гори. – добавил Нерей.
- Благодаря ти, Нерей! Знам колко здрави и сигурни са твоите кораби! – кимнал Хор.

Следващите двама гости били спешени конници в зряла мъжка възраст. Познавали се по изтритите кожени одежди и по камшиците, затъкнати в поясите им.

- Внимание! Представям шестите поред знатни дарители! Това са синовете на прочутия Пеласг, роден от Зевс и Ниоба! Мъдрият Пеласг царува над град Атина и цяла Елада!
- Сполай ти, Велики Ра! – заговорил единият брат от името на двамата. – Сполай ви, щастливи младоженци Хор и Мемфис! Поздравяваме неколцината наши братовчеди: Хермес, когото тук знаете като Тот; Яххос, когото тук знаете като Анубис; а също Аполон, Хефест и Силен!
- Сполай и на вас, скъпи братовчеди Пеласгиди! Като ви гледам си мисля, че красивата Елада е в много добри ръце! – отвърнал Хор.
- Амин! – казал доволен Ра, образувайки с длани и пръсти молитвена пирамидка пред себе си.
- Нашият отец Пеласг ни прати да засвидетелстваме уважение и почит към новия всеобщ цар Хор! – продължил гостът. – Аз, Тесал, цар на Тесалия в Елада и брат ми Ликаон, цар на Аркадия в Пелопонес, решихме да помогнем на Хор в неговото войско дело като му дарим по 400 наши конници, заедно с конете им!
- Благодаря Тесале, и на теб Ликаоне! – кимнал Хор. – Ще имам грижата да уредя в Египет добър живот за вашите момци! Те ще бъдат зачислени в дясното и лявото крило на моята победоносна *фаланга* и ще преминат обучение по флангово обкръжаване на противника!

После наред залата се появили шестима едри мъже с прави коси и дръпнати очи. Държали се наперено, явно били някакви военни командири.

- Внимание! – обявил разпоредителят Игнис. – Седмият доброжелател е всеизвестният бог Посейдон, пребиваващ сега в Далечния Изток под името Баян! Той е първопроходник там, съградил е цивилизация на река Амур, която се влива в безбрежния Океан! Съобщиха ми, че приказният му замък се извисява на голям и богат остров в същия Океан, срещу устието на споменатата река!
- Ние сме капитаните на 6 бойни кораба с по 100 моряци от народа *айну*, обучени за плаване и битка! – рапортувал от името на останалите единият от морските командири. – Този флот е дарът на господаря ни Баян за младия господар Хор, за да се справи с контрола над подчинените му близки и далечни земи!
- Много съм поласкан! – Хор направил отделно крепко ръкостискане с всеки от шестимата капитани.
- Ще ти служим предано и усърдно, господарю! – заявили те в един глас.

Следващият гост бил представителен висок рус и синеок мъж, в бяла дреха, украсена с вертикални златни ивици. Впечатлявала прическата му: дългата му коса била сплетена на шестнадесет буклести плитки, притиснати от превръзка в горната част на главата. Осем от тях се спускали от тила назад по врата и гърба, подравнени като килимче, и още по четири плитки – отстрани на лицето му върху раменете. Равен британ скривал половината чело. Освен това благородникът носел три масивни златни гривни с драконови глави: една на врата и две на ръцете.

- Внимание! Представям осмия дарител Кай Лорасп, основал в Средна Азия богатото царство *Балхарá*, което управлява от величествената си столица *Балх*!
- Поздравявам те, Сияйни Ра, заедно с невероятната богиня Изис! – прозвучал дълбокият глас на госта. – И теб, прекрасна Мемфис, и теб, Непобедими Хор, както и всичките ти славни братя, стоящи пред мен!
- И ние те поздравяваме, царю Кай Лорасп! – отговорили Мемфида и Хор. – Благодарни сме, че дойде толкова отдалеч, за да ни уважиш!
- Китна и вечно зелена е природата на моето царство *Балхарá*! – прехласнато продължил царят. – Ала работливият ми народ *балхары* допълнително я облагороди като засади градини с плодни дървета и ниви, в които отглежда снежнобял памук! Моят дар за вас е голям товар с балиран памук, докаран в Египет от помощниците ми! От този памук ще си изтъчете фино и меко, но здраво платно! Нося ви като мостра няколко мъжки и женски ризи, скроени и ушити от памучното платно, на които са бродирани цветни шевици със сакрални символи!
- Каква приятна материя! – възхитила се Изида, вземайки и галейки една от ризите.
- Изключително тънък плат! А с какво търпение са ушити тези шевици! – радвала се и Мемфис на качествената изработка.
- Велико дело си извършил, уважаеми царю Кай Лорасп! – казал Хор, респектиран. – Да заселиш и облагородиш една необитаема и дива земя, това си е цивилизационен подвиг, за който малко ти завиждам! С добра завист, разбира се!
- Аз мисля, че такъв подвиг предстои и на теб, млади царю Хор! Желая ти го от сърце!

Най-накрая в средата на залата застанали двама млади *убъри*, близнаци, досущ еднакви на вид, небрежно покрити с леопардови кожи.

- Внимание! – обявил царският разпоредител Игнис. – Представям последните важни гости, братята Пургал и Ширгал, синове на Нергал и Ерешкигал! Техни височества принцове Пургал и Ширгал, са синове и наследници на Нергал, бившия командир на армията на Сет, който загина в последната битка по време на сполетялата ни война! Днес те управляват *убърите*, обитаващи Судан и Земята на рудниците *Арали*!
- Сега ще умреш, Божий сине, а аз ще отмъстя за гибелта на отца ни! – гневно извикал Ширгал, който внезапно извадил скрит бронзов нож и вдигнал ръка с цел да го метне срещу Хор.

Обаче в този опасен миг влязъл в действие вълкът-пазител Бурí. Той бил толкова бърз, че никой не успял да види как скочил и захапал десницата на нападателя. Костта изхрущяла, ножът паднал на пода, а Ширгал изпищял от болка и приклекнал. При това Бурí обърнал

глава към господаря си, чакайки неговата команда. Присъстващите, особено братята-близнаци, усетили хладния полъх на смъртта. Настъпила тишина, в която всички зачакали какво ще заповяда Царят на света.

- Пусни го, Бурѝ! Нека живее! – казал великодушно Хор. – Подарявам ти живота Ширгал, въпреки че се опита да ме убиеш в деня на моята сватба и коронация, когато съм без броня! Чуй ме добре Ширгал: твоят татко щеше сега да е жив, ако не беше се опълчил срещу мен и непобедимите ми войни!

Докато Хор говорел, Бурѝ захапал дръжката на падналия нож и направил бавен демонстрационен кръг наред залата. Внимателните очи на огромния вълк респектирали хората по масите и те се свили уплашени, особено онези с прикрити недобри мисли. Сетне Бурѝ се върнал при господаря си, който го погалил между ушите.

- О, благородни царю Хор! – преклонил се на колене и доземѝ другият брат Пургал. – Аз ти се покорявам и съм благодарен, че пощадѝ глупавия ми брат Ширгал! Не очаквах тази негова безразсъдна постъпка; не знаех за неговите намерения! Майка ни Ерешкигал ни заръча да изразим сърдечно огромната си благодарност затова, че след последната битка в Синай си помилвал цял полк *убърски* пленници, въпреки че те бяха вдигнали оръжие срещу теб!
- Проявих милост, защото моята майка Изис ме е възпитала не да убивам, а да ценя живота! Вашият народ може спокойно да се присъедини към племената, обитаващи Египет, като даде приноса си за общото благоденствие! – заявил Хор, получавайки одобрението на присъстващите.
- Мъдри думи, господарю! – просълзил се Пургал. – Моето семейство и моето племе с радост поемат протегнатата ръка за мир! Ще участваме в общите усилия за построяване на новото твое царство, под вещия контрол на Великия Ра!... Именно за тази кауза ние докарахме на салове по Нил голямо количество блокове от гранит, а също и от червен, розово-оранжев и зелен мрамор, които да ти послужат в замислените от теб строителни начинания! В този момент блоковете се свалят на столичния пристан от 70-те каменоделци и 70-те строители, които дойдоха от *Земята на кирката и кошницата* по свое собствено желание, за да работят за теб!
- Аз обаче имам една специална молба! – повишил леко глас Хор, за да бъде чуто от всички. – Без да пренебрегвам старите култове на моите предци, аз изграждам в настоящето време моя нов култ, Култа към Непобедимото слънце! Вярно е, че различните народи ме почитат под различни имена: Дионис, Бакхус, Митрас, Хор, Сурья, Святovit, Херос, Дажбог, Божич, Колад, Ярило!... Желая и ще бъда благодарен, ако и твоето племе започне да почита моите празници, особено в дните около Рождеството ми по *Коледа* и *Сурва*!
- О, господарю! – поклонил се отново Пургал. – Ёбърският народ те обича като свой спасител! Ще ти построим храмове в нашата земя! Ще обучим жреци, които да изпълняват предписаните от теб церемонии и жертвоприношения!... Например на най-славния ти празник *Коледа*, Твоето Рождество, можем да принасяме в твоя чест петел, предвестника на слънчевия изгрев, а в чест на благоверната ти съпруга Мемфис, красивата Снежанка, можем да принасяме патица!

- Браво, доволен съм! – засмял се Хор, поглеждайки своята царица. – Ала седмица след празника *Коледа* идва ред и на другия важен празник, посветен на възцаряването на нашата царска двойка! Това е денят, който на север ще наричат *Сурва*, а на юг *Пан-Го-Базил*! Зад тези три имена се крият моите превъплъщения: козел, бик и цар! Препоръчвам жертвопринасяне на петнистия бик *Апис*, който е съчетание между двата бика на моя отец Зевс-Амон: черния *Мневис* и белия *Бакис*!
- О, царю! *Коледа* и *Пан-Го-Базил* ще се превърнат в най-главните и желани празници за нашето племе! Обещавам! – поклонил се ниско Пургал; после той прегърнал пострадалия си брат и двамата се оттеглили към своята маса.

С това официалната церемония завършила. Ра поканил гостите да се насладят на вкусните ястия и питиета – вино, бира и прясно изцедени плодови сокове. Изгладнелите от толкова преживявания богове се нахвърлили на храната. Шумна глъчка огласила залата...

8. Озаптяване на исполина Ликург в Тракия и възстановяване на Дионисовия култ.

Южна Тракия: Босфорът и Родопският масив.

Епохата на Божия син Хор започнала с пълна сила. Още през първите месеци в Египет закипяло бурно строителство на нови градове и храмове. Потръгнала работата, свързана със земеделието, скотовъдството, рудодобива, риболова, корабостроенето и свързаните с тези отрасли занаяти. Увеличило се производството на зърно, вино, бира, облекла.

В условията на мир, оръжията били окачени по стените и забравени. Повечето от младите мъже се захванали с различни дейности, според уменията и призванието им. Създали семейства и си построили домове. Но повечето тракийски *сатири* се затъжили за родна Тракия и за своите близки, които били оставили там почти преди една година. Тракия, този земен рай, как да го забрави човек?!

В края на пролетта Силен споделил пред Хор, че траките ги измъчва носталгия по отечеството. Божият син разпоредил да се организира завръщането на верните му *сатири*, което лично щял да предвожда.

По това време в Южна Тракия властвал Ликург, син на исполина Дриант. А за Дриант се говорело, че е чедо на Арес. От баща си Ликург наследил и царувал отначало над тракийското племе *хедони*, което обитавало долината на река Стримон при устието ѝ в Тракийско море. Той обаче успял да наложи, къде с хитрост, къде със сила, властта си и върху другите племена в Южна Тракия, чак до протока Босфор.

Когато отрядът *сатири* достигнал азиатската част на Босфора и се готвел да мине отвъд, един от местните рибари от племето на витините, на име Перисад, съобщил на Хор, познат тук като Дионис, че Ликург тъкмо е пристигнал в отсрещното градче Биза. Тогава Дионис решил първо да премине сам с лодката на Перисад, в компанията единствено на Силен и вълка Бурѝ. Казал на *сатирите* да си потърсят превоз и че ще им даде знак кога да преминат и те.

Хор и Силен намерили Ликург в градината на управителя на Биза. Там последните двама пиели вино на голяма маса под *асмá*, отрупана с тежки гроздове. Управителят Саурон веднага познал неочакваните гости, поканил ги и ги запознал с Ликург, който обаче видимо не бил очарован от тази среща.

Исполинът Ликург се оказал по-едър дори от Силен. Космат великан, чиито къдрави червена коса и брада за малко да покрият бялото му лице. Грубото му тяло завършвало с огромни ръце и крака, подобни на лопати.

Ликург повикал стоящия наблизо негов адютант и му прошепнал нещо след което онзи хукнал да изпълнява възложената му задача. Сетне великанът уловил дръжката на големия си нож, ала я пуснал бързо, защото зоркият вълк Бурѝ изрѣмжал заплашително, оголвайки остриите си зѣби. Огромният вълк бил сериозно препятствие, затова Ликург се отказал от намерението си да нападне в този момент невѣорѣжения и беззащитен Дионис.

След малко в градината влязъл и поздравил седналите на масата гости друг местен познайник на Саурон – старият Харопс, цар на племето *кикони* и господар на Маронея, прочута с ароматните си вина. Той бил приятел също така и на Дионис и Силен, от времето когато спомагал всеотдайно за въвеждането на Дионисовия култ в Тракия и особено че построил първия древен амфитеатър в град Пулпудева.

Използвайки удобен момент, в който подпийналите Ликург и Саурон спорели упорито за нещо, Харопс тихо съобщил на Дионис изненадваща и лоша новина. Казал му как преди малко е станал неволен свидетел на разговора отвън пред дома на Саурон между Ликурговия адютант и група войници. По заповед на Ликург те трябвало да отидат на сборището *Татул* на Дионисовите вакханки и да ги прогонят оттам, ако трябвало дори и насила.

Дионис изтрѣпнал от коварството на Ликург, разбирайки че в негово лице има сериозен враг. Запазвайки хладнокрѣвие, той, на свой ред прошепнал нещо на другаря си Силен и незабелязано излязъл от градината на Саурон. Вълкът Бурѝ безшумно го последвал. Дватамата слезли бързо на крайбрежието; успели да хванат в последния момент рибаря Перисад, който тъкмо отблъснал с веслото си своята лодка от брега.

Щом се озовал сред хората си в Анатолийска Витиния, Дионис им дал команда да се въорѣжат и качат на колкото и каквито достѣпни лодки намерят. Тревогата му се предала на всички: той, а и те били загрижени за невинните вакханки, някои от които били техни сестри или съпруги.

Скоро причалили на европейския бряг и се втурнали към къщата на управителя Саурон. От градината се чувала глъчка. След миг от портата изскочил Силен, зачервен и държащ в ръка кол, който успял да изтрѣгне от насажденията на домакина. След него дотѣрчал Ликург, обхванат от яростно безумие, размахващ огромния си боздуган. Саурон се опитвал безнадеждно да ги разтѣрвѣ, но бил нокаутиран от едно крошѣ на полудялия Ликург.

В този момент откъм града се спуснали войниците на Ликург с извадени оръжия.

- Какво ще наредите, господарю? – попитал бързо Пан.
- Ударете войниците, а аз и Силен ще се оправим с този изрод! – казал Дионис.
- Ще имаме нужда от двама стрелци! – извикал Силен. – Инак този дългорѣк лапит няма как да го добараме!
- И как да ги ударим, господарю? Мекичко, или тѣрдичко! – попитал хитро Пан.
- Убийте тези паразити, които замърсяват Свещена Тракия! – викнал яростно Дионис.
- Разбрах! Ще бѣде изпълнено! – засиял доволен Пан, жаден за битка; младият *сатир* се обърнал към построените в боен ред свои събратя и звѣнко изкомандвал. – Да избием чуждите паразити до един! В боен ред, атака!

- Ура! – отвърнали хором *сатирите* и нападнали неудържимо.

Докато *сатирите* методично съсичали Ликурговите бойци, Хор и Силен започнали да обикалят около огромния исполин, отскачайки всеки път когато той тронаво замахвал към тях с тежкия си боздуган.

- Пуснете му някоя стрела, но искам само раняване, засега! – заповядал Дионис на стрелците, щом разбрал, че великанът не им позволява да го доближат.

Първата стрела пронизала дясното рамо на Ликург точно когато той се засилил срещу Дионис с вдигнат боздуган. Исполинът изохкал и изпуснал своето оръжие, обаче веднага го взел и завъртял с лявата си ръка. Тогава другият стрелец прострелял и лявото рамо на страховития враг. Ликург се захлилил злобно в своето безсилие.

- Ако пожелаеш на ближния смърт, тя първо при тебе идва! – доближил го Дионис и се вгледал в подпухналите му очи. – Аз не разбирам защо изпрати на връх *Татул* войниците си срещу моите невинни вакханки?
- Тракия няма да бъде твоя земя, а моя! – извикал Ликург.
- Така ли? Че аз се родих и израснах в Тракия! Тук всички ме познават и обичат! Тук дори и камъните са ми приятели! – казал спокойно Хор. – А ти, чужденец, защо твърдиш, че тази свещена земя трябва да стане твоя?! Тя не те иска, а траките не понасят не само вонята ти, то и лошотията ти!

Ликург мълчал. Дотичалият Пан дошъл при Дионис и му докладвал за постигнатата кървава победа над врага. Сега Божият син му наредил да вземе някого от местните траки за водач и бързо да се придвижат към *Татул*, за да спасят горките вакханки. Чувайки заповедта, *сатирите* хукнали, разтревожени за своите родственици.

- Ето, бойците ти са мъртви до един, благодарение на твоето безумие! – продължил тирадата си Дионис. – А аз дойдох при теб с добро, зачитайки твоето домакинство, сядайки на твоята трапеза! Възнамерявах да те оставя да царуваш над Тракия, разбира се ако зачиташ моето върховенство и моя култ!... Ала вместо с разбирателство ти ме посрещна с подло прикривана омраза!...
- Дионисе! – прекъснал го Силен. – Предполагам си наясно, че не можем да оставим жив този изрод, защото той пак ще се обърне срещу нас!
- Напълно съм наясно! – съгласил се Божият син. – Ти пък, Силене, знаеш колко ми е неприятно да причинявам смърт, дори на отявлени и упорити врагове като този!
- В случая мисля, че не бива да проявяваш твоята милост! – заявил твърдо Силен.
- Да, за съжаление в този случай съм принуден да отстъпя от своите принципи! – казал Дионис, а Силен разбрал значението на неговите думи: смъртната присъда на Ликург била произнесена.
- Момци! – обърнал се Силен към неколцината *сатири*, които Пан предвидливо бил им оставил на разположение. – Намерете ми един пън и секира, за да отсечем дебелия глава на надменния Ликург!

В това време до Силен приближил оглушеният и възмутен от Ликурговото кроше Саурон, който току-що се бил свестил. Прошепнал му нещо, а Силен закинал в знак на съгласие. Скоро Саурановите слуги изкарали от личния му обор яки жребци, донесли и въжета.

Последвала екзекуция от типа „разпъване между четири коня“, изпълнена за пръв път по идея на Саурон от Биза. Когато членовете на Ликург се откъснали от торса му и той започнал да стене от болка, самият Саурон отсякъл със собствената си секира неговата червендалеста глава, спестявайки му мъките и освобождавайки Тракия от злото, въплътено в този натрапник...

- Харопсе, ела при мен! – повикал Дионис своя спасител; старецът стоял наблизко.
- Да, господарю! – довтасал пъргавият тракиец.
- От днес те назначавам за *Базилевс* на Тракия, но по-важното е, че ти поверявам и жреческата власт над тракийските племена! Подбери си подходящи хора за царска свита и охрана! – обявил високо Дионис, а местните жители се скупчили, любопитни да разберат кой ще ги ръководи занапред.
- О, Божий сине! Това е висока чест, благодаря! – поклонил се ниско Харопс.
- Ти заслужи тази чест с верността си към мен в това тежко и опасно време! – продължил Дионис. – Отсега нататък трябва да поддържаш моя култ в Тракия така, че отгук да черпят пример останалите народи!
- Ще вложа всичките си сили в това най-праведно начинание! – обещал старецът.
- Нашият Харопс притежава нужните качества! – обадил се един от траките.
- Нашият Харопс е като таран, нищо не му се опира! – потвърдил друг.
- Твоят син Еагър ми служеше предано по време на войната срещу Сет! – казал Дионис. – Но той реши да остане в Египет, за да помага на Анубис в Храма на Атон! Силно го привличат духовните неща!... Та искам да те питам, имаш ли внуци, които да наследят длъжността, която ти поверих, свещената длъжност на *архемист*?
- Имам, господарю! – засмял се щастливо Харопс. – Те се щураха тъдява, моите внуци?... А, ето ги!... Откакто баща им се присъедини към твоята войска и замина, те са постоянно край мен!
- Браво! – усмихнал се Дионис, съзирайки двете момчета. – На колко години са?
- Орфей, ела тук! Лин, ела и ти! – провикнал се Харопс към тях. – Единият е на тринадесет, а другият на девет!
- Тук сме, дядо! – дотичал пръв и задъхан Орфей, а след него и мълчаливият Лин.
- *Колáгере* момчета! – погалил ги Дионис по кестенявите глави.
- Аз се сещам кой си! – казал звънко по-големият Орфей, оглеждайки с момчешка завист бронята и *махайрата* на бога. – Ти си Божият син, Непобедимото слънце!

Златен медальон на Константин Велики, отсечен в дохристиянския му период, когато е цезар на провинциите Британия, Галия и Рейнски лимес (306-310 г.), и най-вероятно когато е провъзгласен за август на Запада (310-313 г.). Надпис: INVICTUS CONSTANTINUS MAX AVG, т.е. „Инвиктус [Mitrás sol invictus: Митрас Непобедимото Слънце] и Константинос Макс [имус] Авг [уст]“.

Изобразени са богът на слънцето Митрас (Дионис/Хор), носещ слънчева корона и урея на челото си, и на преден план – август Константин с диадема, държащ копие в дясната си ръка и щит с Медуза Горгона в лявата. Очевидно в езическия период на управлението си Константин е имал за свой военен покровител победоносния бог Митрас; докато по-късно, в християнския период, той поставял на бойните си знамена знака (т.нар. христорогама) на Исус Христос.

- Правилно се сещаш, момчето ми! – засмял се Дионис.
- Много искам да стана като теб! – несприудено и отровено си призна Орфей.
- Орфее! – смърлил го дядо му, вдигайки пръст. – Не можеш да станеш като сина на Зевс! Нашата роля е да му служим!
- Слушай момко! Днес издигнах дядо ти за *Базилевс* на траките, но ти ще си следващият им владетел, когато той си отиде! – казал Дионис. – Обаче тази работа не е лесна, както изглежда на пръв поглед! Това е много сериозна отговорност! Отсега трябва да се подготвяш за нея! Трябва да помагаш на дядо си, все едно си се превърнал в неговата десница! Ала имаш и друга важна задача: да овладееш Знанието на боговете! Пък когато пораснеш и възмъжееш, аз лично ще се погрижа за твоето посвещение!
- Това ще бъде огромна чест за нашия дом! – просълзил се Харопс. – Благодаря ти, Божий сине!

- Другият ти внук май не е тъй напорист! – отбелязал Дионис, поглеждайки Лин окуражаващо.
- Той ми е мълчалив, но съсредоточен! – казал старецът.
- Умно е момчето! – заключил Дионис, вирайки се в очите на Лин. – Обучавай и него, ще ти бъде полезен в свещенодействията!